

மடோல் தூவ என்கிற கிராஞ்சி

சேரன் கவிதைகள்



foto: Abithul Hamied

வியூகம்

காலாண்டிதழ்  
இதழ் ஆறு, மே 2021  
200 இலங்கை ரூபாய்

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | noolaham.micha





கதையும் அவை பாய்கிறது. முதலில் அவன் முற்றிலும் வெண்மை சூழ்ந்த ஒரு தனியறைக்குள் சிக்கியிருக்கிறான். சுவர், மேற்கூரை முதற்கொண்டு தலையணை, விரிப்பு வரை எல்லாமே வெண்மை. அவன் கட்டிலுக்கு அருகிலிருக்கும் தண்ணீர்க் குவளையின் மூடி கூட வெண்மையாக இருக்கிறது. வெண்ணிற ஜன்னல் திரைகள் அப்பாலிருக்கும் அத்தனையையும் அவனிடமிருந்து மறைத்து நிற்கின்றன என்று அவனுக்கு விசயம் வருகிறது. ஒரு காலத்தில் இதே வெண்மைக்காக ஆசையுற்றவனுக்கு அக்கணம் அந்த வெண்மை வெறுமையாய் தோன்றுகிறது. இப்போது சிந்தனை நிஜ உலகத்துக்குப் பாய்ந்து தொற்றியிருக்கும் காய்ச்சலைப் பற்றி எண்ணி மாய்கிறது. உழன்று கொண்டேயிருக்கிறான். இந்தக் கோதாரி பிடித்த காய்ச்சலால் செத்துவிடுவேனோ என்று அஞ்சுகிறான். தலைவலி பொறுக்கமுடியாமல் துடிக்கிறான்.

அது ஒருதீவு. கிராஞ்சி சிவபுரம் கடற்கரையிலிருந்து பார்த்தால் தெரியும் தீவு. அந்தத் தீவில் செழிப்பாக விளைந்து நிற்கும் ஒருமரக்கறித் தோட்டம். அங்கு காய்த்திருந்த பெரிய கத்தரிக்காய்கள் மீது புழுக்கள் ஊர்ந்தன. வட்டக்காய்ப் பூக்களிடையே தேனீக்கள் பறந்தன. அங்கே அவனும் கோப்ரல் சமன்குமாரவும் சிறிய வீடொன்றின் மீது அமர்ந்திருந்து தோட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது சமன்குமாரவை ஜின்னாவாகவும் தன்னை உபாலியாகவும் அவன் உணர்கிறான். தாரத்தே ஒரு முள்ளம்பன்றியைக் கண்டதும் சமன்குமாரவின் கண்கள் பிரகாசிக்கின்றன. 'இந்தப் பன்றிதான் நம் பயிரை நாசம் செய்கிறது என்று சமன் துப்பாக்கியால் குறி வைத்து அந்தப் பன்றியை நோக்கி சுடுகிறான். அப்புறம்தான் தெரிகிறது, அது பன்றியல்ல, வெறும் முயல் என்று. சமனோடு சேர்ந்து இவனும் சிரிக்கிறான்

இப்போது இருவரும் கடற்கரை ஒன்றில் கிடக்கிறார்கள். சமனுக்கு இவன் ரொபின்சன் குளுசோவின் கதையைச் சொல்கிறான். எப்படி ரொபின்சன் குளுசோவும் பிரைடேயும் அந்தத்தீவிலேயே தனியாக வாழ்கிறார்கள் என்பதை அவன் சமனுக்கு விளக்குகிறான். இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் நாமும் இந்தத்தீவில் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கமுடியுமோ என்று சமன் அங்கலாய்க்க இவன் சமனின் நெற்றியில் முத்தமிடுகிறான். இருவரும் சிகரட் ஒன்றை மாறிமாறிப் புகைக்கிறார்கள். இவன் இரவு வானத்தைக் காட்டி இது ஓரியனுடைய பெல்ட் என்று சில நட்சத்திரங்களை சுட்டிக் காட்டுகிறான். 'அட்டா உனக்கு நட்சத்திரங்கள், மீன்கள், ஆங்கிலம், தமிழ்' 'ஆனால் எனக்கு வேட்டுவைக்கத் தெரியாது, விவசாயம்' என்று இவன் சொல்லுவான். உடனே சமன் சுதாகரித்தவனாய் சொல்லுவான் "நான் ஏன் உபாலியாகாமல் ஜின்னாவானேன்? நீங்கள் எல்லோருமே ஒன்றுதான். எல்லோருமே ஏமாற்றுகிறீர்கள். நானும் எந்நாளும் ஏமாந்து கொண்டேயிருக்கிறேன்."

அவன் திரும்பவும் போர்த்தியபடி புரண்டு படுக்கிறான்.

சதுப்பு நிலங்கள் சூழ்ந்த கிராஞ்சிக்கு அவனும் அவனது ஆய்வுக் குழுவினரும் முதன் முதலாய்ப் போகிறார்கள். திலீபன் என்பவன் அவர்களுடைய வழிகாட்டியாகவும் மொழி பெயர்ப்பாளனாகவும் இருக்கிறான். அங்குள்ள சிவபுரத்தில் அவர்கள் யசோதரனின் வீட்டுக்குச் செல்கிறார்கள். அந்த வீட்டில் யசோதரனின் அம்மாவும் தங்கையும்தான் இருக்கிறார்கள். அப்பா கொல்லப்பட்டுவிட்டார். யசோதரன் காணாமலாக்கப் பட்டுவிட்டான். யசோதரனின் அம்மா இவன் கையைப் பிடித்து 'யசோ... யசோ...', என் பிள்ளை' என்கிறார். வீட்டுப் புகைப்படங்களை யசோதரனின் தங்கையான நிலாமதி காட்டுகிறான். புகைப்படத்தில் யசோதரன் முள்ளம் பன்றித் தலையிரோடு கட்டுமஸ்தான உடலோடு தோற்றமளித்தான். நிலாமதி அண்ணனின் கதையைக் கூறுகிறான். யசோ, வாகி, கமலா எனும் இயக்கத்திலிருந்த பெண் என ஒரு முக்கோணக்கதை அது. இவனுக்கு அந்தக் கதையைக் கேட்டதும் வேறொரு சிந்தனை தோன்றுகிறது. பின்னர் அப்படி நினைத்ததை எண்ணி அவனே அருவருப்படைகிறான்.

திரும்பவும் காய்ச்சலில் அரற்றும் உலகத்துக்கு அவன் திரும்புகிறான். வாந்தியெடுக்க முயன்றாலும் கொட்டுவதற்கு உள்ளே ஒன்றுமில்லாததால் வெறுமனே ஓங்காளித்துக் கிடக்கிறான். தலைவலி உயிரை எடுக்கிறது.

கிராஞ்சியில் வைத்து அவன் ஆயி்க்காரன் சமன்குமாரவைக் காண்கிறான். சமன்குமார நந்திக் கடலடியில் செயலணியில் இருந்தவன். அந்த நேரம் மஞ்சள் காமாலையால் பாதிக்கப்பட்டு சாகும் நிலைக்குப் போய் மீண்டவன். வீட்டில் சமனையும் தம்பிக்காரனையும் பிக்குவாக நேர்ந்து வைத்திருக்கிறார்கள். சமன் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்து வீட்டிலேயே தங்கி பின்னாளில் ஆயியில் சேர்ந்துவிட்டான். தம்பிக்காரன் பிக்குவாகிவிட்டான். சமனோடு நின்று இவன் புகைப்படமும் எடுத்து தொலைபேசி இலக்கத்தையும் வாங்கிக்கொள்கிறான்.

காய்ச்சலில் கிடந்து உழற்றும் இவனுக்கு சுபாணிஸ் மாமா என்பவர் மந்திரம் சொல்லி தேசிக்காய்களை வெட்டிப் போடுகிறார். இவனுக்கு எண்ணங்கள் கிராஞ்சிக்கரையிலேயே சுழல்கின்றன. தொலைவிலிருந்து தீவிலிருந்து யாரோ தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு கையை அசைக்கிறார்கள்.

அது அவனா? யசோவா? சமனா? அல்லது திலீயா?

0

இசுருவின் இந்தக் 'கிராஞ்சி' சிறுகதையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனில் முதலில் சொன்ன மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் "நாவல் மடோல் டீவவைத் தெரிந்திருப்பது அவசியம். மடோல் டீவ நாவல் என்பது எளிமையான கிராம வாழ்வின் கூறுகளை சற்றே நனைவிடை தோய்தலுடன் புனிதப்படுத்தி சில இடங்களில் ரொமாண்டிசைஸ் பண்ணி எழுதப்பட்டது. ஆர். கே. நாராயணனின் "சுவாமி அண்ட் பிரண்ட்ஸ்", காலித் ஹொசெய்னியின் "கைட் ரன்னர்", சுஜாதாவின் "ஸ்ரீரங்கத்து தேவதைகள்", "என் கொல்லைப் புறத்துக் காதலிகள்" போன்ற நூல்கள் எல்லாம் அந்த வகையைச் சார்ந்தவையே. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் நிகழும் நிலமொன்றின் கதையை இளம் பிராயத்தின் நினைவுகளினூடாகச் சொல்லுவவை அவை. அவற்றினூடு அவ்வவ் நிலங்களின்



பிரச்சினைகளையும் அவை பேசவிழந்தாலும் அவற்றுக்கு என்று ஒரு எல்லை உண்டு. அந்த நிலங்களுக்கேயுரிய நுண்ணிய பன்முகத்தன்மை வாய்ந்த சிக்கல்களை இவ்வகை நூல்கள் முன்னிலைப் படுத்துவதில்லை. அதற்கான நோக்கங்களோடும் அவை எழுதப்படுவதில்லை. அவை கோரி நிற்கும் வாசிப்பும் கூட எளிமையான ஒரு இனிய அனுபவத்தைத் தேடுகின்ற வாசிப்புத்தான்.

இசுருவின் 'கிராஞ்சி' சிறுகதை மேற்சொன்ன கூறுகளைக் கொண்ட 'மடோல்டுவ'வை மையமாக வைத்து அதனை மறுவாசிப்பு செய்ய முனைகிறது. அல்பேர்ட் காம்யூவின் 'அந்நியன்' நாவலைப் பிற்தொரு கோணத்தில் மறுவாசிப்புச் செய்து காமெல் தாவுத்தால் எழுதப்பட்ட 'மெர்சோ மறு விசாரணை' நாவலைப் போன்ற ஒரு முயற்சிதான் கிராஞ்சியும். காம்யூவின் நாவலுக்கும் தாவுத்தின் மறுவிசாரணைக்கும் இடையில் இடைவெளி சுமார் எழுபது ஆண்டுகள். அதே இடைவெளிதான் மடோல்டுவவுக்கும் கிராஞ்சிக்கும்.

மடோல்டுவவின் மையம் உபாலி என்றால் அதன் விளிம்பு ஜின்னா ஆகிறான். 'கைட்ரன்னரி'ல் வருகின்ற அமிரும் ஹசனும் போல. ஜின்னா உபாலியோடு கூடவே சேர்ந்து அத்தனை குழப்படியும் செய்வான். உபாலியும் ஜின்னாவும் சிறுவர்கள் என்றாலும் ஜின்னா உபாலியின் பணியாளன் போன்றே செயற்படுவான். அவன் கேட்பதையெல்லாம் இவன் செய்வான். முடிவுகளை உபாலி எடுக்க வேலைகள் அத்தனையையும் செய்வது ஜின்னாவாக இருப்பான். உபாலி உயர்குடி என்றால் ஜின்னா அவர்களிடம் வேலை பார்க்கும் சமூகத்தை சேர்ந்தவன். இந்த சமூக அமைப்பு அவர்களை அறியாமலேயே சிறுவயது முதல் அவர்களிடமும் தொற்றிவிடுகிறது. வெள்ளை யானையில் ஜெயமோகன் குறிப்பிட்டது போல கருவிலேயே இந்த ஏற்றத்தாழ்வு இரண்டு தரப்பின் மூளைகளில் ஏறி விடுகிறது. இதுபற்றி அவர்கள் யோசிப்பதேயில்லை. எழுதும் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவும் யோசிப்பதில்லை. வாசிக்கும் நாமும் யோசிப்பதில்லை. இசுருவின் கிராஞ்சி அதனைக் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது. 'நான் ஏன் உபாலி ஆகாமல் ஜின்னா ஆனேன்?' என்று கதை சொல்லியிடம் சமன்குமார கேட்கும் தருணத்தில் அது நிகழ்கிறது. உயர்குடி எப்போதும் தன்னை உபாலியாகவே பாவனை செய்து கொள்கிறது. இதனைப் புரிந்து கொண்டு கதைசொல்லி சமன்குமாரவைக் கட்டியணைக்கப்போகும்போது அவன் தள்ளி விடுகிறான்.

"நீங்கள் எல்லோருமே ஒண்ணுதான். நீயும் என்னை ஏமாத்துறாய்"

ஈழத்தின் முடிவுறா இனப் போராட்டத்தில் நிகழ்வதும் இதே சங்கதிகள்தான். உபாலிகள் அரசியலைச் செய்ய சமன்குமாரர்கள் தான் ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள்.

தமிழ் சூழலிலாவது கொஞ்சம் பரவாயில்லை. ஆனால்

சிங்கள சமூகத்தில் படையில் இணைந்து போர் முனையில் நின்றவர்கள் எல்லோருமே சமன்குமார போன்றவர்களே. அவர்களுக்கு முயலுக்கும் முள்ளம் பன்றிக்கும் வித்தியாசமும் தெரிவதில்லை. எல்லாமே ஆபத்துகள்தான். எல்லோரும் கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள்தாம். தூரத்தில் விலங்கைக்கண்டதும் சமன்குமாரர்களுக்கு கண்கள் பிரகாசிக்கவும் செய்கிறன.

இசுரு மடோல்டுவக்கு பிற்தொரு பரிமாணத்தையும் கொடுக்கிறார். மடோல்டுவவை ஈழத்தீவுக்கான ஒரு படிமமாகக் கொண்டால் உபாலி வங்கத்திலிருந்து கப்பலில் வந்த இளவரசன் விஜயன் ஆகிறான். ஜின்னா அவனது நண்பர் குழாமின் பிரதிநிதி. இருவரும் வெறும் சதுப்பாகக் கிடக்கும் தீவை செப்பனிட்டு செழிப்பாக்குகிறார்கள். இவர்களோடு பின்னாளில் வந்து சேர்ந்து கொள்ளும் புஞ்சி மாத்தையாதான் ஈழத் தமிழர்கள். அல்லது ஜின்னா வேட்டையாடும் பன்றியைக் கூட ஈழத்தமிழருக்கு ஒப்பிடமுடியும். ஈழத்துக்கு

பல சிங்கள மக்களுக்குப் போர் என்பது எங்கோ வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. போரோடு சேர்ந்து இனப்பிரச்சனையும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. போரின் பாதிப்பை அவர்களும் அனுபவித்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அது தமிழர்கள் எதிர்கொண்ட துயரத்துக்கு ஈடாகாது என்பதுதான் உண்மை.

“

”

யார் முதலில் வந்து சேர்ந்தார்கள் என்கின்ற வாதப் பிரதிவாதங்களை ஒதுக்கிவைத்து, இசுருவினதும் மார்ட்டின் விக்ரமசிங்கவினதும் பார்வையில் மடோல்ட்டுவ நாவலை அணுகும்போது முற்றிலும் வேறான ஒரு வாசிப்பனுபவம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. தாமே செப்பனிட்டு செழிப்பாக்கிய மடோல்ட்டுவாவில் தொடர்ந்து வசிப்பதற்கு தீவுக்கு, வெளியே சென்று அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெறுவது கூட ஒருவகையான காலனித்துவத்தின் கூறுதான். இசுரு இப்படி ஒரு மறு வாசிப்பை சிறுகதையொன்றினூடாக சாத்தியமாக்குகிறார்.

000

‘திருமதி பெரேரா’ என்ற இசுருவின் சிறுகதைத் தொகுப்பில் பத்து சிறுகதைகள் இருக்கின்றன. ஆயினும் அதில் போரின் அகோரங்களைப் பேசுவது ‘கிராஞ்சி’ மாத்திரமே. பல சிறுகதைகள் பொதுச்சமூகத்தினால் கவனிக்கப்படாத விளிம்பு மனிதர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன.. சில மனித இயல்புகளைப் பேசுகின்றன. சமகாலத்தில் நவீன இலக்கியவாதிகள் எடுத்தாளும் பொதுவான கருப்பொருட்களைப் பல சிறுகதைகள் எடுத்தாளுகின்றன. ஆயினும் இனப்பிரச்சனையும் போரும் பல தசாப்தங்களாக ஊழித்தாண்டவம் ஆடிய, இன்னமும் ஆடிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு நிலத்தில், ஒரு தரப்பு அந்த அனுபவங்களையே வகை தொகையின்றிக் கொட்டிக் கொட்டி எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது மறுதரப்பில் அது வெறுமனே பத்தில் ஒரு சிறுகதையாக மாத்திரம் வந்து போவது பல விசயங்களை உணர்த்துகிறது. சிங்கள மக்கள் பலருக்கு போர் என்பது எங்கோ வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. போரோடு சேர்ந்து இனப்பிரச்சனை முடிவுக்கும் வந்துவிட்டது. போரின் பாதிப்பை அவர்களும் அனுபவித்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அது தமிழர்கள் எதிர் கொண்ட துயரத்துக்கு ஈடாகாது என்பதுதான் உண்மை. துயரங்களை

ஒப்பிடமுடியுமா? மரணம் என்பது எல்லோருக்கும் பொதுதானே என்றொரு கேள்வி உருவாகிறது. தனிமனிதருக்கு அது பொருந்தும். ஆனால் சமூகத்தின் துயரம் என்பது வேறு. உயிர்களை, உடைமைகளை, தலைமுறைகளை, நிலங்களை இழந்து சிதறிப் போய்க்கிடக்கும் ஒரு சமூகத்தின் துயரோடு ஒப்பிடுகையில் சிங்களத் தரப்பின் துயர் என்பது மாற்றுக் குறைவானதுதான். அதுதான் அவர்களின் இலக்கியங்களிலும் எதிரொலிக்கிறது. நம் கதைகளில் போர் எங்காவது ஒரு மூலையில் வந்து போனபடியே இருக்கும். குறைந்தது தூரத்தே குண்டுச் சத்தங்களாவது கேட்கும். அதை விடுத்து வேறொன்றை எழுதுவது நம்மில் பலருக்கு பெரும் சவாலாகவே இருக்கிறது.

சிங்கள இலக்கியவாதிகளிலும் மஞ்சள வெடிவர்த்தனவின் கவிதைகளில் போரும் மக்களின் அவலமும் பேசப்பட்டு இருக்கின்றன. பாசாங்குகள் இல்லாத இருதரப்புக்கும் குரல் கொடுக்கும் போலி நடுநிலைமைகள் இல்லாத எழுத்து மஞ்சளவுடையது. அவருடைய ‘மேரி எனும் மரியா’ என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பு இருபது ஆண்டுகளாக இலங்கையில் தடைசெய்யப்பட்டு இருப்பதன் காரணமும் அதுவே. ஆனால் இசுருவின் கதைகள் அப்படியல்ல. இவரின் ‘கிராஞ்சி’ சிறுகதைகூட போரில் காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களின் கதையைப் பேசுவதாகத்தான் முதலில் தோன்றும். ஆனால் அப்போதும் அவர்கள் தனிப்பட்ட முரண்களுக்காக முட்டிக் கொண்டவர்கள் என்றொரு சந்தேகத்தையும் விதைத்தே செல்கிறது. மற்றும்படி பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்து அதற்கான காரணங்களைத் தேடிக் குற்றவுணர்ச்சியைப் பேசும் கதை ‘கிராஞ்சி’. இசுருவுக்கு சிறந்த சிறு கதைத் தொகுப்புக்கான இலங்கை சாகித்திய அக்காடமி விருதும் கிடைத்திருப்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. போரை

எழுதவேண்டும் என்று கேட்பதும் எதிர்பார்ப்பதும் ஒரு விதவாசக ஆதிக்க மனநிலை என்பதில் மாற்றமில்லை. இசுரு இதனைத்தான் எழுத வேண்டும் என்று எவரும் கோரி நிற்கவில்லை. ஆனால் இசுருவும் சக சிங்கள இலக்கியவாதிகளும் இயல்பாக எழுதுவதை வைத்தே இந்தப் பார்வை. சிங்கள நண்பர்களோடு பேசி உறவாடும் போதும் இதே சிந்தனை எனக்குள் தோன்றியிருக்கிறது. எப்படி இவர்களால் போர் பற்றிய பிரக்ஞையே இல்லாமல் வாழமுடிகிறது என்று ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்தின் இனப்பிரச்சனை என்பது அரசியல் யானைகளுக்காக எறும்புகள் மோதிக் கொள்ளும் போர் மட்டுமே. எல்லோரும் அப்படி நினைக்கவில்லை என்றாலும் விதிவிலக்குகளுக்காக பொதுமைப்பாடுகளைப் புறந்தள்ளிவிட முடியாது (Slothful Induction). ஆனால் தமிழர்கள் தரப்பில் போர் எறும்புகள் யானைகள் என்று யாரையும் வேறுபடுத்தவில்லை. பெருச்சாளிகளை மாத்திரம் அது விட்டு வைத்தது. பெருச்சாளிகள் எந்தப் போரிலும் தப்பிவிடுகின்றன என்பதுதானே வரலாற்று உண்மை. இசுரு முன்னுரையில் கூறும் விடயம் முக்கியமானது. ‘காதுகேளாதவர்களாக, ஊமைகளாக அனைத்தையும் தவிர்த்திருக்கிறோம்’ என்கிறார் அவர். எவ்வளவு உண்மை?

0

- லேகா ராமகம்பிரமணியன்

# NEVER RARELY SOMETIMES ALWAYS

WINNER  
U.S. DRAMATIC SPECIAL JURY AWARD  
sundance  
film festival

70<sup>th</sup> Internationale  
Filmfestspiele  
Berlin  
Competition



எலிஸா ஹிட்மன் ( Eliza Hittman )

1979 ல் நியூயோர்க்கில் பிறந்தார். அரங்கியல், நாடகத் துறைகளில் கற்றுத்தேர்ந்த இவர் பின்னாட்களில் திரைப்படத்துறையில் கால்பதித்தார். குறும்படங்களில் தொடங்கிய ஹிட்மனின் முதலாவது முழுநீளத் திரைப்படம் It Felt Like Love. 2013 திரைப்பட விழாவில் இது வெளியிடப்பட்டு விமர்சனரீதியாக வரவேற்பைப் பெற்றது. அவருடைய ஏனைய திரைப்படங்கள்: Beach Rats (2015), Never Rarely Sometimes Always (2020) ஆகியனவும் உலகத் திரைப்படவிழாக்களில் இடம் பெற்றவை.

17 வயது Autumn, நியூயார்க் நகருக்கு மேற்கொள்ளும் பயணம் தோற்றுவிக்கும் கேள்விகள் எண்ணற்றவை. அக்கேள்விகளை பின்தொடர்ந்து செல்லும் பார்வையாளனுக்கு, ஆண் மைய உலகில் பெண்களின் இருத்தலிய சிக்கல்களை அறியத் தருகிறார் இயக்குநர் எலிஸா ஹிட்மன். பென்சில்வேனியாவின் சிறு நகரொன்றில் வசிக்கும் Autumn, புதிர்த் தன்மை நிறைந்தவள். அதிகம் பேசாதுவாய் விட்டு சிரிக்காது, துயரத்தைத் தேக்கிய கண்களோடு வலம் வரும் யுவதி. தனக்கு விருப்பமில்லாத கருவைக்கலைக்க Autumn எடுக்கும் முயற்சிகள் யாவும் தோல்வியில் முடிகின்றன. பென்சில்வேனியா மாகாண சட்டங்கள் கருக்கலைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள பெற்றோரின் அனுமதியைக் கோருகிறது. தன் துயரைப் பகிர்ந்து, ஆலோசனை பெறுவதற்கான குடும்பச் சூழல் இல்லாததால், கருக்கலைப்புக்கு அனுமதி வழங்கும் வகையில் தளர்த்தப்பட்ட சட்டங்கள் உள்ள நியூயார்க் நகருக்கு பயணிக்க முடிவுசெய்கிறார். Autumn கொண்டிருக்கும் பிரச்சனைக்கான தீர்வு உடனே பெறப்பட வேண்டியது. அங்கு விவாதங்களுக்கோ, விசாரணைகளுக்கோ இடமில்லை.

ஒரு மோசமான சிக்கலில் இருந்து விடுபட திடமான மனம் மட்டுமல்ல, நம்பிக்கையான தோழமையின் தேவையும் உள்ளது. ஸ்கைலார் அப்படியானதொரு தோழி. ஒரு நாளுக்கான தேவைக்கேற்ப பணத்தை தயார் செய்து கொண்டு பேருந்தில் நியூயார்க் புறப்படும் அப்பெண்களின் மீது நமக்கு கோபமோ, வருத்தமோ இல்லை. மாறாக அந்தப் பயணம் வெற்றி அடைய வேண்டும் என மனம் வேண்டிக் கொள்கிறது. ஏனெனில் எதார்த்த உலகின் கோர முகங்களை பார்த்தவர்கள் அவர்கள். Au—tumnமும், ஸ்கைலாரும் ஒரு பல்பொருள் அங்காடியில் பகுதி நேர பணியாளர்களாக உள்ளவர்கள். அங்கு ஸ்கைலாரை அவள் விருப்பமின்றி தீண்டும் அதிகாரியும், கல்லூரி நிகழ்ச்சியொன்றில் Autumn'மை கீழ்த்தரமாக கிண்டல் செய்யும் இளைஞனும்

## நீசுப்தகீதன் பெருபெயர்

சிறு உதாரணங்கள். மற்றவை நம் கற்பனைக்கு விடப்பட்டவை.

நியூயார்க் நகர மருத்துவமனையில் ஒரு தன்னார்வலர் கேட்கும் அந்தரங்க கேள்விகளுக்கான Autumn'ன் பதில்களே படத்தின் தலைப்பாக அமைந்துள்ளது. அக்காட்சியின் தீவிரத்தன்மை நம்மை அசைத்துப் பார்ப்பது. உணர்வுகளை அதிகம் வெளிக்காட்டாத Autumn'ன் கடந்த காலம் குறித்து நமக்கு சிறிதளவு புலப்படுவதும் அங்கேதான்.

அவர்களின் பயணம் நினைத்ததை போல ஒரு நாளில் முடிவதாக இல்லை. மருத்துவபரிசோதனைகளும், கருக்கலைப்புக்கான முன்னேற்பாடுகளும் மேலும் ஒரு நாளை நீடிக்க வைத்து விடுகிறது. மாண்ஹாட்டன் நகரில் அப்பெண்கள் கழிக்கும் உறக்கமற்ற இரவு, கவிதையின் அழகைக் கொண்டிருப்பினும் அச்சமட்டுவது. அவர்கள் இருவரும் அதிகம் பேசிக் கொள்வதில்லை. அவர்களுக்கிடையே இணக்கமான நட்பு பாராட்டுதல் இல்லை. இருப்பினும் அந்தப் பயணத்தின் நோக்கத்தை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தவர்கள். அப்பெரும் நகரத்தில் ஒருவருக்கொருவர் துணையாய் இருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை அறிந்தவர்கள்.

கையிலுள்ள பணம் அனைத்தும் தீர்ந்த நிலையில், பேருந்தில் சந்தித்த இளைஞன் ஒருவன், அவர்களுக்குப் பண உதவி செய்ய முன் வருகிறான். அப் பெருநகரத்தில் உதவிகள் எவையும் இலவசமாய் கிடைப்பதில்லை. அவன் பிடியில் மாட்டிக்கொண்ட ஸ்கைலாரின் விரல்களை Autumn பற்றிக் கொள்ளும் காட்சி உணர்ச்சிகரமானது. அதுவே அவர்கள் கொண்டிருந்த புரிதலின் ஆதாரம். ஸ்கைலார் கதாபாத்திரத்தின் மீது நமக்கு ஏற்படும் ஈர்ப்பு

இயல்பானது. அவள் Autumn'ன் சபாவங்களுக்கு நேரெதிரானவள். நவீன யுவதிகளின் பிரதிநிதியாக இருப்பவள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நம்பிக்கையின் கடைசி கதவுகளை நாடிச் செல்லும் தோழிக்கு உற்ற துணையாக நிற்பவள். ஸ்கைலாராக நடித்துள்ள Talia Ryder தன் அற்புத நடிப்பால் நம்மை வசீகரிக்கிறார். Autumn ஆக சிட்னி பிலானிகன் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாத, அழுத்தம் நிறைந்த அக் கதாபாத்திரத்தை கச்சிதமாகத் திரையில் சாத்தியமாக்கியுள்ளார்.

2007ஆம் ஆண்டு வெளியான இயக்குனர் கிறிஸ்டியன் மங்கோவின் 4 Months, 3 Weeks and 2 Days திரைப்படம் குறித்து இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். Abortion Drama என்னும் வகைமையில் வெளியான படங்களில் மிக முக்கியமான திரைப்படம் அது. 80களில் கம்யூனிச ரோமானியாவில் கருக்கலைப்புக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடை காலத்தில், விருப்பமற்ற கருவை கலைக்க நாயகியும், அவள் தோழியும் எடுக்கும் முயற்சிகளைக் குறித்த படமது. இத்திரைப்படங்கள் அரசியல்சமூக கட்டமைப்பு பெண்களுக்கு ஏற்படுத்தும் இடையூறுகளை அழுத்தமாக முன்வைக்கின்றன. இளைய தலைமுறையின் அபாயகரமான வாழ்வியல் முறையை கோடிட்டுக் காட்டும் அதே வேளையில், அசாதாரண சூழ்நிலையில் இருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள அவர்கள் முன்னே இருக்கும் தேர்வுகளையும் ஆராயத் தூண்டுகின்றன. அந்த வகையில் Never Rarely Sometimes Always நிச்சயமாக ஒரு தனித்துவமிக்க படைப்பு.

0

## ஃபஷ்றி கவிதைகள்

### பணி மொட்டுக்கள்

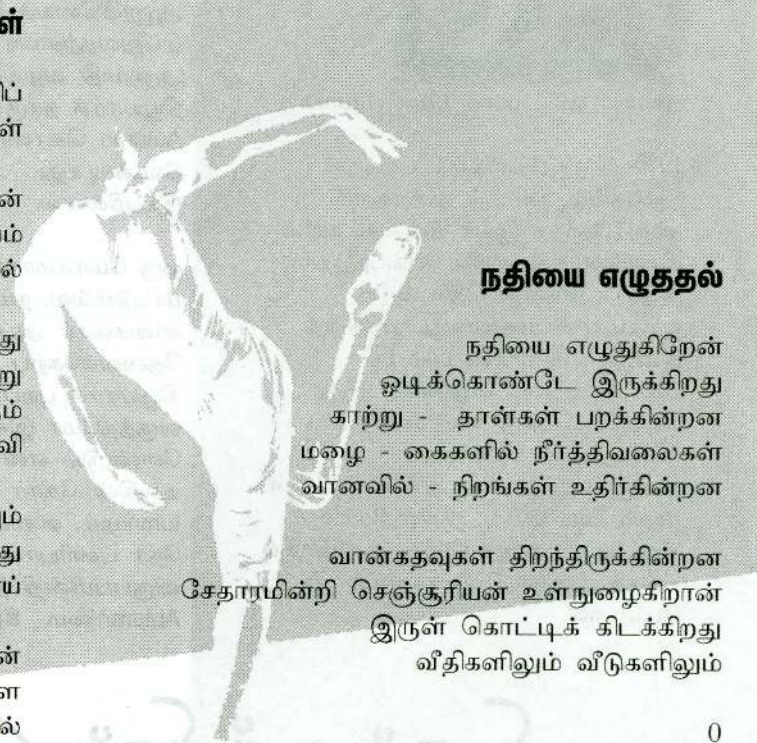
புன்னகைக்கும் பணியை அள்ளிப்  
பூசிக்கொள்கின்றன பூவிதழ்கள்

தேகமெங்கும் நிரம்பி வழியும் பறவைகளின்  
இன்னிசை இதமாய்ச் சொட்டும்  
மொளனக் கோப்பைகளில்

இதயச் செவிப்பறைகளில் குளிர்காய்கிறது  
காகமொன்று  
சிலுவையின் மீதேறி சிறகடிக்கும்  
சிட்டுக்குருவி

என்னையும் இதைக்கேட்ட உன்னையும்  
வண்ணத்துப் பூச்சியொன்று வட்டமிடுகிறது  
என்னைச் சுற்றி மனசுக்குள் வீசும் காற்றாய்

அள்ளிப் பூசிக்கொள்கிறேன்  
அதன் நிறங்களை  
இன்னுமொரு கவிதையில்



### நதியை எழுததல்

நதியை எழுதுகிறேன்  
ஒடிக்கொண்டே இருக்கிறது  
காற்று - தாள்கள் பறக்கின்றன  
மழை - கைகளில் நீர்த்திவலைகள்  
வானவில் - நிறங்கள் உதிர்கின்றன

வான்கதவுகள் திறந்திருக்கின்றன  
சேதாரமின்றி செஞ்சூரியன் உள்நுழைகிறான்  
இருள் கொட்டிக் கிடக்கிறது  
வீதிகளிலும் வீடுகளிலும்

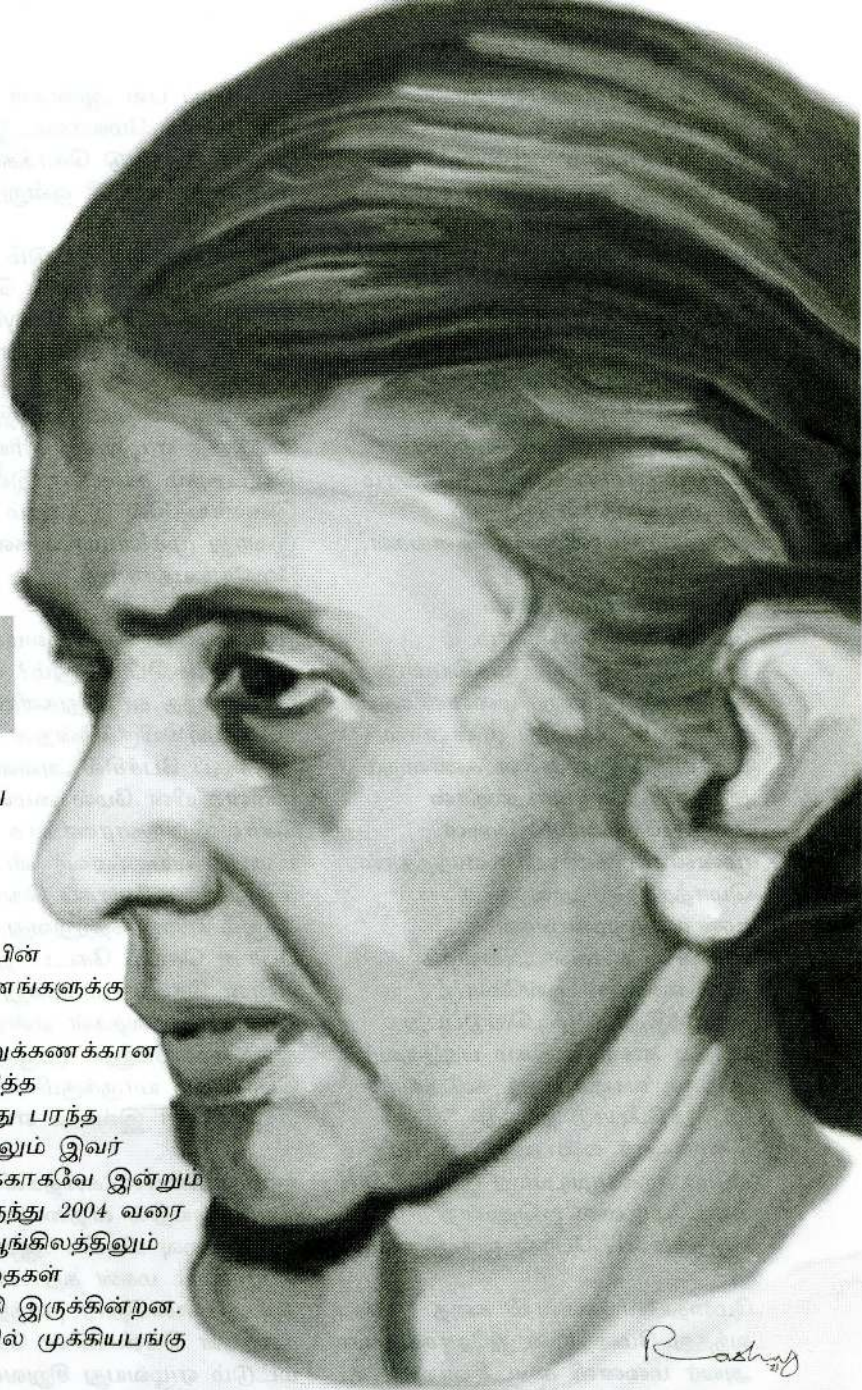
0



சூடாமணியின் கதைகளில் அன்பான உறவுகள் நிறையவே வருகின்றன. இளம் வயதில் விதவையானவர்கள் கதை நெடுக வருகிறார்கள். அம்மா- மகன் உறவு மிகமிக ஆழமாக எல்லாக் கதைகளிலும் வருகிறது. அம்மாவை வெறுக்கும் மகன் கதாபாத்திரமே இவரது கதைகளில் இல்லை. தீண்டாமை கூடாது என்கிறார். மறுமணம் செய்யும் கதைகள் பெண்ணின் கோணத்தில் நிறைய வருகின்றன. ஒரே ஒரு கதையில் மட்டும் ஏழுவயது சிறுவனிடம் மறுமணம் செய்யக்கூடாது என்ற பதில் வந்ததனால் அம்மா செய்துகொள்ள மாட்டாள். சவரொட்டி போல ஆண்களின் கோணத்தில் சொல்லப்படும் கதைகள் சில இருக்கின்றன.

- சரூவணன் மாணிக்கவாசகம்

அரசாங்க அதிகாரியின் மகளாகப் பிறந்தவர் சூடாமணி. இவரது பாட்டியும் எழுத்தாளர். இவரது அம்மா சிற்பக்கலைஞர். இவர் ஓவியர். எனவே கலை என்பது இவரது குடும்பத்தில் வழிவழியாக வந்திருக்கிறது. சிறுவயதில் நோய்வாய்ப்பட்ட சூடாமணி திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் கடைசிவரை தனியாகவே வாழ்ந்தார். இவர் இறந்தபின் வீட்டையும் பிறசொத்துக்களையும் தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு விட்டுச்சென்றார். 2010ல் அதன் மதிப்பு பதினோரு கோடிகளுக்கும் மேல். இவரது அலமாரியில் நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள், ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி, காந்தி, தாகூர் குறித்த கட்டுரைகளை பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தது இவரது பரந்த வாசிப்புக்கு சான்று. புனைவின் எல்லா வடிவங்களிலும் இவர் முயற்சித்திருந்தாலும் சூடாமணி தன் சிறுகதைகளுக்காகவே இன்றும் மரியாதையுடன் நினைவு கூறப்படுகிறார். 1954ல் இருந்து 2004 வரை ஐம்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக எழுதியிருக்கிறார். ஆங்கிலத்திலும் சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார். இவரது 574 சிறுகதைகள் இலக்கிய மற்றும் ஜனரஞ்சக இதழ்களில் பிரசுரமாகி இருக்கின்றன. கு-அழகிரிசாமி போலவே உளவியல் இவர் கதைகளில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கும். 2010ல் மறைந்தார்.



'நோன்பின் பலன்' சிறுகதை 1954ல் கலைமகளில் வந்திருக்கிறது. தி.ஜாவின் தீர்மானம் கதையைப் போலவே விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுபெண் எடுக்கும் தீர்மானம், மற்றபடி இரண்டும் முற்றிலும் வேறு கதைகள். சிறுவர் நேசஉலகத்தில் மீறல்கள் எதுவும் கிடையாது. அப்படியே அன்றைய பிராமணக்குடும்பத்தின் காட்சி சித்தரிப்பு, சின்ன அத்திம்பேரின் யமுனா மீதான ஆதிக்கம் உட்பட.

யோகம் சிறுகதை குடும்பவாழ்க்கையில் கர்மஞானி ஒருவர் குறித்தது. அவன் வடிவம், மகனின் இன்னொரு வடிவம். ஓவியனும் ஓவியமும் இரண்டு தளங்களில் நகரும் கதை. உடல் ஊனத்துடன் கலந்த தன்மானம். அடுத்தது சுயநலத்தில் தோல்வி அடைந்த வாழ்க்கை. முக்கியமான விசயம் ஒன்றைச் சொல்கிறார் சூடாமணி இந்தக் கதையில். கலையில் ஈடுபடுபவருக்கு அந்தக்கலையே மகிழ்ச்சி. வெற்றி தோல்வி எனும் விளைவுகள் கலைஞனுக்குப் பொருட்டல்ல.

'இரண்டின் இடையில்' சிறுகதை பள்ளிச்சிறுவனின் டீச்சர் மீதான Infatuation. அழியாத கோலங்கள் படக்கதை. இந்தக்கதை வந்த வருடம் 1966. சூடாமணி பெண்ணெழுத்து, ஒரு வட்டத்தைத் தாண்டி வரவில்லை என்கிறார்களே, அறுபதுகளில் இந்தக்கரு எவ்வளவு தாக்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கும். வாசகர்கள் முடிவு செய்யட்டும். உளவியல் கதைகளே அதிகம் எழுதியிருக்கிறார். தன் குழந்தை மீது யாரும் உரிமை செலுத்தக்கூடாது என்று நினைக்கும் பெண், ஏழை என்றால் யாசகத்திற்குத்தான் வருவார்கள் என்று முடிவுசெய்யும்

# சூடாமணியின் சிறுகதையுலகம்

மனம், பிராமணப்பெண் தீண்டத்தகாதவன் என்று சொல்லப்படும் சிறுவனுக்குத் தாயாவது, கதையின் முடிவில் ட்விஸ்ட் வைக்கும் அன்னையின் புன்னகை, கல்லூரி மாணவன் மனைவியைக் காதலிப்பதை அவளிடம் இயல்பாகச் சொல்லும் கணவன், இளம்மனைவியின் மனம் இளைஞனிடம் சாய்ந்து மீள்வதை இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ளும் கணவர், பிம்பம் போல் பெண் சுதந்திரம் பேசும் கதைகள் என்று வித்தியாசமான கதைக்களங்கள்.

1972ல் கணையாழியில் வெளியான “நான்காம் ஆசிரமம்” இவரது முக்கியமான கதைகளில் ஒன்று. மனைவி இறந்ததும் அவளது முன்னாள் கணவரும் இன்னாள் கணவரும் நடத்தும் உரையாடல்தான் கதை. விதவையானவளை முன்னாள் கணவர் மணந்ததால் மொத்தத்தில் அவளுக்கு மூன்று திருமணங்கள். பெண் என்பவள் அவளாக வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் முடிவெடுப்பது பற்றிய கதை. அதிகம் படித்தவர், அதிகம் வயதானவர் கூடுதல் முதிர்ச்சியோடு நடந்து கொள்வார் என்பதை எப்போதும் எதிர்பார்க்கமுடியாது இல்லையா? கதை முடிவில் ஒவ்வொன்றி கதைகளைப் போல் ஒரு திருப்பம்.

மேதையின் மனைவி கதை 1973ல் வந்தது. மேதையின் துரோகங்களை அவர் மனைவி கடைசிவரை வெளியே சொல்லாமல் இருப்பது பற்றியது. காம்யு அறுபதில் கார் விபத்தில் இறக்கிறார். அப்போது முற்றுப்பெறாத கையெழுத்துப்பிரதி First Man என்ற பெயரில் தொண்ணூறுகளில் வெளியாகிறது. அந்த நூலில் இளம்வயதில் இறந்த தந்தையின் கல்லறையின் முன் நிற்கையில் அவரை என்னிலும் இளையவராய் உணர்ந்தேன் என்றிருப்பார். இந்தக்கதையில் வளர்ந்த பேத்தியுடைய பாட்டி, முப்பது வயதில் இறந்த கணவனின் புகைப்படம் முன்பு நின்று கொண்டு சொல்கிறார் “எனக்குப் பிள்ளையாக இருக்கக்கூடிய சிறுபையனப்பா நீ”

சுவரொட்டி, கதை முழுக்க ஆபாச சுவரொட்டியைப்

பார்த்துப் பல ஆண்கள் ஜொள்ளு விடுவதைப் பற்றிப்பேசும் கதை, கடைசியில் மேலாடை இல்லாச்சிறுமி அந்த சுவரொட்டியைப் பார்த்து அவள் இரண்டு சொக்காய் போட்டிருக்கிறாள் என்று சொல்வதாக முடிகிறது. காட்சி ஒன்று, பார்வைகள் வேறு.

‘கதவை யாரோ தட்டும் போது’ இவருடைய முக்கிய சிறுகதைகளில் ஒன்று. கணையாழியில் 1985ல் வெளிவந்தது. சிறுவர் உலகம். ஆனால் வழக்கமான சிறுவர் உலகமல்ல. Bullying சிறுவர்கள். ஒரு காட்சியை ஆசிரியர் பரிதாபம் எதுவும் இல்லாத Flat toneல் சொல்லி கதையை முடித்திருக்கிறார்.

அறுநூறு கதைகள் எழுதியவரது அழில் ஒரு பங்கு கதைகளைப் படித்துக் கட்டுரை எழுதுவது சரியா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது கிடைக்கும் கதைகள் இவ்வளவுதான். இரண்டு தொகுப்புகள் மற்றும் இணையத்தில் இருக்கும் கதைகள் தேர்ந்தெடுத்த கதைகள் என்பதால் இவரது முக்கியமான கதைகள் விடுபடவில்லை என்று நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டியதாகிறது.

சூடாமணியைக் கலைமகள் எழுத்தாளர் என்று வரையறுத்தல் எவ்வளவு பொருந்தும்? கணையாழி உயர்ந்த இலக்கியத்தரத்தைப் பேணிவந்த எழுபதுகளில், எண்பதுகளில் அதில் இவரது கதைகள் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. மகளைப் பெண் பார்க்க வந்தவன் அம்மாவின் துடுக்குப் பேச்சில் அவளிடம் மயங்குவது, கல்லூரிச் சிறுவன் தன் மனைவியின் மேல் மையல் கொள்வதை கேவியாய் கணவன் மனைவியிடம் சொல்லி சாதாரணமாக இரு என அறிவுறுத்துதல், இளம் பெண்ணை மணந்த வயதானவர் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாக வந்த இளைஞனிடம் சிறிதுநேரம் மோகம் கொண்ட குற்றஉணர்வில் மனைவி அழுகையில் அது சகஜம் எனத் தேற்றுவது, முதிர்கன்னி மகள் யாருடனோ லாட்ஜுக்குப் போன செய்தி கேட்ட தந்தை முதலில் கடுங்கோபம் கொண்டு, பின் அவள் என்ன செய்வாள் என்று சமாதானம் அடைவது எல்லாம் கலைமகள் பிராண்ட் கதைகள் என்றால் இவர் கலைமகள் எழுத்தாளர். கிடைக்கும் கதைகளையேனும் முழுதும் படித்துப்பின் தன்முடிவைச் சொல்லும் பொறுமை யாருக்குமில்லை. ஒரு பேட்டியில் சூடாமணி நான் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் இல்லை என்று சொல்லியிருந்தார்.

சூடாமணியின் கதைகளில் அன்பான உறவுகள் நிறையவே வருகின்றன. இளம் வயதில் விதவையானவர்கள் கதை நெடுக வருகிறார்கள். அம்மா— மகன் உறவு மிகமிக ஆழமாக எல்லாக் கதைகளிலும் வருகிறது. அம்மாவை வெறுக்கும் மகன் கதாபாத்திரமே இவரது கதைகளில் இல்லை. தீண்டாமை கூடாது என்கிறார் (காந்தியைத் தொடர்ந்து படித்தவர்). மறுமணம் செய்யும் கதைகள் பெண்ணின் கோணத்தில் நிறைய வருகின்றன. ஒரே ஒரு கதையில் மட்டும் ஏழுவயது சிறுவனிடம் மறுமணம் செய்யக்கூடாது என்ற பதில் வந்ததனால் அம்மா செய்துகொள்ள மாட்டாள். சுவரொட்டி போல ஆண்களின் கோணத்தில் சொல்லப்படும் கதைகள் சில இருக்கின்றன.

அன்பு, நேசம், வாஞ்சை இந்தப் பதங்களின் அருஞ்சொற்பொருட்கள் எவையெல்லாம் இருக்கின்றனவோ அவை எல்லாமே இவர் கதைகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. பெண்ணியம், பெண் சுதந்திரம் போன்றவற்றையும் எழுதியிருக்கிறார். பெண்களின் அகஉணர்வுகளை விவரிக்கும் கதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். சூடாமணியின் கதைகளில் இருக்கும் குழந்தைகள் உலகமும் முக்கியமானது. தான் பார்த்த, பழகிய வாழ்க்கையை கதைகளில் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இலக்கியம் என்ற அளவுகோட்டின் கீழேயும், மேலேயும் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். தமிழ் சிறுகதைகள் பற்றிப்பேசுகையில் சூடாமணியின் பெயரும் தவிர்க்க இயலாது கண்டிப்பாக இடைபெறும்.

0

உதவிய நூல்கள்:

1. தனிமைத்தளிர், தேர்ந்தெடுத்த 63 சிறுகதைகள்— காலக்கவடு பதிப்பகம்.
2. ஆர். சூடாமணி கதைகள் - கலைஞன் பதிப்பகம்.
3. <http://www.sirukathaigal.com/>
4. [https://azhiyasudargal.wordpress.com/2010/12/09/-](https://azhiyasudargal.wordpress.com/2010/12/09/)



### செவ்வெறும்பு அரவம்

நட்சத்திரங்கள் முழுவதும் மறைந்துபோன  
ஒரு சூனிய இருளில்  
ஒருவர் முகத்தை ஒருவர்  
உற்றுப் பார்ப்பதும் அழுவதும்  
தினசரி நிகழ்வாகி விட்டது

முன்பே எண்ணெய் தடவி  
வழுவழப்பாக்கி  
உச்சியில் முத்தமிட்டதுபோக

திறந்திருக்கும் கதவின் வழியே வரும்  
மஞ்சள் வெளிச்சச்சூடு  
உன் புருவங்களுக்கிடையில்  
நெளியும்  
சுருக்கங்கள்மீது விழுந்து கொண்டிருக்கிறது  
நீண்டதொரு அணைப்பாக உருப்பெறும்போது

கொண்டையில்  
அலகு குத்திவிடும்  
என் கவிதையின் ஒவ்வொரு சொல்லின் அடியிலும்  
நீதான் மறைந்திருக்கிறாய்

வரிசை குலையாது  
நம் கட்டிலின்கீழ் அரவம் கட்டுகின்ற  
செவ்வெறும்புகள்  
வேறு எந்த மனிதரிடமும் மன்றாடாமல்  
என்னைத் தேடியே வருகின்றன

இன்றிரவும் நம் கடல்  
அலையின்றிக் கிடக்கிறது.



## தென்னம் படல் மறைப்பு

வானம் மறுபடியும்  
தன் வேட்டியையும் துண்டையும்  
முறுக்கிப் பிழிந்து  
அணிந்து கொண்டது

## இளவரசியின் அரண்மனை

சிறு வயதிலிருந்து  
காட்டுக்குள்ளேயே வளர்ந்து திரிந்தது எலி

காடு அவனது அவயங்களில் ஒன்றென  
ஆகிவிட்ட பிறகு

தழைகளின் மணமும் சுவாசமும்  
தனித்தனி அடையாளங்கள் ஆனபோது

சுயாதீனமான வீட்டில்  
அவனோடு எலிகளும் பழகின

திருமணமாகிய சில நாளில்  
பிரபஞ்சமானது அவன் வீடு

இளவரசி எலிக்கும் அரண்மனைக்கும்  
கோடுகள் வரைந்தாள்

எப்பொழுது என்று தெரியாமல்  
எலிவந்து போனதற்கு அறிகுறியாக  
வடையின் பாகங்கள் சிதறிக் கிடந்தன

பூனைக் குட்டியொன்று ஏற்பாடானது  
குழந்தைகள் துள்ளிக் குதித்தார்கள்  
பூனையைச் செல்லமாக அழைத்தார்கள்

காகம் உட்கார்ந்து கரையத் தொடங்கியது  
செத்த எலியை  
ஒரு மஞ்சள் அட்டையில் சுற்றி  
வெளியே எறிந்தபோது.

இரண்டு புடை தள்ளிய புறாக்கள்  
படபடவென இறங்கின  
நிலா மாட்டுக் கொம்பு மாதிரி  
மோக்காகத் தெரிந்தது

மேலிருந்து  
பூமிக்கு நடந்த மழை  
வடிந்து ஈர மணம் கமழ்ந்தது

நிழல் கட்டிக் கிடந்தது

பிரண்டைக் கொழுந்துகள்  
காற்றுக்கு உராய்ந்தபடி நின்றன

கிணற்றுக்குள் ஆந்தைகள்  
முகிழ்ந்து எழுந்தன

தென்னம் படல் மறைப்பு  
விலகி  
பாதி நரைத்த சோள விரை  
வெளியே தொங்கியது

முன்பு  
பெய்த கார்மழைக்கு  
முள்முருங்கை பசுத்திருந்தது

வேலைக் காட்டிலிருந்து  
கரு முகில்கள்  
தாழ நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

o

நபீஸ் கர்வதகர்



ரமேஷன்நாயர் தன் வாழ்வில் மனைவியை மிகவும் ரசிப்பதற்கும் , மதிப்பதற்கும் தான் 10ஆம் வகுப்பில் மனனம் செய்து பாட்டுப்போட்டியில் பாடிய பாரதியாரின் காற்று வெளியிடைக்கண்ணம்மா என்னும் பாடலே முக்கிய காரணம்.,

# தன்மாத்ரா: அணுகுந்த அணுகு

தந்தைகளின் பெருமை பேசும் மலையாள திரைப்படங்களில் தன்மாத்ராவிற்கு நீங்கா இடமுண்டு, ஒவ்வொரு காட்சியும் உண்மைக்கு வெகு அருகே பயணிப்பதால் நமக்கு காண்பது திரைப்படம், என்பதே மறந்துபோய் அடுத்து என்ன நடக்கும்? என வியப்பை தக்க வைக்கும், அப்படி ஒரு செய்நேர்த்தி உண்டு ப்ளெஸ்ஸியின் அழ்ந்த அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய இயக்கத்தில்.

தன் குருநாதர் மலையாள திரையுலக ஜாம்பவான், இயக்குனர் பி.பத்மராஜனின் சிறுகதையான 'ஓர்மா'வை எடுத்து விரிவாக திரைக்கதை எழுதி அழகுக்கு அழகு சேர்த்துள்ளார் ப்ளெஸ்ஸி.

சேது ஸ்ரீராமின் ஒளிப்பதிவு மிக அழகுடனும் , அருமையாகவும் காட்சிகளை சட்டகப்படுத்தியுள்ளது, குறிப்பாக திரைக்கதையுடன் ஒட்டி உறவாடும் காட்சியின் தன்மைக்கு தகுந்தது போல மாறும் ஒளியமைப்பும் குறிப்பிடவேண்டியதாகும்.

திரைப்படத்தில் கதாபாத்திரங்களின் அர்ப்பணிப்பு, அவர்கள் ஒரு குடும்பமாகவே வாழ்ந்துள்ளதை உணர வைக்கிறது. நடிகர் மோகன்லால், என்ன ஒரு நடிப்பு ஆளுமை! சமகால சினிமாவில் இயல்பான நடிப்பின் அசைக்கமுடியாத வல்லுனர். இவர் சிரிக்கையில் நாமும் சிரிக்கிறோம், அழுகையில் உணர்ச்சிவசப்படுகையில் நாமும் உணர்ச்சிவசப்படுகிறோம், அப்படி ஒரு ரசவாதத்தை நடிப்பில் காண்கிறோம்.



- கீதப்பிரியன் -

சமகாலத்தில் குறிப்பிடத் தகுந்த மலையாளப் பட இயக்குனர்களில் ஒருவர். கேரள மாநிலத்தின் திருவல்லூரில் பிறந்தார். பத்மராஜன், லோகிததாஸ், ஜெயராஜ் ஆகிய இயக்குனர்களிடம் உதவி இயக்குனராகப் பணியாற்றித் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டவர். 1987 லிருந்து திரைக்கதை எழுத்தாளராகவும் இயக்குனராகவும் விளங்கி வருகின்றார்.



Blessy

தனது 'காழ்ச்ச' திரைப்படத்துக்காக 2004ல் சிறந்த மலையாளப் படத்துக்கான இந்திய தேசிய விருதினைப் பெற்றவர். கேரள மாநில அரசின் விருதுகளையும், ஃபிலிம் ஃபெயர் விருதுகளையும் இவருடைய சில திரைப்படங்கள் பெற்றுள்ளன. இவர் திரைக்கதை எழுதி இயக்கிய படங்கள்: காழ்ச்ச (Kaazhcha)-2004, தன்மாத்திரா(Thanmathra)-2005, பளுங்கு (Palunku)- 2007, கல்கத்தா நியூஸ் (Calcutta News )-2008, ப்ரம்மாரம் (Bhramaram )- 2009, ப்ரணயம் (Pranayam)-2011, களிமண்ணு (Kalimannu)-2013, ஆடுஜீவிதம் (Aadu jeevitham)- 2020

இப்படி ஒரு தந்தை கதாபாத்திரம், அதை எடுத்தாண்ட விதம், அதன் மகத்தான விளைவு, அட்டா, நம்மை வியந்துகொண்டே இருக்க வைக்கும். குறிப்பாக படத்தில் மோகன்லால், மீராவின் நேர்மையான திணித்தலில்லாத கூடல் காட்சிகள், வியக்கவைக்கும். படத்தின் பக்கபலமாக தந்தை நெடுமுடிவேணு கதாபாத்திரமும், நண்பன் ஜெகதி ஸ்ரீகுமார் கதாபாத்திரங்களும் இப்படி நமக்கு வாய்க்கவில்லையே என ஏங்கவைக்கும்..

கேரளமக்களின் கல்வி முறையில், மத்திய, மாநில அரசு வேலைகளே இன்றும் பிரதான தேர்வாகும், ஆகவே அவர்களை இந்திய மாநிலங்களில் அதிகம் ஆட்சியாளர்களாக காணமுடிகிறது.

அப்படி ஐஏஎஸ் ஆகமுடியாமல் தோற்ற ஒரு தாத்தா நெடுமுடிவேணுவும், ஒரு அப்பா ரமேஷன் நாயரும் [மோகன்லால்], தன் மகன் மனுவை [அர்ஜுன்லால்] எப்படியும் ஐஏஎஸ் ஆக்கிவிடவேண்டும் எனக் கண்ட கனவு பலித்ததா? என்பதை மிக அருமையாக மனதை நகர்த்தும் நவரசங்களுடன் கலந்து தந்துள்ளனர்.

கேரள சட்டசபையில் செகரெட்ரியாகப் பணியாற்றும் ரமேஷன் நாயர் [மோகன்லால்] நேர்மையாக பணியாற்றி நல்ல பெயரெடுத்தவர், அழகிய மனையாள் லேகா [மீராவாகதேவன்], படிப்பில் புலியாக மகன் மனு[அர்ஜுன்லால்], சுட்டியான மகள் மஞ்சு என்று

வாடகை வீட்டில் இருந்தாலும் கௌரவமான சிறிய அழகான குடும்பம் இவர்களுடையது,

மிகுந்த சிரமத்துக்கிடையில் தன் அலுவலக நண்பர் ஜோசப் [ஜெகதி ஸ்ரீகுமார்] மூலம் வங்கியில் வீட்டுக் கடனுக்கு விண்ணப்பிக்கிறார் ரமேஷன் நாயர்.

மகனின் படிப்பைப் பற்றியே சதா சர்வகாலமும் சிந்திக்கிறார் ரமேஷன். மகன் படிக்கையில் கூட அமர்ந்து வினா விடை நடத்தி கூடிப் படிக்கிறார், ஊக்குவிக்கிறார்.

மொத்தத்தில் வேலை செய்யும் செக்ரடேரியேட்டிலும், மகனின் பள்ளியிலும், அக்கம் பக்கத்து குடித்தனவாசிகளும் ஆச்சரியப்படும், பொறாமைப்படும் ஆளுமையாக திகழ்கிறார் ரமேஷன்.

மகனை நண்பனாகவே நடத்துகிறார். மனைவியை தோழியாகவே நடத்துகிறார். மனைவியிடம் எதையுமே மறைத்ததில்லை இவர். தன் அத்தை மகள் ஷோபாவின் [சீதா] மேலான காதல் உட்பட எதையும். அதுபோலவே மகனும் தன் பள்ளியில் காதலிக்கும் பெண்ணைப் பற்றி அப்பாவிடம் மட்டும் நம்பிக்கையுடன் பகிர்கிறான். மனு பள்ளியில் எல்லா மாணவர்களுக்கும் படிப்பில் முன்னுதாரணமாக முதல் மாணவனாகத் திகழ்கிறான்,

ஒரு மனிதனின் வலப்பக்க மூளைதான் கடினமான கணக்குகள், வாய்ப்பாடுகள் சூத்திரங்களை நினைவு கொள்கிறது. அவற்றை எப்படி விருப்பமான பாடல்கள், சம்பவங்கள், மூலம் நினைவில் ஏற்றுவதன் மூலம் இடப்பக்க மூளையையும் உபயோகிப்பது என அப்பாவும் மகனும் பள்ளிகளில் சென்று விளக்கும் அந்த காட்சிகள் அற்புதமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

நம் வீடுகளில் பல வருடங்களுக்கு முன்பாக, ஹார்லிக்ஸ் பானம் வாங்கியதற்கு ஒரு பூப்போட்ட கண்ணாடி நீர் ஜாடி இலவசமாக கிடைத்தது நினைவிருக்கிறதா? அதை உணவு மேசையில் மகன் மனு ஒரு காட்சியில் குற்ற உணர்வின் மிகுதியால் கீழே போட்டு உடைத்து விட்டு அழுவான். அம்மா லேகா "அது இலவசமாக வந்தது தானடா, போகிறது" எனத் தேற்றுவாள். படத்தின் நிஜத்தன்மை பொருந்திய தள அமைப்புக்கு இக்காட்சி ஒரு உதாரணம். [எத்தனையோ படங்களில் நடுத்தர வீட்டைக் காட்டுகிறேன் என்று நாடகத்தனமாக ஆடம்பரமாக சூழலை அமைத்துவிடுவர். அவர்கள் இதைபார்த்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.] ஊரில் ஆசிரியையாக இருந்த தன் அத்தை இறந்து விட, ரமேஷன் நாயர் வாடகைக் கார் அமர்த்தி குடும்பத்துடன் சொந்த கிராமம் சென்று வருகிறார்.

அப்பா நெடுமுடிவேணு அப்படி ஒரு பாசக்காரத் தந்தை, நீ ஏன் இவ்வளவு செலவு செய்துகொண்டு வந்தாய்? அதை உனக்கு அவள் மகளை மணமுடிக்காமல் துபாய் வேலைக்காரனுக்கு மணமுடித்தது மறந்துவிட்டதா? என ரமேஷனிடம் கடிந்துகொள்கிறார்.

உடனே அவரின் பிரியத்துக்குரிய குட்டிப்பேத்தி மஞ்ச அவரை நோக்கி “அதனால் தானே எங்கள் அம்மா உங்களுக்கு மருமகளாய் வரமுடிந்தது” என மடக்குவது அருமையான காட்சி, இப்படி வசனங்கள் ஒவ்வொன்றும் அழகு. நாம் பல சமயத்தில் இயல்பாக உபயோகிப்பவையே.

ரமேஷன் தனக்கு மனைவியாகாத அத்தை மகள் ஷோபா குடிகாரக் கணவனிடம் அல்லலுற்று படும்பாட்டை பார்த்து வருந்துகிறார். தான் எப்போதும் இப்படி குடியனாகி மனைவியை நோக்கிக்கலாகாது என உறுதி கொள்கிறார்.

தன் பிரிய மனைவிக்கு அழகாக கொசுவம் நீவி மடித்து விட்டு நேர்த்தியாகப் புடவை கட்டி விடுகிறார். நேரம் கிடைக்கையில் சமையலறையில் புகுந்து நளபாகம் செய்து அசத்துகிறார். தன் தந்தை நெடிமுடி வேணுவுக்கு எண்ணெய் தேய்த்து கால் விரலுக்கு நெட்டி முறித்து விடுகிறார். இதைக் கண்ணுறும் ஷோபாவுக்கு தனக்கு இது போல ஆபத்த கணவன் கிடைக்கவில்லையே உள்ளூர என அதிக வருத்தமிருக்கிறது.

ஊருக்கு இவர்கள் கிளம்புகையில், ரமேஷன் திருவனந்தபுரத்தில் வாடகைக்க காரர்களுக்கு நல்ல தேவை இருப்பதாகவும், நண்பன் ஜோசப் மூலம் தான் விரைவில் ஒரு செகண்ட் ஹாண்ட் கார் வாங்கி வாடகைக்கு விடப்போவதாகவும் அப்பாவிடம் அனுமதி கேட்டுச் செல்கிறார், மேலும் கிராம பூர்வீக வீட்டுக்கு எதிரேயே கார் வந்து நிற்கும் படி பாதையும் அமைக்க சொல்கிறார். அப்பாவோ “அதற்காக பாடுபட்டு பயிர் செய்து உருவாக்கிய பாக்கு, தேக்கு, தென்னை மரங்களை என்னால் வெட்ட முடியாது. நான் நூறு படிகளானாலும் ஏறி இறங்கிக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லும் பதில் நம்மை யோசிக்க வைக்கும்.

“உனக்குத்தான் உன் நண்பன் ஜோசப் இருக்கிறானே, அவனையே கேட்டு எல்லாம் செய்வாயே? இன்று என்ன புதிதாக என்னைக் கேட்கிறாய்?” எனப் பொய்யாய் கோபிக்க, ரமேஷன் “சரி உன் பாக்கு, தேக்கு மரத்தை கட்டி அழு, நான் அடுத்த முறை காரை வெளியிலேயே நிறுத்திக்கொண்டு இந்த நூறு படிகளை ஏறிவருகிறேன்” என கோபமாக சொல்லி விட்டு காரில் புறப்படுகிறார்.

மனைவி லேகா “ஏன்? இப்படி ஒவ்வொரு முறையும், அப்பாவிடம்

கோபித்துக் கொண்டு ஊருக்கு புறப்படுகிறீர்கள்” எனக் கேட்கிறார், “அது அப்படித்தான். அப்பா அப்போதுதான் என் பிரிவுக்கு வருந்தமாட்டார். இன்று முழுக்க என்னைத் திட்டி தீர்த்துக் கொண்டே கழிப்பார், பிரிவு மறந்து போகும்” என அறுதல் சொல்லும் காட்சி அற்புதமான ஒன்று.

ரமேஷன் நாயர் தன் வாழ்வில் மனைவியை மிகவும் ரசிப்பதற்கும், மதிப்பதற்கும் தான் 10ம் வகுப்பில் மனைம் செய்து பாட்டுப்போட்டியில் பாடிய பாரதியாரின் காற்று வெளியிடைக் கண்ணம்மா என்னும் பாடலே முக்கிய காரணம் என்று கூறி மகனின் பள்ளிக்கூட பெற்றோர் ஆசிரியர் ஒன்றுகூடலில் மிக அழகாக எல்லோருக்கும் அதைப் பாடியும் காட்டுகிறார், மிக அழகிய காட்சி அது.

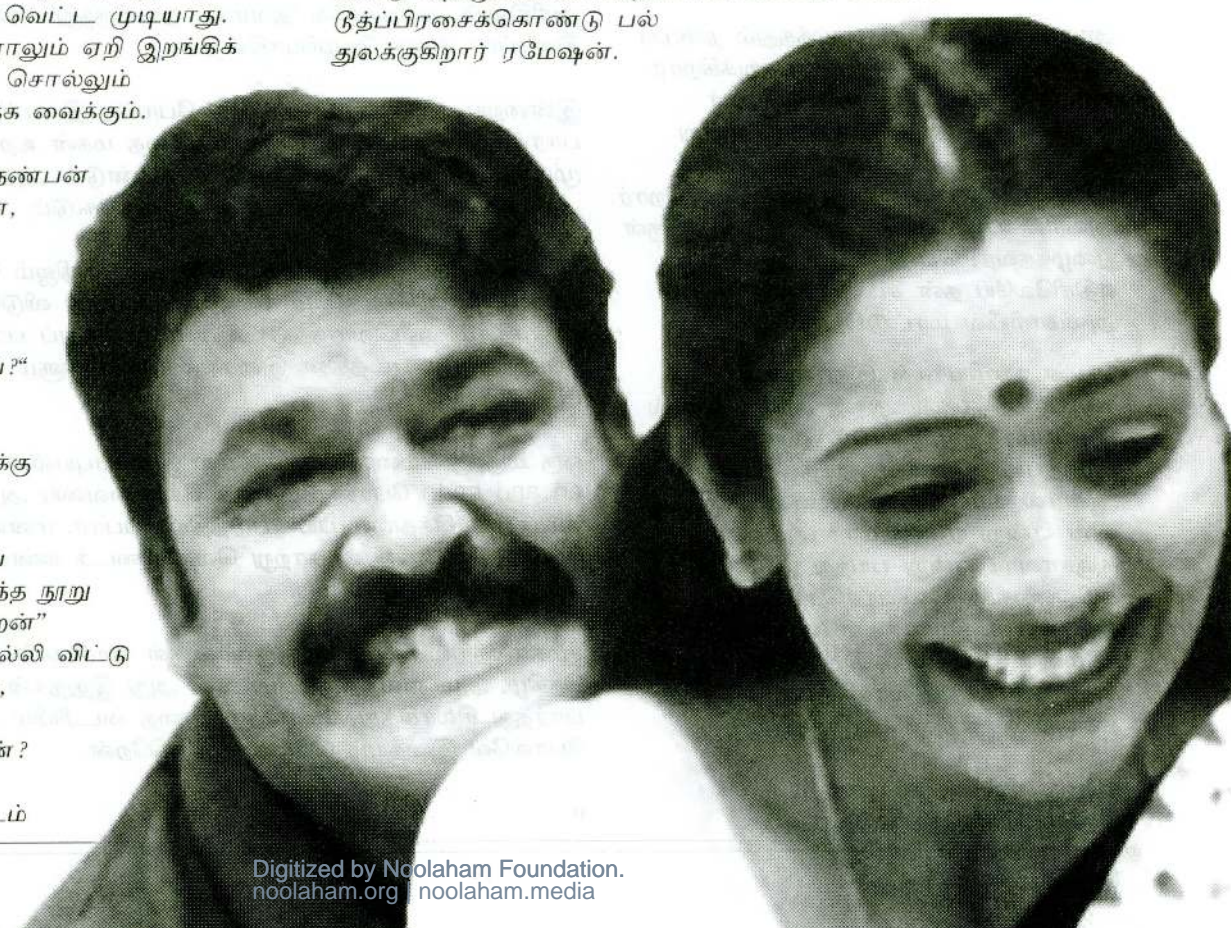
படத்தில் காற்றுவெளியிடை கண்ணம்மா என்று துவங்கும் பாடல் பரப்பர்மம் ரூபா என்னும் மாண்டேஜ் பாடலாய் கர்நாடக இசையில் அழகாக பிரவாகமெடுக்கிறது.

நம் தமிழர்கள் எத்தனை பேர் பாரதியார் பாடல்களை மனைம் செய்திருப்போம், அல்லது புரிந்து பாடியிருப்போம். இன்னொரு காட்சியில் திருக்குறளை மேற்கோள் காட்டி , நிகழ்த்த முடியாதது ஒன்றுமில்லை என்பதும் அழகிய கவிதை.

இப்படி நன்றாகப் போய்கொண்டிருந்த குடும்ப வாழ்வில் பேரிடி ஒன்று விழுகிறது. எப்படித் தெரியுமா? அல்சிமெயர் என்னும் கொடிய நினைவுப் பிறழ்வு நோய் வடிவில் வருகிறது.

ரமேஷன் முக்கியமான ஒரு ஃபைலை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தவர், அதை ஃப்ரிட்ஜின் ஃப்ரீஸரில் கொண்டு போய் வைக்கிறார்.

விடியலில் மனைவியுடன் உடலுறவு கொள்கையில், சுவரில் பல்லியைப் பார்த்துவிட்டு கவனம் சிதறியவர், அப்படியே பாதியில் எழுந்து ஒரு குச்சியால் சிறுவன் போல பல்லியைத் தட்டுகிறார். மனைவி லேகா கணவனின் புதிய நடவடிக்கை கண்டு நொறுங்கிப்போகிறாள். காலையில் மகனின் டூப்பிரசைக்கொண்டு பல் துலக்குகிறார் ரமேஷன்.



இப்படியே சமகால நினைவுகள் சுத்தமாக வடிந்தவர் போலாகிறார். ரமேஷன். நினைவுகள் வருகின்றன, போகின்றன, எல்லாவற்றுக்கும் உச்சமாக ஸ்கூட்டரின் டிக்கியில் டிஃபன் பாக்ஸ் வைக்க சாவியால் திறந்து பூட்டியவர், அதை எடுக்காமலேயே ஸ்கூட்டரை உதைத்துப் பார்த்து ஸ்டார்ட்பண்ண முயற்சிக்கிறார். ஆகவில்லை என்றதும் அலுவலகத்துக்குத் தள்ளிக்கொண்டு வருகிறார்.

மகன் அந்தத் தவறை எடுத்துச் சொல்லியும் கூட நம்பாமல் தான் சரியாகவே நடந்து கொண்டதாக சாதிக்கிறார். அன்று மகனை பள்ளியில் விட வந்தவர், பள்ளி கடந்து போனது கூடத் தெரியாமல் சாலையில் நெடுந்தூரம் வந்துவிடுகிறார். மகன் எதிர்த்துப் பேசாமல் இறங்கிக்கொள்கிறான், தனக்கு அலுவலகம் விட்டுவிட்டது என நினைத்துக்கொண்டு காய்கறிக்கடையில் கீரையும், தக்காளியும், காய்கறிகளும் வாங்கியவர், தன் ஸ்கூட்டரை அங்கேயே மறந்து விட்டு ஆட்டோ பிடிக்கிறார்,

சேருமிடம் சொல்லத் தெரியாமல் வழியில் தான் பணிபுரியும் செகரெட்ரியேட் கட்டிடம் பார்த்து இறங்குகிறார். ஆட்டோக்காரர் இருநூறு ரூபா கட்டணமாகக் கேட்டதும் திகைத்துப் போய் “என்னை இன்று காலை முதல் நிறைய சுற்ற வைத்துவிட்டீர்கள்” எனச் சொல்கிறார் ரமேஷன்..

அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்ததும் நண்பர் ஜோசப் எதிர்கொள்ள, குறுகுறுக்கிறார். சிறியதாக சுயநினைவுக்கு வந்தவர் “காய்கறியை எங்கே வைக்க?” என்று கேட்க அதை ஜோசப், “இது என்ன புதிய பதிவு” என்று வாங்கிச் செல்கிறார். அவரின் பின்னேயே அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தவர், பெண் ஊழியர்களுக்கு எதிரிலேயே தன் சட்டையைக் கழற்றி அலமாரியில் மாட்டுகிறார்.

பெண் ஊழியர்கள் இது என்ன ரசாபாசம் என்று அலற அங்கு கூச்சல் குழப்பமாகிறது, நண்பர் ஜோசப் பயந்தபடி ரமேஷன் குடித்திருக்கிறாரா? ஆனால் வாடை வரவில்லையே, ஓட்கா, ஜின் என்று ஏதேனுமா? அல்லது கஞ்சாவா? என்று பயந்து ரமேஷனை கழிவறைக்குள் கூட்டிச்சென்று முகம் சுழுவ வைக்கிறார். உள்ளே வந்த ரமேஷன், மேலே ஷவர் இல்லாதது கண்டு திகைத்து வானி நீரை எடுத்துத் தலையில் ஊற்றிக்கொள்கிறார்,

ரமேஷனின் ஸ்கூட்டரை திரும்ப கொடுக்க எடுத்து வந்த

காய்கறிக்காரர் அலுவலகத்தின் வெளியே வைத்து ஜோசப்பிடம் சாவியைக் கொடுக்கிறார். அங்கே ஆவேசமாய் வரும் ரமேஷன் காய்கறிக்காரனைப் பிடித்து திருடன் என்று அடிக்கிறார். ஸ்கூட்டரை அவன்தான் திருடிவிட்டான் எனப் பிதற்றுகிறார். இது விபரீதமாகிறதே என்று சந்தேகிக்கும் ஜோசப் தாமதிக்காமல் ரமேஷனை மருத்துவமனையில் சேர்த்துவிட்டு அவர் வீட்டுக்கும் தகவல் அளிக்கிறார்.

ரமேஷனின் அப்பாவும் செய்தியறிந்து பதறியபடி மருத்துவமனை வந்து சேர்கிறார். லேகா அங்கே உறைந்திருக்கிறாள். மாடல் எக்ஸாங்கன் மறுநாள் துவங்கவிருக்கும் நிலையில், நான் “போகமாட்டேன்” என்று அப்பாவின் தலைமாட்டிலேயே உட்கார்ந்து கொள்கிறான் மனு.

ஒவ்வொரு அணுவிலும், அசைவிலும் அப்பாவையே அவன் உணர்கிறான். இப்போது படிப்பைவிட அப்பாவின் உடல் நலனே அவனுக்குப் பிரதானம் என்கிறான். அம்மா லேகா இதுகேட்டு நொறுங்கிப்போகிறாள். சுற்றம், உற்றம் எல்லாம் ரமேஷனின் இந்த திடீர் ‘நினைவுதப்புதல்’ பற்றியே பேசுகின்றன. விதியின் விளையாட்டில் நடு வீட்டில் இடி விழுந்தது போல ஆயிற்று.

புத்திசாலியான ரமேஷன் எதனால் இந்நோய்க்கு ஆட்பட்டார்?

ரமேஷன் அல்செய்மெய்ர் நோயிலிருந்து விடுபட்டாரா?

ரமேஷனின் செகரெட்ரி வேலை என்ன ஆனது?

ரமேஷன் விரும்பியபடியே இரட்டைப் படுக்கையறைகள் கொண்ட அடுக்குமனைக் குடியிருப்பையும், செகண்ட் ஹாண்ட் காரையும் வாங்கினாரா?

மகன் மனு ஐஏஎஸ் ஆஃப்ஸர் ஆனானா?

எத்தனை எத்தனை கேள்விகள்

இவற்றை நெகிழ்ச்சியான சம்பவங்களின் கோர்வையுடன் திரையில் பாருங்கள், இன்றைய தமிழ்படங்கள் அப்பாவை ‘டேய் அப்பா, அவன், இவன், ஓத்தா..’ என்றெல்லாம் சொல்லுவதை ஊக்குவிப்பது போல காட்சியமைப்பதை நியாயப்படுத்தி வருகின்றன. அரிதிலும் அரிதாகவே ‘தவமாய் தவமிருந்து’, ‘தன்மாத்ரா’ போல திரைப்படங்கள் வெளியாகின்றன.

இன்றைய இயக்குனர்கள் இது போன்ற திரைப்படங்களைப் பார்க்க வேண்டும், இப்படியும் தந்தை மகன் உறவைப் பின்ன முடியும் என்பது பற்றி யோசிக்க வேண்டும். அதனால் சமூகத்தில் ஆரோக்கியமான மாற்றம் நிச்சயம் வரக்கூடும்.

படத்தில் மோகன்லாலுக்கும் மீராவுக்கும் நிஜம் போல் பொருந்தி வரும் அன்னியோன்யம் கண்டு ஸ்தம்பித்து விடுவோம், அப்படி ஒரு யதார்த்தம். ஒவ்வொரு காட்சியுமே பார்த்துப் பார்த்து செதுக்கியது போலுள்ளது. படத்தின் இசையும் பாடல்களும் பின்னணி இசையும் மிக அருமை.

ஒரு மருத்துவமனைக் காட்சியில் இசைப்புயலின் warriors of heaven and earth போன்ற இசைக் கோர்வையை அப்படியே எடுத்து மோஹன் சித்தாரா பயன்படுத்தியிருப்பார். மனதை உருக்கிவிடும்., மேலே நிலாக்காயல், காற்று வெளியிடைக் கண்ணமா பாடல்களும் கேட்க மிகவும் இனிமை.

சமகாலத்தில் ஒருபடம் ஒருவருக்குள் ஊடுருவிச் சென்று சிரிக்க, நெகிழ, அழ வைத்திருக்குமானல் அது இதுதான். நல்ல படங்களைப் பார்த்து சிலாகித்து, மோகித்து அதை டைரியில் எழுதி வைப்பது போலவே இதையும் இங்கே எழுதுகிறேன்.

ஜே.வஹாப்தீன் கவிதை

ஒரு மாணவியின் கடிதம்

அந்த மாணவி மட்டும் எழுதவில்லை.

வயது  
பத்து அல்லது பதினொன்று  
செத்துத் தொங்கியது முகம்.

கடிதம் எழுதலுக்கான  
எழுத்துக்கள்  
அறவே இல்லாமல்  
தமிழிடம்  
யாசிக்கிறாளா?

சிட்டுக்குருவி  
பட்டுப்பூ  
ஒரு குட்டிக்கடிதம்  
எழுத முடியாமல்  
கண்களை ஏன்  
நீர்த் தொட்டியாக்கினாள்.

வெட்டி வெட்டி  
அழித்து  
பின் மைதீட்டி  
அதில்  
உமிழ்நீரால் தாளுற்றி  
தாள்களில்  
தார்வீதி செய்யும்  
ஏனைய மொட்டுக்களுக்கு  
இதைக்காண நேரமில்லை.

தந்தைக்கு ஒரு கடிதம்  
தலைப்பில் எழுதாமல்  
வாடிக்கிடப்பதென்ன  
இந்த  
வகுப்புப் பூஞ்செடி.

வகுப்புமுழுக்க  
தமிழ் ஒளி  
ஆனால் இந்த  
மொட்டு மட்டும்  
சொட்டும் பூக்கவில்லை.

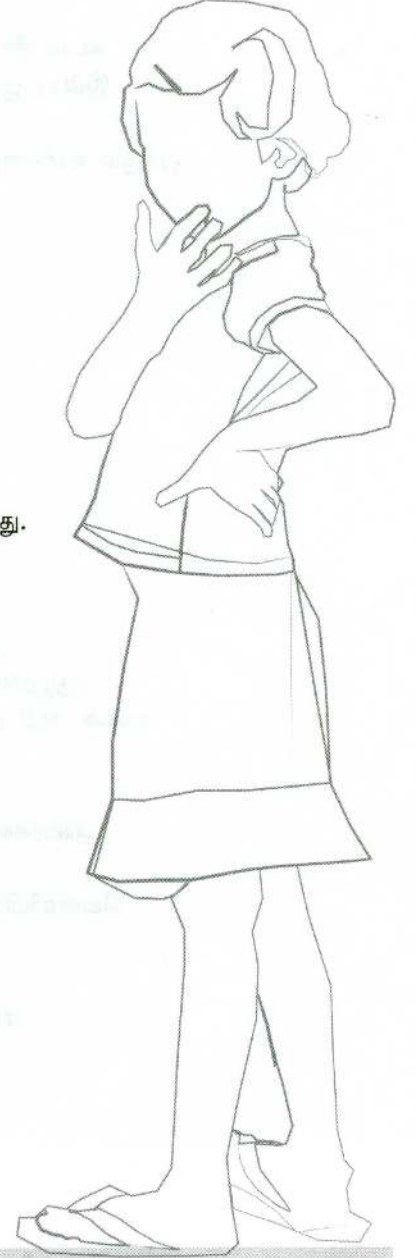
சின்ன மாணவியே  
உன்  
சிந்தனை எங்கே?  
பேனை எழுதாமல்  
கொப்பிப் பாய்விரித்து  
கொட்டாவி விட்டுத்  
தூங்குவதென்ன?

இன்னும் அழுதாய்  
இடிந்தது மனசு  
உன் கண்கள் பொங்கி  
என் மனதில் அலையாய் அடித்தது.

மண்ணறையில் என்  
தந்தை  
தனியாகத் தூங்கப்போய்  
வருடமாகிடிச்சு  
என்ன பொருள்கேட்டு  
எந்த விலாசமிட்டு  
என் தந்தைக்கு  
நான் கடிதம் எழுத?

சொல்லிவிட்டு  
பிள்ளைப்பூ  
மேசையில் உதிர்ந்து கிடந்தது.  
சூரியனாய் பிரகாசித்த நான்  
இருண்டுபோனேன்.

0



வினாக்கள்

இதழ் 06 மே 2021

பொறுப்பாசிரியர் - உமாவரதராஜன்  
umavaratharajan@gmail.com  
வடிவமைப்பு - ரஷ்மி  
amrashmy@gmail.com

VIYOOKAM  
Pandiruppu -01  
Kalmunai, Sri Lanka

call - 0094772852572  
whatsapp - 0094759552572

Bank:  
A/C No: 091010002311  
HNB Kalmunai

வினாக்கள்

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | noolaham.media

இதழ் 06 - மே, 2021

# சோன்கர்யுதகள்

ஓவியங்கள் - மு.சசிகுமார்

## பூவும் பறவையும்

கடல் நீர் ஏரியில் எழும் அலைகள்  
இன்று பூக்களின் உலர்ந்த உதடுகள்  
அவற்றின் மருங்கில்  
பறக்கும் எண்ணற்ற வண்ணத்துப் பூச்சிகள்.

அவையும் பறவைகள்.  
எனினும்  
நனைந்தால் இறக்கும்  
இறந்தால் பெருகட்டும்.

o

## வெள்ளிக் காலடி

பிறக்காமல் இறந்து போன  
குழந்தைகளை நினைவு கொள்ள  
என்ன வழி எனச் சித்தம் கலங்கினேன்  
நான்கு ஆண்டுகள்.

அவர்களுடைய உள்ளங்கால்களை  
துல்லியமாக அளவிட்டு  
வெள்ளியில் வார்த்துத் தருகிறார்கள்.

நினைவிழப்பின் சின்னம்.  
காலோடு மரித்த காலங்கள்.

o

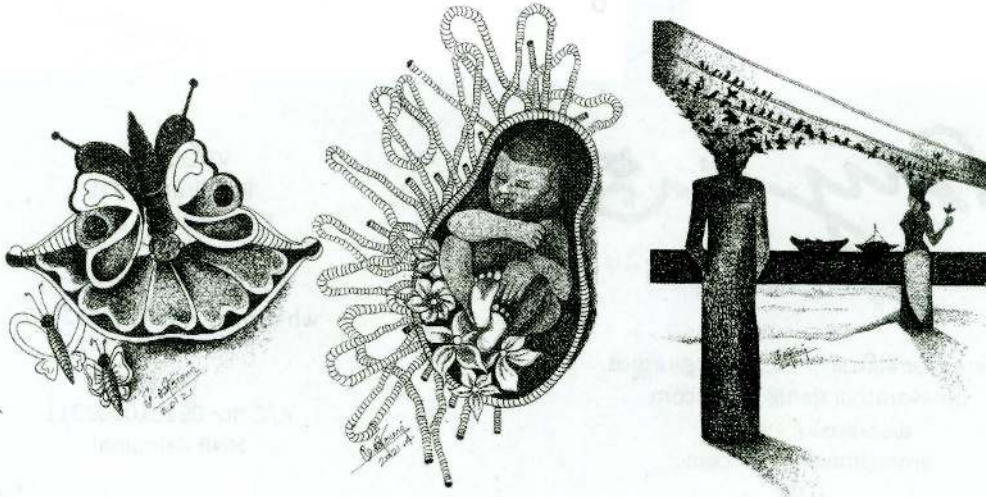
## நீலாவணை

கரையில்  
காய்ந்த மணற்பரப்பை மீன்கள் விரும்பா.

நீள நடந்தால்  
பெரிய நீலாவணை.  
இன்னும் முடியாத காதல்.

கண்ணா மரக்காடு  
கால் விட்டுச் சேறாடும்  
நெட்டைக் குருவி  
நெருங்காத காதலுளம்  
வெட்டிப்பேச்சால் இந்த  
வெயிலைப் பழிக்கின்ற  
பல்லாயிரம் குருவிக் கூட்டம்  
மின் கயிற்றில் கொண்டாட்டம்  
வேறென்ன வேண்டும் இந்த  
நாளுக்கு?

o



## பொய்

குழந்தைகள், காதலர், வறுமைப்பட்டோர், சிறுவர்கள்  
சொல்லும் பொய்களே  
உலகின் அழகிய பூக்கள்

அவை தரும் வாய்மை  
மரங்களின் ஆழ ஓடும் வேர்களுக்கிடையே  
பின்னிக் கிடக்கிறது

அவை தரும் சுதந்திரம்  
எங்கள் மூச்சும் காற்றும்

கடவுளரின் போலிப் புன்னகைக்கு  
எங்கள் மறுமொழி  
அதுதான்.

o

## பலி

பின்மாலை. பாலை வெளி. அழகு.  
அழைத்துச் சென்றார்கள்.

மணலும் காணல் நீரும்.  
இளம் பச்சை நிறத்தில் இடையிடை படர்கொடிகள்.  
எப்படி முளைத்தன எனத் தெரியாது.

தாகத்துக்கு மற்றவர்களைக் கொண்டு  
குருதி குடிப்பதே ஒரே வழி.

எல்லோருக்கும் ஒரே இறைவன்.  
எல்லா இறைவருக்கும்  
ஒரே களப்பலி.

o o

## நினைக்க மறுப்பவை

நைல் நதி ஊற்றெடுக்கும் இடத்துக்குச் சென்றோம்

போகும் வழியில்  
இருநூறாயிரம் அகதிகள்.

பார்த்தோம்:

உருவமற்றிருந்த தெருவோரம்  
குருதி கறுத்து எஞ்சியிருந்த பாதி உடல்.

அதிர்ச்சியில் நெஞ்சு பிளந்து  
மரித்த ஒரு பெரும் பறவை.

பெரிய கொம்புகளோடு

தலை துண்டிக்கப்பட்டு விற்பனைக்குக் கிடந்த  
ஆநிறை.

ஊற்றின் மெல்லொலி எழுப்பிய வியப்புடன்  
திரும்பி வருகிறோம்.

அப்போது

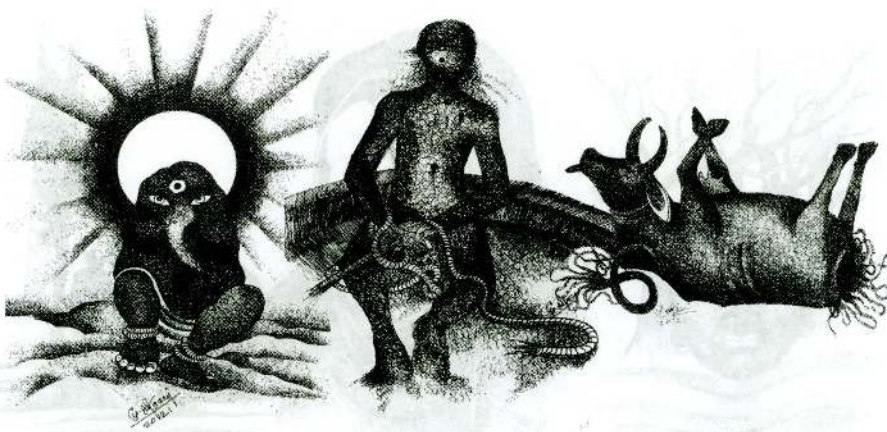
ஈழத்தில்

புன்முறுவலுடன் அகங்காரப் படையணியின்  
முன்முகப்பைச் சிதைத்தவளின் செய்தியொன்று  
ஒரு வரியில் மின்னிதழில் வருகிறது:

“இதோ, உனக்கான கவிதை. முற்றுந்தரிப்பு”

முற்றுகைக்குள் படிமம் சிறைப்படாது  
மேலைக்காற்றில் மிதக்காது.

காலடியற்றவர்களுக்குப் போதும்  
கடலும் கவிதையும்.



## ஒரு துளி ஒளி

இளவேனில் முற்றாக இன்னும் மலரவில்லை. பறவைகளின் பாடல்களுக்கு மோகம் கூடவில்லை. எப்போதோ பொழிந்திருக்க வேண்டிய மழையும் இன்னும் இல்லை. துளிர்க்காத வேர்ஜினியாப் பைன் மரத்தின் கீழ் உருக மறுத்து எஞ்சியிருக்கும் ஒரு பிடி உறை பனி.

காலை.  
செய்தி வருகிறது.

அவள் இறந்து விட்டாள்.

புதைப்பதா எரிப்பதா விதைப்பதா  
என அவர்கள் மல்லிக் கட்டப் போகிறார்கள்.

பழைய கடிதங்களின் பதுங்கு குழியிலிருந்து  
அவளுடையதைத் தேடி எடுக்கிறேன்.

“சேரா, நான் செத்தால் என்னைப் புதைக்கச் சொல்லுங்கோ.  
ஆனால், கூடவே ஒரு துளி ஒளியும் எப்போதும் என்னோடு  
இருக்க வேண்டும்”.

## இன்னொரு விரல்

முப்பது ஆண்டுகள் முன்பு  
நீங்கள் நீட்டிய விரல்களை  
இன்றுதான் பற்றுகிறேன்.

பாங்கொலி காற்றில் மிதந்து  
வளாகத்துள் வரும் போது  
சேலைத் தலைப்பால்  
கூந்தலை மூடிய விரல்கள் அவை

விரல்கள் இணைகின்றன. பிரிகின்றன.  
யாருமறியா மொழியில் அவை பேசிக் கொள்வதும்  
நீண்ட காலத்துக்கு அவற்றின் நறுமணம்  
நெஞ்சில் இருப்பதும் தெரியும்.  
எழுத முடியாது.

அன்பின் பரிசல்ல விரல் நுனி.  
அது நம்பிக்கையின் துளிர் இலை.

o

## மைக்கேல்

சிறு காற்றில் அவை எழுத்து  
கடல் செத்துப் போகும் ஆனி மாதம்.  
ஈரத்தில் பாறைகளின் சல்லாபம்  
திசை அறியாக் காற்று

இப்போதுதான் இரணை தீவில்  
கரை ஏறினோம்.  
பாதி வழி.

o “கடற்படை வருகிறான். காட்டுக்குள் ஓடுங்கோ”  
எனக் கத்தினான் மைக்கேல்.

திரும்பி வந்த போது  
காற்று இருந்தது  
கடல் வழி விட்டது  
மைக்கேல் எங்களுக்கு ஒரு  
துயரச் சிலுவை.

o





## மெல்லிசைப் பாடல்கள்: என் முந்த குறை

நம் நாட்டு மெல்லிசைப் பாடல்களைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கினால் பக்கம் பக்கமாக எழுதலாம். சில முக்கியமான விடயங்களை மட்டும் இங்கே குறிப்பிட்டு நிறைவு செய்ய நினைக்கின்றேன். பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் விரிவாகப் பேசலாம்.

வேகமாக ஓடிவந்து கால்கள் முறிக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் குதிரையைப் போன்ற நமது மெல்லிசைப் பாடல்களின் கதையில் எனக்குத் தெரிந்தவற்றை நினைவில் உள்ளவற்றை இங்கு சொல்கிறேன்.

நம் நாட்டு மெல்லிசைப் பாடல்களின் வரலாற்றை இலங்கை வானொலியில் இருந்து தொடங்குவோம். அது ஆரம்பத்தில் 'சுழத்துப் பாடல்கள்' என்ற பெயரிலேயே ஒலிபரப்பாகியது. காலையில் செய்தியறிக்கையைத் தொடர்ந்து 'சுழத்துப் பாடல்கள்' சொற்ப நேரம் ஒலிபரப்பாகும். பிறகு 'பொங்கும் பூம்புனல்' வந்து விடும். அப்போது முக்கியமான பாடல்களாக வி. முத்தழகு, எஸ்கே. பரராஜசிங்கம் போன்றவர்கள் பங்களிப்புச் செய்தார்கள். பாடல்களாக கலாவதி சின்னச்சாமி, சுஜாதா அத்தநாயக, முல்லை சகோதரிகள் போன்றோர் பாடினர். வி.முத்தழகும், கலாவதி சின்னச்சாமியும் ரி. எம். செளந்தரராஜனும், பி. சுசீலாவும் போன்று பிரபலமான ஒரு சோடி அப்போது.

'பாடுபடு நண்பா பரிசு தரும் பூமி', 'கங்கையாளே கங்கையாளே' போன்ற பாடல்கள் அப்போது அடிக்கடி ஒலிக்கும். ஈழத்து ரெத்தினம் என்பவர் பெரும்பாலும் பாடல்களை எழுதியிருப்பார். ஆர். முத்துசாமி, றொக்சாமி போன்றவர்கள் இசையமைத்திருப்பார்கள்.

இப்படிப் போய்க்கொண்டிருந்த ஈழத்துப் பாடல்கள் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு 'மெல்லிசைப் பாடல்கள்' என்ற நாமத்துடன், கொஞ்சம் புது மெருகுடன் புதுப் புதுக் குரல்களுடன் புதுப் புதுப் பாடல்களாக, புதிய இரத்தம் பாய்ச்சப்பட்டு ஒலிக்கத் தொடங்கின.. இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் மெல்லிசைப் பாடல்களுக்காக அதிக சிரத்தையெடுத்த காலம் அது.

நாடு பூராவும் கலைஞர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். பரந்த அளவில் பாடல்கள் பெறப்பட்டன. புதிய இசையமைப்பாளர்களை தேடியெடுத்தார்கள். மெல்லிசைப் பாடல்களுக்கென்று தனி வங்கி நிலையத்தில் இயங்கத் தொடங்கியது. நாட்டின் பல பாகங்களிலுமிருந்து கிடைக்கப்பெறும் பாடல்களில் சிறந்ததைத் தெரிவு செய்து அந்த வங்கியில் வைத்தார்கள். கழிக்கப்பட்டவற்றை திருப்பி அனுப்பினார்கள். தெரிவு செய்யப்பட்ட பாடல்கள் பாடி இசையமைக்கப்பட்டு பாட்டாகினால் ஒரு பாடலுக்கு 15 ரூபா சன்மானமும் அனுப்புவார்கள். நானும் 60 ரூபா அளவில் சம்பாதித்திருக்கிறேன். அந்தப் பணத்தில் வாங்கிப் போட்ட வளவில்தான்



ஏ.ச. மனோகரன்

நான் இப்போது குடியிருப்பதாக நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

தேசிய சேவையில் 'மெல்லிசைப் பாடல்கள்' என்ற நிகழ்ச்சி ஒலிக்கும். அதில் புதிய பாடல்கள் அறிமுகமாகும். பிறகு பருவத்திற்குப் பருவம் ஒலிபரப்பான பாடல்களையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி, ஒரு குழு அவற்றிலிருந்து அடிக்கடி ஒலிபரப்புவென சில பாடல்களை தெரிவு செய்யும். மெல்லிசைப் பாடல்களில் தங்களுக்குப் பிடித்தவற்றை நேயர்கள் விரும்பிக் கேட்கும் நிகழ்ச்சியொன்றும் அப்போது இருந்ததாக ஞாபகம். 'பொப்' இசையை விரும்பிக் கேட்கும் நிகழ்ச்சியொன்றும் வர்த்தக ஒலிபரப்பில் இருந்தது.



பி.ரூத்தழகு

நமது பாடல்களின் மழைக்காலம் இதுதான்.

நீலாவணன் எழுதி சத்தியமூர்த்தி பாடும் 'ஓ வண்டிக்காரா', எஸ். கே. பரராஜசிங்கம் பாடும் பஸீல் காரியப்பரின் 'அழகான ஒரு சோடிக் கண்கள்', செ. குணரெத்தினம் எழுதி கலாவதி சின்னச்சாமி பாடும் 'பாப்பா முகத்தில் பால் நிலவு பட்டுத் தெறிக்குது', அக்கரைப்பாக்கியன் எழுதி ரகுநாதன் பாடும் 'நதிகொண்ட காதல் கடல்மீது', மு. சடாட்சரனின் 'நித்திரையில் தோன்றும் நித்திலமே வாராய்' போன்ற பல பாடல்கள் ஜனரஞ்சகமாகி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். பிறகு ரீ.கிருஷ்ணன், எம்.ஏ.எம். அன்சார், கே.எஸ். பாலச்சந்திரன், பாக்கியராஜா போன்றவர்களின் பாடல்களும் வந்து சேர்ந்தன.



கலாவதி

இவர்களுடன் வனஜா ஸ்ரீனிவாசன், கோகிலா சுபத்திரா சகோதரிகள், யோசப் ராஜேந்திரன், புஷ்பா ராசசூரியர், ஜெகதேவி விக்னேஸ்வரன், 'தன்னந்தனி மூங்கில்' என்ற அருமையான பாடலைப் பாடிய சாரதா வாசுதேவன், 'அழகு நிலா வானத்திலே' என்று அமுத கானம் இசைத்த விவேகானந்தன், 'குயிலே' என்று தொடங்கிப் பாடிய மாணிக்கவேல், சந்திரிக்கா டி அல்விஸ், பார்வதி சிவபாதம், பெளசல் அமீர், ஸ்ரான்லி சிவானந்தன் என்றெல்லாம் பெரியதொரு கானக் குயில்களின் பட்டாளமே உருவாகியிருந்தது. நமது மெல்லிசை கொழுத்துப் போயிருந்தது



ஜெயதேவி விக்னேஸ்வரன்

என்.சண்முகலிங்கன், கோப்பாய் சிவம், சில்லையூர் செல்வராசன், எருவில் மூர்த்தி, செ. குணரெத்தினம், ஆர். எஸ்.ஏ.கனகரெத்தினம், கமலினி,



கஜாத்தா அத்தநாயக்க

முத்துலிங்கம், அக்கரையூர் அப்துல் குத்தூஸ், எச்.ஏ.அஸ்ஸீஸ், சபா. சபேசன் ஒலுவில் அமுதன், மூதூர் ஜெயராஜ், கார்மேகம் நந்தா, அசனார் ஸக்காப், கோவிலூர் செல்வராசன், நிந்ததாசன் என்று இன்னுமின்னும் எத்தனையோ பேர் பாடல் எழுதினார்கள். எம்.எஸ். செல்வராஜா, திருமலை பத்மநாதன், கண்ணன் நேசம், மோகன்ராஜ் இன்னுமின்னும் பலர் இசை வழங்கினார்கள்.

இப்படி வளர்ந்த மெல்லிசையே நீ எங்கே?

இப்போதும் வி.முத்தழகு தனது விடாமுயற்சியினால் இந்தத் துறைக்குள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். புன்னகை செய்வாயா, பாடப்பாட புது ராகம், ஆடும் பாடும் மயிலும் குயிலும் ஆனந்தமாய் வாழ்ந்து ஆகிய இவரது சில பாடல்கள் இன்றைக்கும் எங்காவது ஒலித்துக் கொண்டோனிருக்கிறது. இதை எழுதுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னரும் 'பிறை' பிராந்திய வானொலியில் சனிதோறும் ஒலிக்கும் 'சந்தனக் காற்று' சஞ்சிகை நிகழ்ச்சியில் அதை நடத்தும் அறிவிப்பாளர் ஜே. வகாப்தீன் அவர்களால் வி.முத்தழகு நேரடியாக குரல் தர அழைக்கப்பட்டு பல விடயங்கள் பேசப்பட்டு இவரது சில பாடல்களும் ஒலிபரப்பாகின. நமது மெல்லிசை நட்சத்திரம் இவர் என்றால் அது மிகையாகாது. நமது மெல்லிசைக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்தவர் வி.முத்தழகு. மற்றவர் எஸ்.கே.பரராஜசிங்கம். இவர்களது அரும்பணியாலும் நமது மெல்லிசை துளிர்விட்டதென்றால் பிழையில்லை. தென்னை மரத்தின் பாளைக்குள்ளே ரெண்டு தேரை இருந்து முழிக்குது பார், மல்லிகை, அழகான ஒரு சோடிக்கண்கள், கங்கையாளே என்பன எஸ். கே. பரராஜசிங்கத்திற்கு நல்ல பெயர் கொடுத்த பாடல்கள். இவர் 'கங்கையாளே' என்ற பெயரில் இறுவெட்டு ஒன்றையும் வெளியிட்டதாக ஞாபகம். வி. முத்தழகு தலைநகரில் அப்போது 'ஸப்தஸ்வரங்கள்' என்ற தனி நபர் கச்சேரி செய்திருப்பதாகவும் அறிகிறேன்.

அந்தக் காலமே நீ ஏன் திடீரெனக் காலக் கடலில் பாய்ந்து உன் உயிரை மாய்க்க நினைத்தாய்?

இந்த மெல்லிசைகளிலெல்லாம் காதல் பாடல்கள், தத்துவப் பாடல்கள், அண்ணன் தங்கை பாசத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள், தேசாபிமானப்பாடல்கள், பிள்ளைகளுக்கான பாடல்கள் என்று சினிமாப் பாடல்களைப் போல பல வகையான பாடல்களும் இருக்கின்றன.

செ. குணரெத்தினத்தின் 'உனக்காக நான் பாடும் ஓராயிரம் பாடல் உன்காதில் கேட்கல்லியோ' காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்தும் அருமையான பாடல், மு. சடாட்சரனின் 'நித்திரையில் தோன்றும் நித்திலமே வாராய்' இதுவும் நல்ல காதல் மெல்லிசையே! 'அழகான



பரவீல் காரியப்பர்

ஒரு சோடிக் கண்கள்' என்பதும் அப்படியே . என். கே. ரகுநாதன் பாடும் 'பூச்சூடும் காலம் வந்தாச்சு' அண்ணன் தங்கைப் பாசம். எம்.ஏ.எம். அன்சாரின் 'பூரணை நிலவில்' இன்னுமொரு பெண் உணர்வுப் பாடல் 'பெத்தமனம் பித்து என்பார்' தத்துவம். திருமதி. அருந்ததி ஸ்ரீரங்கநாதன் பாடும் 'மாமயில் ஆட்க் கண்டேன் கதிர்காமத்தில்' அழகான பக்திப்பாடல். சி. மௌனகுரு எழுதி திலகநாயகம் போல் பாடிய 'சின்னச் சின்னக் குருவிகள் எங்கள் சிறுவர் சிறுமிக் குருவிகள்' பாடல் பிள்ளைகளுக்கானது. 'பச்சவயல் காட்டிலே கொச்சி மஞ்சள் பூசியொரு' என்ற பாடல் வி. முத்தழகு பாடுவது கிராமியம்.

நமது மெல்லிசைப் பாடலே உனக்கு என்ன நடந்தது?

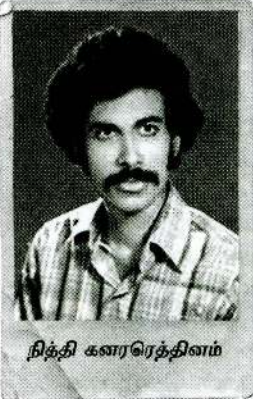
லதா கண்ணன் போன்றவர்களும் பாடியிருக்கிறார்கள். கமலினி முத்துலிங்கம் எழுதி இவர் பாடிய 'ஒரு பூங்காற்று' என்பது ஓர் இனிய கானம்.

அனிச்சமலர் நோகும் அழகிய பாதம்..., மண்டூர் அசோகா எழுதி அம்பிகா தாமோதரம் பாடிய 'வட்ட கருவிழி வண்டுகளோ...' ஆஹாகா இப்படி எத்தனை! எங்கள் மெல்லிசையே உனது வளர்ச்சிக்கு யார் தடை போட்டது?



நீலாவணன்

வானொலியைத் தவிர்த்து வெளியிலும் நமது பாடல்கள் வளர்ந்த ஒரு காலமும் நம்மிடம் இருக்கிறது. திருமலையில் இருந்து பரமேஸ்—கோணேஸ் என்பவர்களின் 'உனக்குத் தெரியுமா நான் உன்னையழைப்பது', 'போகாதே தூரப் போகாதே', 'நீ வாழுமிடம் எங்கே' என்ற பாடல்களெல்லாம் வந்து கலக்கின. இவற்றையெல்லாம் மிஞ்சி கல்முனை மண்ணில் மிகப்பெரும் சாதனையொன்றும் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஓர் இசை நிகழ்ச்சியை சினிமாப்பாடல்களைக் கொண்டு நடத்தித்தான் வெற்றி பெற முடியுமென்ற ஒரு பொய்மையான கற்பிதத்தை உடைத்து, 'இல்லை கொடுப்பதை கொடுப்பது மாதிரிக் கொடுத்தால், ரசிப்பவன் ரசிப்பான்' என்று காட்டினான் கல்முனை கதிர்வன், மட்டுநகர் ஆதவன் இசைக்குழுவைச் சேர்ந்த திரு. ஞானப்பிரகாசம் என்பவன். 'பள்ளி மாணவி புள்ளிமாணைப்போல்', 'தேர்த் திருவிழா பார்க்க வாறியா' 'மினியடிக்கும் மீனா', 'சோலையிலே ஒரு பொன் வண்டு பாடுது', 'கந்தனை என்றும் கை தொழுவோம்', 'ஆலம் படைத்தவனே ஆதி றகுமானே', 'மாநகராம் மட்டு மாநகராம்' போன்ற எத்தனையோ சுயமான பாடல்களால் வெற்றிகரமாக கச்சேரி செய்து காட்டினான் அவன். ஒன்றிரண்டு சினிமாப் பாடல்களை நடுவே பாடினால் ரசிகர்கள் வேண்டாம் வேண்டாம் எனக் கூக்குரலிடுவார்கள்.. கற்கள் எறிந்து பேசுவார்கள். 'கந்தசாமி ராமசாமி ஹிப்பிப் பாணிடை ரெண்டு பேரும் சேந்துக்கிட்டா சாம்பிராணிடை' என்பது இவர்களின் பொப் பாடல்.



நித்தி கனகரெத்தினம்

இந்தக் காலத்தில்தான் நமது 'பொப்' பாடல் இசையும் சிறப்பாக வளர்ந்தது. அந்தக் காலம் 1970கள். நாடு முழுக்க 'பொப்' இசை நிகழ்ச்சிகளும் நடந்த வண்ணமிருக்கும் .பத்திரிகைகளில் இவை பற்றிய விளம்பரங்களாகவே இருக்கும். எங்கள் பூமியான கல்முனையிலும் பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. இது 'பொப்' இசை பூப்பூத்த காலம். ஏ.ஈ.மனோகரன், நித்தி கனகரெத்தினம், எஸ். ராமச்சந்திரன், அமுதன் அண்ணமலை, ஸ்ரான்லி சிவானந்தன். சண், றொபேர்ட்ராகல், சுரேஸ் ராஜசிங்கம் போன்றவர்களெல்லாம் பெயர்பெற்றிருந்தார்கள். ஏ.ஈ.மனோகரனின் 'இலங்கையென்பது நம் தாய்த்திரு நாடு', 'வாம்மா கண்ணே டிஸ்கோ ஆடலாம்', 'வடைவடையாய் விற்றுவந்தாள்' வாயாடிக் கிழவி'



எம்.கே.ரொக்சாமி

நித்தி கனகரெத்தினத்தின் 'சின்ன மாமியே உன் சின்ன மகளெங்கே', எஸ். ராமச்சந்திரனின் 'நத்தையென ஊர்ந்து', அமுதன் அண்ணாமலையின் 'ஓ... ஷீலா', 'முருகையா முருகையா முருகனைப் பார்க்கப் போறேனையா' போன்ற பாடல்களெல்லாம் அப்போது மிக மிகப் பிரபலம். அமுதன் அண்ணாமலை பாடிய 'ஓ..ஷீலா' பாடலுக்கு இசையமைத்தவர் மிக அண்மையில் நம்மை விட்டுப் பிரிந்த கே. எம். சவாஹிர் அவர்கள். அவரை இவ்விடத்தில் நினைத்துக்கொள்வது அவருக்கு நாம் செலுத்தும் மரியாதை.

ஏ. ஈ. மனோகரன், நித்தி கனகரெத்தினமெல்லாம் 'பொப்' இசை நட்சத்திரங்களானார்கள்.

இப்படி; மெல்லிசையும், பொப்பிசையும் ததும்பி வழிந்த காலம் புரண்டு கவிழ்ந்து எப்படி?

சிலர் 1983ல் இடம்பெற்ற அசம்பாவிதத்தை சொல்கிறார்கள். அப்படியென்றாலும் ஏனையவைகளில் நாம் மீண்டெழுந்ததைப் போன்று நமது மெல்லிசையிலும் மீண்டெழுலாம் அல்லவா? ஏன் இந்தச் சோர்வு? தோல் இழுபடும் தொய்வு? கால் முறிந்த குதிரைக்கு இனியாவது மருந்து கட்டி நடக்கவாவது வைக்க முடியாதா?



எம்.கே.பரராஜசிங்கம்



## நின்னோலா

பயணக் கட்டுரைகள் என்றாலே வெளிநாடும் அதன் சுவர்ச்சியும் மட்டுமேதான் இருக்க வேண்டுமா? நானும் கூட இது வரை எழுதிய எல்லா பயணக்கட்டுரைகளும் நான் சென்றுவந்த, வாழ்ந்து வந்த வெளிநாடுகள் பற்றியவையே.

பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கேதான் வேணுமா என எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்டு, ஒரு மாறுதலுக்காக ஏன் நம் நாட்டிலே நான் சென்று வந்த ஒரு பயணத்தைப் பற்றி கட்டுரை வரையக்கூடாது எனத் தோன்றியது.. நாம் தாய் மண்ணிலேயே மறக்க முடியாத பல அனுபவங்களை அள்ளிக் கொடுத்த ஆயிரம் பயண அனுபவங்கள் இருக்கின்றன. அது போன்ற ஒரு அனுபவம்தான் இது..

இலங்கை நமக்கு தெரியாத பல பசுமைகளை உள்ளே ஒளித்து வைத்திருக்கிறது.



தோண்டத் தோண்ட தோன்றும் புதையல் மாதிரி நேர்கோட்டில் செல்லும் பயணங்களின் இருக்குகளில் பதுங்கி இருக்கும் பொக்கிஷங்கள் இவை. பெரும்பாலும் அவ்வளவு பிரசித்தி பெற்ற இடங்களாக இல்லாமல் போனாலும் இவற்றுக்குள்ளேயும் பல சுவாரஸ்யங்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.. அவ்வாறான ஒரு அழகிய கிராமம்தான் கரவனெல்ல.

இலங்கையின் சப்ரகமுவ மாகாணத்தின் கேகாலை மாவட்டத்தின், அவிஸ்ஸாவெல்ல தேர்தல் தொகுதியில் அமைந்துள்ள ஒரு சிறிய அழகிய கிராமம் கரவனெல்ல. புகழ் பெற்ற சுற்றுலா தலமான ஹட்டன் நோக்கி செல்லும் போது கண்டிப்பாக இந்த அழகிய கிராமத்தை நீங்கள் தவற விடவே முடியாது. கொழும்பிலிருந்து என்றால் அவிஸ்ஸாவெல்ல பஸ்ஸில் ஏறி ருவன்வெல்ல எனும் சிறு நகரத்தை தாண்டி கரவனெல்ல சென்றடையலாம். இலங்கை விமான நிலையத்தில் இருந்து கிட்டத்தட்ட 2 மணி நேரப் பயணம்.

இது என் தந்தை பிறந்த அழகிய கிராமம். சிறு வயதில் அடிக்கடி செல்லுவோம். வளர வளர அது குறைந்து கொண்டே வந்து பாட்டி இறந்த பின் முற்றாகவே முடிவுக்கு வந்தது. நம் சமுதாய கட்டமைப்பில் தந்தை வழி உறவு தந்தையின் பெற்றோர் மரணத்துடன் சம்பிரதாயமான ஒரு உறவாக மாறி, தந்தையின் மரணத்தோடு முடிவுக்கு வந்து விடுகிறது. அதன் பின் பயணக்கட்டுரை எழுத வேண்டுமானால் ஒரு முறை சென்று வரலாம்..

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் அம்மா வைப் பார்க்க இலங்கை சென்ற போது ஒரு நாள் அம்மாவின் தனிப்பட்ட ஒரு வேலைக்காக கரவனெல்ல செல்லலாம் என முடிவெடுத்தோம். எதில் போவது என்ற போது எங்கள் ஆஸ்தான ஆட்டோ ஓட்டுனர் கமகே அங்கிள் தனக்கு ஆட்டோ மட்டுமல்ல வேன் கூட ஓட்டத் தெரியும் என்று தன் புகழ் பாடி, வண்டியை எடுத்து வருவதாக உறுதி அளித்தார். அந்த நாளும் வந்தது. ஒரு சூப்பர் வண்டி வரும் எனக் காத்திருந்த எமக்கு கிடைத்த முதல் பல்பு கமகே அங்கிளின் வேன். அதைப்பற்றி பிறகு பேசுவோம். அதற்கு முன் ஒரு சம்பவம்.

அது ஒரு கடுமையான மழை நாள். வானம் பிய்த்துக் கொண்டு கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டியது. மழை பெய்தால் நமக்கெல்லாம் என்ன வரும். அதே தான். கண்ணை சுழற்றிக் கொண்டு தூக்கம் வந்தது. "நீ மட்டும் போய்டு வாம்மா. நம்ம கமகே அங்கிள்தானே.. பத்திரமா கூட்டிட்டு போய்டு வருவார்" என்று சொல்லி நான் எஸ்கேப் ஆகலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் விதி ஒரு சிலந்தி வடிவில் வந்தது.

பின்னாளில் நான் பயணக்கட்டுரை எழுத வேண்டும் என எண்ணிய ஒரு கறுத்த பெரிய சிலந்தி, அன்று வீடு தேடி வந்தது. பார்க்கவே படு பயங்கரமாக இருந்த அதைப் பார்த்ததும் நான் அலறி அடித்து ஒரு பக்கம் ஓட, எனக்கு வந்த தூக்கமும் துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என இன்னொரு பக்கம் ஓட, கடைசியில் இந்தக் கட்டுரை பிறந்தது.

சிலந்தியின் நல்ல எண்ணத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத பாவி நான், துடைப்பக் கட்டையை எடுத்து ஒரே போடாகப் போட்டு ஒரு சம்பவத்தை நிகழ்த்தி

விட்டுத்தான் புறப்பட்டேன். சினிமாவில் வருவது போல கொலை செய்யப்பட்டவனின் கும்பலில் இருந்து இன்னொரு சிலந்தி புறப்பட்டு வந்து விடுமோ என்ற குலை நடுக்கத்தில் அம்மாவோடு நானும் கரவனெல்ல நோக்கிய அந்த சரித்திரப் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

எங்கள் வீடு மொரட்டுவயில் உள்ளது. அங்கிருந்து மஹரகம் வழியாக அவிஸ்ஸாவெல்ல தாண்டி, ருவன்வெல்ல ஊடாக கரவனெல்ல சென்றடைய கிட்டத்தட்ட 2 மணி நேரம் செல்லும். அதுவே அன்று கமகே அங்கிள் வேனில் சென்று சேர 4 மணி நேரம் ஆனது.

சிலந்தியின் இறுதிக் கிரியைகள் முடித்து, கிளம்பி, கமகே அங்கிள் வேனுக்காக காத்திருந்தோம். காத்திருந்து காத்திருந்து காலங்கள் போனதடி என்று பாடாதுதான் குறை. அவர் தாமதத்திற்கான காரணம் வேனில் ஏறிய உடனே தெரிந்து விட்டது. மழையில் குடையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிப் போய் வேனில் ஏறப்போனால் கதவு திறக்க முடியவில்லை. முதல் சவால். அன்று காலை குடித்த நெஸ்டமோல்ட் சக்தியைப் பயன்படுத்தி ஒருவாறு கதவை இழுத்து திறந்து ஏறியாயிற்று.

**களனி ஆற்றுக்கு எப்போது போனாலும் யானைகள் குளியதை காணலாம். பக்கத்தில் சென்று சேஷ்டை செய்யாமல் சமர்த்தாக தள்ளி நின்றால், குளித்து விட்டு உயிரோடு வீடு திரும்பலாம். அத்தோடு யானையோடு நாமும் ஒன்றாக ஒரே ஆற்றில் குளித்த அனுபவமும் பெறலாம்.**

இப்போது அடுத்த சவால், கதவை மூட முடியவில்லை. எவ்வளவு முயன்றும் மூடாத கதவை நான் முதல் குட்டி சீட்டின் ஓரத்தில் இருந்து இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, முதல் தடவையாக வேனில் அட்டக்கத்தி தினைஷ் போல ஃபுட்போர்ட்டில் பயணித்தேன்.. அந்த சீட்டின் குஷன்களை எல்லாம் யாரோ கோபத்தில் தோண்டி பிய்த்து எடுத்து வீசி விட்டார்கள் போல. வெறும் தோல் போர்த்திய சீட் உள்ளே இருந்த கம்பியின் மேல் அமர்ந்து சென்ற பயணம் வேறு லெவல் அனுபவம். வலி ஒரு புறம் என்றாலும் (உயிரை) கதவை கையில் பிடித்துக் கொண்டு அந்தப் பயணம் இனிதே ஆரம்பமானது..

எனக்கு பின்னால் அமர்ந்திருந்த அம்மாவிற்கான சவால், வேனின் மேல் கூரையின் ஓட்டை வழியாக ஒழுகும் மழை நீரை ஒரு பேஸினில் பிடித்து யன்னல் வழியாக வெளியே வீசுவது. வீடு ஒழுகிப் பார்த்திருக்கிறேன். வண்டி ஒழுகி அப்போதுதான் முதல் தடவை பார்த்தேன்.. கொஞ்சம் அசந்தாலும் அன்று நாங்கள் வேன் உருவிலுள்ள ஒரு படகில் சவாரி செய்திருப்போம்.

நாங்கள் இருவரும் இவ்வாறு கஷ்டப்படும் போது கமகே அங்கிள் மட்டும் எப்படி நிம்மதியாக வாகனம் ஓட்டலாம்? அவருக்கும் ஒரு சவால் காத்திருந்தது. வேனின் 'வைப்பர்கள்' வேலை செய்யவில்லை. "இதெல்லாம் பார்த்து செக் செய்து வண்டியைக் கொண்டுவர மாட்டீர்களா" என கேட்டதற்கு "மழை பெய்யும் என எனக்கு தெரியாது" என்று மிகவும் பொறுப்பாக பதில் அளித்தார்.

வண்டியின் 'வைப்பர்' வேலை செய்யாததால் அடிக்கொரு தரம் வண்டியை ஓரம் கட்டி, கொட்டும் மழையில் நனைந்த வாரே ஓடிச்சென்று வேன் விண்ட்ஸ்க்ரீனத் துடைத்த வண்ணம் இருந்தார். நல்ல காலம் கமகே அங்கிளுக்கு மொட்டைத் தலை. இல்லை



என்றால் ஒவ்வொரு தடவையும் நனைந்த தலையைத் துடைக்க இன்னொரு எக்ஸ்ட்ரா பத்து நிமிஷம் போயிருந்திருக்கும். இதில் இடையிடையே வண்டி நகரமாட்டேன் என அடம் பிடித்தது. சிங்காரவேலன் கமல் போல “சொன்னபடி கேளு மக்கர் பண்ணாதே” என (பாடி) வண்டியை ஓட வைத்தார் கமகே அங்கிள்.

இவ்வளவு சவால்களையும் வெற்றிகரமாக எதிர்கொண்டு நாங்கள் ஒருவாறு ருவன்வெல்ல தாண்டி கரவனெல்லைக்குள் ஊடுருவினோம். சல சலவென்று ஓடும் அழகிய களனி கங்கை எங்களை அன்புடன் வரவேற்றது..

கரவனெல்ல ஊடாக ஓடும் களனி கங்கை எப்போதும் வற்றாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு அற்புத நதி. இலங்கையின் 145 கி.மீ. நீளம் கொண்ட 4 வது இடத்திலுள்ள நீண்ட நதி. புத்தரின் புனிதப் பாதங்களைத் தாங்கிய ஸ்ரீபாத மலையின் உச்சியில் இருந்து ஆரம்பமாகும் இந்தக் களனி கங்கை கொழும்பு வரை நீள்கிறது. நுவரெலியா, இரத்தினபுரி, கம்பஹா, என இலங்கையின் சில முக்கியமான நகரங்களை ஊடறுத்துப் பாயும் இந்த களனி கங்கைக்கு பல சுவாரஸ்யமான வரலாறுகள் உண்டு. இலங்கை மக்கள் தங்களுக்கான குடிநீரில் 80%த்தை களனி கங்கையிலிருந்தே பெறுகிறார்கள்.

ஒருவாறு கரவனெல்லயில் போய் இறங்கும் போது மழை நின்றிருந்தது. வீடு திரும்பும் போது மீண்டும் கம்பி மேல் அமர்ந்து சாகசப் பயணம் இருக்காது என்பதே பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. எங்கள் பாட்டியின் வீடு பாலத்தின் அருகேதான் இருந்தது. அவர்கள் வீட்டுக்குப் பின்னால் ஒரு 5 நிமிட நடையில் களனி ஆறு ஓடுகிறது. எப்போதும் குளுகுளுவென்று இருக்கும் ஆற்று நீரில் ஒரு குளியல் போட்டாலே எல்லா அசதியும் பறந்து விடும்.

களனி ஆற்றுக்கு எப்போது போனாலும் யானைகள் குளிப்பதைக் காணலாம். பக்கத்தில் சென்று சேஷ்டை செய்யாமல் சமர்த்தாக தள்ளி நின்றால், குளித்து விட்டு உயிரோடு வீடு திரும்பலாம். அத்தோடு யானையோடு நாழும் ஒன்றாக ஒரே ஆற்றில் குளித்த அனுபவமும் பெறலாம். நாம் வீடுகளில் நாய்க்குட்டி வளர்ப்பது போல இங்கே வீடுகளில் யானை வளர்க்கிறார்கள். எங்கள் பாட்டியின் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் கூட இரண்டு யானைகள் வளர்க்கிறார்கள். 99% சிங்கள பெளத்தர்கள் வாழும் இந்தக் கிராமத்தில் நிறைய பெளத்த ஆலயங்கள் உள்ளன. பெரேஹரா காலங்களில் இந்த யானைகள் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு ஊர்வலம் போகின்றன. மற்றைய நாட்களில் மரங்கள் தூக்குவது போன்ற வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஒரே ஒரு தடவைதான் இங்கு ஒரு யானை அதன் பாகனையே தூக்கிப் போட்டு மிதித்த துயரச் சம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது. மற்றப்படி சாந்த சொரூபிகளாகவே சுற்றித் திரிகின்றன..

ஆற்றில் ஆழம் அதிகம் இல்லாததால் பயமில்லாமல் நீச்சல் அடிக்கலாம். ஆனால் என்னைப் போல் நீச்சல் வல்லுனர்கள் கரையில் மணல் மேல் நீச்சல் பண்ணலாம். இல்லையேல் ஒரு கோப்பையில் தண்ணீரை முக்கி முக்கி எடுத்து தலையில் கொட்டி ஒரு குளியல் போடலாம்.

நாங்கள் மீண்டும் ஆற்றில் போய் ஒரு முறை குளித்து புத்துணர்ச்சியுடன் திரும்பினோம். இங்கே ஆற்றங்கரையில் உள்ள கற்கள்தான்

இங்குள்ளவர்களின் சலவை இயந்திரம் . அதில்தான் துணி துவைக்கிறார்கள். மிகச் சிறு வயதிலேயே குழந்தைகள் நீந்தக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். அங்கிருக்கும் அனைத்து மக்களின் வாழ்வாதாரமும் இந்தக் களனி கங்கையின் நீரில்தான் தங்கியுள்ளது.

இவர்கள் சமைப்பதற்கு களனி ஆற்று நீரைத்தான் உபயோகிக்கிறார்கள். மண் சட்டியில், விறகடுப்பில்தான் சமையல். எனவே சாப்பாடு அமிர்தம் போல சுவைக்கிறது. எங்கள் மாமி (என் அப்பாவின் தங்கை) கட்ச் கட நல்ல இடியப்பமும், பருப்புக்கறியும் சமைத்து, மிளகாய், மாசிக்கருவாடு, எழுமிச்சம் புளி, சின்ன வெங்காயம் எல்லாம் சேர்த்து அரைத்து ‘கட்ட சம்பல்’ எனப்படும் ஒரு வித காரமான சட்னி பண்ணி இருந்தார். இங்குள்ளவர்கள் உணவில் இந்த ‘கட்ட சம்பல்’ கண்டிப்பாக இடம்பெறும். அதே போல கிளிப்பிள்ளை போல, பச்சை மிளகாயை கொறித்துக் கொண்டே சாப்பிடுகிறார்கள். நானும் ஓர் ஆர்வத்தில் மிளகாய் சாப்பிட முயன்றதில் காரத்தில் கண் இரண்டும் வெளியே வராததுதான் மிச்சம்.

இங்கே உள்ள மக்கள் பதற்றமற்றவர்களாக உள்ளார்கள். காலை எழுந்ததும் ஆற்றில் போய் பல் துலக்கி, முகம் கழுவி, குளியல் போட்டு விட்டு தம் வேலைகளை ஆரம்பிக்கிறார்கள். தினமும் கிராமத்து பன்சலவிற்கு (பெளத்த ஆலயம்) மாலை வேளையில் மலர் கொண்டு சென்று வழிபடுகிறார்கள்.

சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு அம்மா, தன் வேலை விடயமாக என் மாமா பையனோடு போய் விட்டார். நான் வீட்டுக்கு வெளியே இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். திரும்பிய இடம் எல்லாம் பசுமை. நிறைய ரப்பர் தோட்டம் உள்ளது. அதில் ரத்தம் குடிக்கும் லீச் அட்டைகளும் உள்ளன. உங்கள் நேரம் நன்றாக இல்லை என்றால், அட்டைகள் காலில் ஏறி வயிறு முட்ட ரத்தத்தை உறிஞ்சி நல்ல உசிலைமணி சைஸில் பெருத்ததும் அதுவாகவே ஏப்பம்

விட்டு, வாயைத் துடைத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கிப் போய் விடும்.

எங்கள் பாட்டி வீட்டு தோட்டத்தில் கொக்கோ, ரம்புட்டான், மேங்கூஸ், கோப்பி என அன்றாடம் காணக்கிடைக்காத அத்தனை மரங்களும் உள்ளன. நீங்கள் காட்டுக்குள் இறங்கி நடந்து போனால் இந்த எல்லா வகை அரிய மரங்களையும் காணலாம். அவற்றுடன் தக்காளி, பச்சை மிளகாய் என சிறு தோட்டம் வேறு. திரும்பும் இடமெல்லாம் நிறைய ஓர்க்கிட் மலர்களும் வண்ண வண்ண ரோஜாக்களும் பரவலாகப் பூத்துக் குலுங்குகின்றன.

கோப்பி மரங்களின் கொட்டைகளைப் பறித்துக் காயவைத்து அரைத்து புதுமணம் மாறாத கோப்பி தயாரிக்கிறார்கள். பெரும்பாலான மக்களின் வாழ்வாதாரம் இந்த கோப்பி, ரப்பர் போன்ற பயிர்ச்செய்கையில்லாத தங்கியுள்ளது. ஆயினும் இங்கே இருக்கும் முக்கால்வாசி இளைஞர்கள் இலங்கை ராணுவத்தில் பணி புரிகிறார்கள்.

ஒரு சிறிய பாடசாலையும், அரச வைத்தியசாலையும் உள்ளது. இந்தக் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, படித்து, பட்டம் பெற்று பின் இலங்கை அரசின் கல்வி அமைச்சில் மிக உயர்ந்த பதவியை வகித்த முதல் நபர் என் தந்தை என்பதில் எனக்கு சொல்லில் அடங்காப் பெருமை உள்ளது. இங்குள்ள மக்கள் எங்களைப் பார்த்தால் மிகுந்த மரியாதையோடு வரவேற்றுப் பேசுவார்கள். தங்கள் வீடுகளில் விளைந்த பழங்களையும் காய்கறிகளையும் மிக்க அன்போடு கொண்டு வந்து தருவார்கள்.

மதியம் அம்மா வீடு திரும்பியதும் கட்சுகட சிவப்பரிசி சோறு, காரமான நாட்டுக்கோழிக் குழம்பு, கிழங்கு, பால் சொதி, கொஸ் என்று சொல்லப்படும் பலாக்காய் சுண்டல், மெல்லும் என சிங்களத்தில் சொல்லப்படும் கீரை வறுவல் என சாப்பாடு ஆறா, ஓஹோ, அட்டகாசம்.. இவைதான் இவர்களின் பிரதான சாப்பாட்டு மெனு. சமையலுக்குத் தேவையான அனைத்து மரக்கறிகளையும் தம் வீட்டுத் தோட்டத்தில் இருந்தே பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். எல்லா வீடுகளிலும் கோழி வளர்க்கிறார்கள். அன்றைய தினம் எந்தக் கோழிக்கு சனி உச்சத்தில் இருக்கிறதோ அது குழம்பாக சட்டியில் மிதக்கும்..

எங்கள் பாட்டி வீட்டுக்கு சிறிது தூரத்தில் சின்ன பௌத்த கோவிலொன்றில் குறி சொல்லும் ஒருவர் இருந்தார். இவரை சந்திக்க இலங்கையின் பல இடங்களில் இருந்தும் மக்கள் வருகிறார்கள். ஒரு தேங்காயும் வெற்றிலை அடுக்கும் எடுத்துக் கொண்டு அவரது அறைக்குள் செல்ல வேண்டும். 'கணகணகண...' என மணி ஆட்டுவது போல சிங்கள மொழியில் ஏதோ மந்திரம் சொல்கிறார். பின் நம் மனதில் நினைத்து வந்த காரியத்தை அல்லது பிரச்சினையை அப்படியே கோர்வையாக நம் முன் அடுக்குகிறார். நம் வீடு, எங்கிருந்து வருகிறோம், குடும்பம் என எல்லாவற்றையும் நேரில் வந்து பார்த்தது போல அப்படியே சொல்லுகிறார். அதன் பின் நம்மிடம் என்ன பிரச்சனை என்று கேட்கிறார். விபரமாக சொன்னதும் அதற்கான பரிகாரத்தை சொல்கிறார். நடந்தது, நடக்கவிருப்பது என்று எல்லாமும் சொல்கிறார். பண்மாக ஏதும் கேட்பதில்லை. நாம் விரும்பிக் கொடுப்பதை வாங்கிக்கொள்கிறார். எப்படி இவர் நம்மைப்பற்றி அக்கு வேறு, ஆணி வேறாக மோப்பம் பிடித்து சொல்கிறார் என்று மிகவும் வியப்பாக இருக்கும். ஒரு வேளை ஸ்பேஸ்புக் மார்க் அண்ணனுக்கு சொந்தக்காரராக இருப்பாரோ என்ற சந்தேகம் கூட இருந்தது . நான் சென்ற போதும் அங்கே கூட்டம் நிறைந்திருந்தது.

ஆனால் சமீபத்தில் மாரடைப்பால் அவர் இறந்து விட்டார் எனக் கேள்விப்பட்டேன். அவரது விதி அவருக்கு முன்கூட்டியே தெரிந்திருக்குமா என்பது மில்லியன் டொலர் கேள்வி.

கரவனெல்லவில் என்னைப் போல பாட்டி வீடு இல்லாதவர்கள், அதன் பக்கத்து ஊர்களில் உள்ள சிறிய ஹோட்டல்களில் தங்கிக் கொள்ளலாம். புகழ்பெற்ற கிதுல்கல (Kitulgala) இங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட 20 கி.மீ. தூரத்திலேயே உள்ளது. அங்கே பல நட்சத்திர ஹோட்டல்கள் உள்ளன. அடர்த்தியான காடுகளுக்கு நடுவே ஓடும் களனி ஆற்றில் நீர் சாகச விளையாட்டுக்களுக்கும், அரிய பறவைகளின் Bird Watchingற்கும் இவ்விடம் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. இலங்கையின் முக்கியமான white water rafting இங்கு தான் உள்ளது. நுரை கொப்புளிக்கத் தெறிக்கும் களனி ஆற்றின் சரிவுகளில், படகுகளில் சீறிப் பாய்ந்து போவது சிலிர்ப்பூட்டும் ஓர் அனுபவம்.

மதியம் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு பாட்டி வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பௌத்த கோவிலுக்கு சென்று வணங்கி விட்டுக் கிளம்பினோம்.

பாட்டி, தாத்தா, அப்பா என எல்லாரும் இருக்கும் போது மிகவும் கலகலப்பான பயணமாக அமையும். இங்கு வந்தால் எப்படியும் நான்கு ஐந்து நாட்கள் தங்கித்தான் வீடு திரும்புவோம். அது எல்லாம் சுருங்கி, ஒரு நாள் பயணமாக, அதுவும் தேவைக்கு மட்டும் செல்லும் இடமாக மாறிவிட்ட காலத்தின் கோலத்தை நினைத்து மனம் கனத்திருந்தது.

வெளியே மழை விட்டிருந்தது. இழந்து போன சந்தோஷங்களை எண்ணி மனதுக்குள் கண்ணீர் மழை பொழிய ஆரம்பித்திருந்தது...

நம் பெற்றோர்களின் பின் அவர்கள் வாழ்ந்த இடமும் கூட நமக்கு அந்நியமாகிப் போய் விடுகிறது...!

## நீள் இருப்பின் அவகாசம்.

இரவை சிகரட் புகையின் நீளத்தில் கடத்துகின்றேன். அந்த குளிர்ந்த பொழுது உடலை இழுத்து விலங்கு உருவில் ஒருக்களித்துக் கொண்டிருந்தது..

கொட்டும் பனியின் சப்தத்தில் சன்னல் கண்ணாடி உடையும் தருணத்தை எட்டுகிறதா? உரத்த காற்றில் பனியின் புழுதி அச்சமூட்டுகின்றது.

பின் சாமத்து பனி இரவு, முழு நிலவின் மென்மம், போர்வையில் கலையும் மென் காமம். புத்தனின் தியான நிலை பழுத்த இலையில் விழுந்து கிடக்கிறது.

கடை நிலையடைந்த கடல் உப்புக் கற்கள் பனி உறைந்த பாதையெங்கும் பாதம் அளைந்த சுவடுகளினால். அமிழ்ந்து வழி திறந்திருக்கின்றது.

சதுப்பு நிலம் சேற்றில் புதைந்து காற்றைச் சப்பும் மீனின் காலமாய் எனது குளிர் நிலத்தின் சரீரம் மின் வெக்கை விழுங்கி வேகுகிறது.

நியூட்டன் விதிக்கு பின்னும் பனி விழும் மரத்திலிருந்து ஆப்பிள் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. என் நீள் இருப்பின் அவகாசம் ஏதோ தேடலில் அமானுஷ்யப்படுகிறது

ஒரு தாளிடப்பட்ட அரையின் மிளிர்வுக்காய் காத்துக் கிடக்கிறது. அலாதியாக அலையும் என் யாக்கை.

0

‘பொம்மையாக வாழ்வதென்பது எல்லோரும் நினைப்பது போன்றும் சொல்வது போன்றும் இலகுவான ஒரு விடயமல்ல. அது பற்றி பொம்மைக்கு மட்டுமே தெரியும். சில வேளை மற்ற பொம்மைகளுக்கும் இந்த விடயம் தெரிந்திருக்குமோ தெரியாது’.

தனது வானவில் நிற டயறியில் மிகவும் மோசமான கையெழுத்தில் இவ்வாறு குறிப்பு ஒன்றை எழுதி வைத்துவிட்டு, பொம்மைகளுக்காக நடைபெறவுள்ள வருடாந்த மாநாட்டிற்கு செல்ல பொம்மை தயாராகக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வருடமும் பொம்மைகளின் நலன்களுக்காக பொம்மை தயாரிப்பாளர்களினால் அந்த மாநாடு நடத்தப்படுகின்றது.

அது ஒரு பெண் பொம்மை. தன்னை பொம்மை என்று அழைப்பதனை அவள் வன்மையாக எதிர்த்தாள். எந்தவொரு வரையறைக்குள்ளும் தன்னை உட்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாத அவள், தன்னை மிகவும் சுதந்திரமான பொம்மையாக மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள். அவளின் சுதந்திர கதைகளைக் கேட்டு இளம் பொம்மைகளும், சிறிய பொம்மைகளும் அவளைப் பாராட்டினாலும், பெரும்பாலான மனிதர்களைப் போன்று இதர பொம்மைகளும் அவளைப் பார்த்து சிரித்தன.

“இன்று நான் எமது பிரச்சினைகள் பற்றி பேசப்போகின்றேன்..” பொம்மை சிந்தித்தது. இடைவழியில் மற்றொரு பொம்மையை அவள் சந்தித்தாள்.

“இன்று நீ எதைப் பற்றி பேசப் போகின்றாய்?” கருமை நிற வானவில் போன்ற அழகிய இமைகள் அவர்களின் மண்ணிற உருண்டையான விழிகளின் வனப்பினை அதிகரித்திருந்தன. பூரித்த வட்ட முகமும் மென்சிவப்பு கன்னங்களும் அவர்களை வாங்கிக் கொள்ளும் ஆசையை மனிதர்களில் தூண்டின. தடித்த செந்நிற இதழ்களில் எந்நேரமும் புன்னகை. பொம்மைகளின் பல்வரிசை பற்றிப் பேச வாய்ப்பில்லாத போதிலும், “பல்வரிசையைக் காட்டி புன்னகைத்தால் அவை முத்துக்கள் போன்று மிகவும் அழகாக இருக்குமே” என்று அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டனர். “புன்னகை ஆயிரம் பொன்னுக்கு சமம்” என்றொரு பழமொழி இருக்கின்றது என்று அறிந்து வைத்திருந்தாலும், பல்வரிசையைக் காட்டி புன்னகை

**சிங்கள மூமை - காஞ்சனா பிரியகாந்த  
தமிழில் - பிரியநாஷினி சிவராஜா**





இவரின் நான்கு படைப்புகள் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன. அவை: சித்தரா சஹா சித்துவம் (2013), ப்ரகாமி (2013), The Virgin Wife (2014), கலங்க சஹா ரத்து மல் கச (2015)

பெண்களைச் சுற்றியும் அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சமூக அலங்கார அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும் சமூகத்தினால் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் விடயங்கள் தொடர்பில் சிந்தனையைத் தூண்டும் விதத்திலும் இந்நூலின் சிறுகதைகள் யாவும் அமைந்துள்ளன. 2017ம் ஆண்டு கோடகே விருதுக்காக பரிந்துரைக்கப்பட்ட கர்மக்ஷே என்ற அவரது இந்த சிறுகதை தொகுதியில் 9 கதைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இதில் சுதந்திர பொம்மை முதலாவது சிறுகதையாகும்.

செய்யக் கூடியவாறு தன்னை முழுமையாக உருவாக்கவில்லையே என்று ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் பொம்மையும் இரகசியமாக வேதனைப்பட்டது.

“பல்வரிசையைக் காட்டி சிரிப்பதற்கு எமக்கு மிகவும் ஆசையாக இருக்கின்றது என்று சொல்லப் போகின்றேன்”. முதலாவது பொம்மை பற்களைக் காட்டி சிரிக்க முயற்சித்தது. முகத்தில் வரையப்பட்டிருந்த கோட்டிற்கு ஏற்ப

புன்னகைக்க முடிந்ததே தவிர வேறுஎதனையும் செய்யமுடியவில்லை. “உனக்கு அழுது புலம்ப விருப்பம் இல்லையா?” அப்பொழுது அவள் இரண்டாவது பொம்மையைக் கேட்டாள். “பல்வரிசையைக் காட்டி சிரிக்க முடியவில்லையே என்று நினைத்து உண்மையில் அழுகை அழுகையாக வருகின்றது”. இரண்டாவது பொம்மையிடமிருந்து அவள் விடைப்பெற்றாள்.

சுதந்திரம் பற்றி வாய் நிறையப் பேசினாலும் விரும்பியவாறு கண்ணீர் சிந்தவோ, சிரிக்கவோ, பேசவோ, நடக்கவோ, ஓடவோ, குதிக்கவோ, ஆடவோ, பாடவோ, முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளவோ முடியாது என்பதனை பொம்மை மிகத் தெளிவாக அறிந்திருந்தது. ஆனாலும், அது எந்தளவுக்கு நுட்பமான அறிவினைக் கொண்டிருந்தது என்று கூறுவதாயின், தான் ஒரு சுதந்திர பொம்மை என்றும், பிறரின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தன்னை ஆட்டுவிக்க முடியாது என்றும் கண்டிப்பாகக் கூறி வந்ததுடன், அதனை விளங்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு அறிவு இல்லாத பல பொம்மைகள் அவளை மிகவும் உறுதியாக நம்பியிருந்தன.

“ஏன் பொய் சொல்லி மற்றவர்களை ஏமாற்றுகின்றாய்?” அதிக விலை காரணமாக விற்பனையாகாத மற்றொரு பொம்மை அவளிடம் ஆச்சரியத்துடன் வினவியது.

“யார்? பொய் கூறியது யார்?”

தலையின் உச்சி வரை இழுத்துக் கட்டியிருந்த கடும் மண்ணிறத்திலான கூந்தலை வலிக்கும் வரை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டே பொம்மை கேட்டது.

“நீ தான். உன்னால் எப்படி சுதந்திர பொம்மையாக மாற முடியும்? பொம்மைகளினால் சுதந்திரமாக எப்பொழுதுமே இயங்க முடியாது என்று உனக்கு தோன்றவில்லையா?”

“பொம்மையாக இருந்தாலும், தேவை இருப்பின் சுதந்திரமாக இருக்கலாம்”

பணிந்து போக விரும்பாத காரணத்தினால் அவள் தொடர்ச்சியாக வாதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீ சுதந்திரமானவளாயின் ஏன் இங்கேயே இருக்கின்றாய்? உன்னால் விரும்பிய இடத்திற்கு செல்லவும், விருப்பம் போல் சிரிக்கவும் முடியும் அல்லவா?”

விற்பனை நிலையத்திலிருந்து பழசாகிப் போன பொம்மைக்கு தனது தோழி சிக்கியிருக்கும் மாயையிலிருந்து அவளை மீட்டெடுக்கும் பெருந் தேவை இருந்தது. அதனால் தன் வாழ்வு அனுபவங்களைத் தொகுத்து பிரதிவாதம் செய்தாள்.

“உனக்கு அது கூடப் புரியவில்லையா? நான் விரும்பினால்தான் சிரிப்பேன், ஆனாலும் நான் மற்றவர்களுக்காக இவ்விடயம் பற்றி இன்றைய கூட்டத்தில் பேசப் போகின்றேன்”

“என்னைப் பார்த்து இப்படி கேட்க அவள் யார்? எனது சுதந்திரத்திற்கு சவால் விடுக்கவும், எனது சுதந்திரத்தினைக் கேள்வி எழுப்பவும் அவளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கின்றது, அவள் தவறான ஒரு வேலையை செய்து விட்டாள். மிகவும் தவறான வேலை.” அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். அவள் சென்ற போது அங்கு கூட்டம் ஆரம்பித்திருந்தது.

“இப்பொழுதிருப்பதனை விட அதிக சுதந்திரம் பொம்மைகளுக்கு வேண்டும்!”

புரட்சிகர பொம்மை கூச்சலிட்டது.

“சுதந்திரம் என்பதனை எவ்வாறு நீங்கள் அர்த்தப்படுத்துகின்றீர்கள்?” பொம்மை தயாரிப்பாளர்கள் சங்கத்தின் தலைவர் கேலியாகக் கேட்டார்.

“நாங்கள் விரும்பும் இடங்களுக்கு செல்ல வேண்டும்..”

“நாங்கள் சிரிக்க வேண்டும்”

“கவலை வரும் போது அழ வேண்டும்”

“நாங்கள் பேச வேண்டும்”

“எமக்கென சில சட்டவிதிகள் உள்ளன. அவற்றுக்கு ஏற்றவாறு பிறரை மகிழ்ச்சிப்படுத்தவே பொம்மைகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.”

“பிறரை மகிழ்ச்சிப்படுத்துகின்ற நாம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கக் கூடாதா..?”

“அதனால்தான் நாங்கள் உங்களை அழ முடியாதவாறு உருவாக்கியுள்ளோம்..”

“ஆனால் நாங்கள் மனதுக்குள் அழுகின்றோமே..” மிகவும் உணர்ச்சிமயமான வெளிப்பாடாக அது அமைந்திருந்தது.

அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சில பொம்மைகளும் தத்தமது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் துளிகள் வருகின்றனவா என்று பார்ப்பதற்காக கண்களை அசாதாரணமாக சுருக்கிப் பார்த்தன. “அவ்வாறு நடைபெறவே முடியாது. பொம்மைக்கு இதயம் இல்லை.”

ஆணவ சிரிப்பினால் முகத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டு தயாரிப்பாளர் ஒருவர் அவ்வாறு கூறினார்.

பொம்மைக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது.

“நயவஞ்சகர்கள்! எங்களால் தான் செல்வந்தர்களாக இருக்கின்றீர்கள்..” உரக்கக் கத்தினாள் “எங்களால்தான்

பொம்மைகள் என்று ஒரு இனம் இருக்கின்றது” தயாரிப்பாளர்கள் ஒரே தொனியில் கூறினர்.

வழமை போன்று அடுத்த தவணைக்கு அந்த மாநாடு ஒத்திவைக்கப்பட்டதுடன், சுதந்திர பொம்மை தனது கூந்தலை முழுப் பலத்துடன் பிடித்து இழுக்கத் தொடங்கியது. தனது தலை கழன்று வரப்போகின்றது என்று உணர்ந்த பின்பு அதனை நிறுத்திக் கொண்டது. தோற்றுப்போன மனநிலையுடன் பொம்மைகள் தமக்குரிய இடங்களை நோக்கி நடந்து சென்றன. சுதந்திர பொம்மைக்கும் தோல்வி எண்ணம் ஏற்பட்டது.

“என்னை விற்பனை செய்வதனை நான் விரும்பவில்லை. நான் சுதந்திரமானவள்.” தனக்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களையும், டயறியையும், ஆடை அணிகலன்களையும், சப்பாத்துக்கள் காலணிகள், சீப்பு, கூந்தல் பட்டிகள், குளியல் ஆடை ஆகிய அனைத்தும் வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளி நிற சங்கிலி பொருத்தப்பட்டிருந்த கடும் ஊதா நிறப் பையையும் எடுத்துக் கொண்டு யாரிடமும் சொல்லாமல் அவள் சாலையை நோக்கி சென்றாள்.

“போக வேண்டாம்.” பழைய பொம்மை கூச்சலிட்டது. “நான் சுதந்திரமானவள்.”

“பயன்ற பொம்மையாக மாற வேண்டாம். மனம்போன போக்கில் செல்லும் பொம்மைகளை விளையாடுவதற்காக எல்லோரும் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள். அதனால் போக வேண்டாம்”.

“ஆனால் நான் சுதந்திரமானவள்”.

“ஆமாம்... ஆனால் இதர பொம்மைகளையும் சுதந்திரமான பொம்மைகளாக மாற்றுவதற்கு இங்கு நீ இருக்க வேண்டும்” பழைய பொம்மை தனது தோழியைப் பாதுகாப்பதற்காக தனது இறுதி துருப்புச் சீட்டையும் பயன்படுத்தியது.

“நீ வருவதற்கு முன்னர் இங்கு பல அழகிய பொம்மைகள் இருந்தன.. மனிதர்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்க ஆடக் கூடாது என்று தீர்மானித்திருந்த பொம்மைகளும் அவற்றில் அடங்கும்”

“அதன் பின்பு?”

“எங்களின் மீட்பர்கள் அவர்கள் தான் என்று நாங்கள் நினைத்தோம்.” “அவர்கள் கடைகளிலிருந்து தப்பிச் சென்றனர். வீடுகளில் இருந்து தப்பிச் சென்றனர்”

“உங்களைக் காப்பாற்ற அவர்கள் வந்தார்களா?”

“அவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று எங்களில் யாருக்குமே தெரியாது. அவர்களுக்கும் அது

தெரிந்திருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை”

“அவ்வாறு எப்படி நடந்தது?”

“எப்படி என்று தெரியாவிட்டாலும், அப்படி ஒன்று நடந்தது என்று தெரியும். அதனால்தான் சுதந்திரமடைய இதனை விட வேறு வெற்றிகரமான முறையொன்றைத் தேடிக் கொள் என்று கூறுகின்றேன்.”

இறுதியில் அவள் தனது பழைய தோழி கூறுவதனை செவிமடுத்தாள்.

அன்றிலிருந்து அவள், முன்பு அங்கு இருந்த சுதந்திர பொம்மைகளின் தலைவிதி பற்றி தனது தோழி அறிந்து வைத்திருக்கின்ற பல்வேறு கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதன் விளைவாக, மிகவும் விரக்தியான



ஒளியம் - சி.டானியல்

# 'ஐயோ பொம்மையே, உடற்பாகங்கள் நன்றாக கூடும் வரைதான் மனிதர்கள் பொம்மைகளின் விளையாடுபவர்கள்.'

காலப்பகுதியினைக் கழிக்க வேண்டிய நிலை சில நாட்களாக அவளுக்கு ஏற்பட்டது. பயங்கரமான கனவுகள் வந்தன. இதனால் விழிகளைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டே உறங்கவும் அவள் முயற்சித்தாள். ஆயினும். கனவு முழுவதும் வரும் கைகால்களை இழந்த, கண்கள் கழன்ற, கூந்தல் அற்ற நிலையில் நடமாடும் பொம்மைகளிடமிருந்து அவளுக்கு

விடுதலை கிடைக்கவேயில்லை.

"ஐயோ பாவம். அழகான தலை உடம்பைத் தேடிச் சுண்டுபிடித்து அந்தத் தலையைப் பொருத்தாமல் வீசியெறிந்தது மிகவும் முட்டாள்தனமானது" அவள் கனவில் சிந்தித்தாள்.

"ஐயோ பொம்மையே, உடற்பாகங்கள் நன்றாக இருக்கும் வரைதான் மனிதர்கள் பொம்மைகளுடன் விளையாடுவார்கள். அவற்றின் உடற்பாகங்கள் தேய்ந்த பின்னர், கைகால்கள் கழன்ற பின்னர் வேறு பொம்மைகளை பணம் கொடுத்து வாங்குவதைத் தவிர தலையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதில் என்ன பயன்?" கனவில் தோன்றிய கெட்ட மனிதன் அவ்வாறு கூறிக் கொண்டே துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு சிரித்தான்.

"சில நாட்களாக கெட்ட கனவுகளாகவே வருகின்றன"

அவள் வேதனைப்பட்டாள்.

"அதைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். இன்னும் சில நாட்களில் கனவுகள் வருவது நின்று விடும்."

பொம்மைகளை கொள்வனவு செய்ய அங்கு வந்திருந்த புதிய வியாபாரியை கண்ணை சிமிட்டி நம்பிக்கையுடன் பார்த்துக் கொண்டே பழைய பொம்மை தனது தோழிக்குப் பதில் கூறியது. பொம்மைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதன்,

திரென்று பஞ்சு பொதிக்கப்பட்ட கரடியைத் தெரிவு செய்துகொண்டான்.

இந்த ஏமாற்றம் அவளுக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒன்று தான். மறந்துபோன ஒரு விடயத்தினை நினைவூட்டிக் கொண்டே அவள் தோழியை நோக்கித் திரும்பினாள்.

"இங்கே.. நீ பத்திரிகை வாசித்தாயா? எமது கோரிக்கைகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றி விட்டதாக தயாரிப்பாளர்கள் பல பொய்கள் அடங்கிய பெரிய செய்தியை போட்டிருக்கின்றனர்"

பழைய பொம்மை தனது தோழிக்கு கூறியது.

"கூட்டத்தின் அறிக்கையில் 'தமது கோரிக்கைகள் நிறைவேறியதனால் மகிழ்ச்சியுடன் கலைந்து சென்றனர்' என்றும் ஹைலைட் செய்துள்ளனர்"

ஒன்றுமே பேசாமல் அமைதியாக இருந்த பொம்மை, தனக்கு உரிமையில்லாத பெருமூச்சினை விட்டுக் கொண்டு இதர பொம்மைகளைப் போன்று எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

"இங்கே பார், உனது டயறியில் என்னைப் பற்றியும் எழுது... விலை அதிகம் என்பதால் தானாக சுதந்திரமடைந்த பொம்மைகளும் உள்ளன என்று"

உணர்ச்சியற்ற பொம்மையின் வெறித்த பார்வை தீவிரமாக மாறியது.

அவள் தனது டயறியை விரைவாக வெளியில் எடுத்தாள்.

"சுதந்திரம் என்பது தவறான அர்த்தம் உள்ள அர்த்தமற்றொடாரு சொல்.."

இறுதியாக தனது டயறியில் அவள் இவ்வாறு எழுதி வைத்தாள்.

பின்பு உடனடியாக நடைமுறைக்கு வரும் வகையில் கனவு காண்பதனையும், டயறி எழுதுவதனையும் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

0



priyadharshinisivarajah@gmail.com

சுயாதீன ஊடகவியலாளரும், ஊடக பயிற்றுவிப்பாளரும், மொழி பெயர்ப்பாளருமான இவர், 1995ம் ஆண்டு பயிற்சி ஊடகவியலாளராக சரிதிகர் மாற்றுப் பத்திரிகையில் தனது ஊடகப் பணியினை ஆரம்பித்தார். அதன் பின் 2000ம் ஆண்டு முதல் 2006 வரை வீரகேசரி பத்திரிகையின் ஊடகவியலாளராகவும், பாராளுமன்ற செய்தி நிருபராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். ஊடகத்துறையில் இளம் பெண் ஊடகவியலாளர்களைப் பயிற்றுவிக்கும்படி இண்டர்நிஷியல் இலங்கை நிறுவனம் தற்போது முன்னெடுத்துவரும் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் ஊடகப் பயிற்றுவிப்பாளராக பணியாற்றி வருகிறார். இத்துடன், தமிழன் பத்திரிகை மற்றும் சில இணையத்தளங்களில் சுயாதீன ஊடகவியலாளராகவும் பணியாற்றி வருகின்றார்.

## அடுக்குமாடி

ஒற்றைப் பனைமரம் போல  
சூரியனை முட்டப்போகிறது

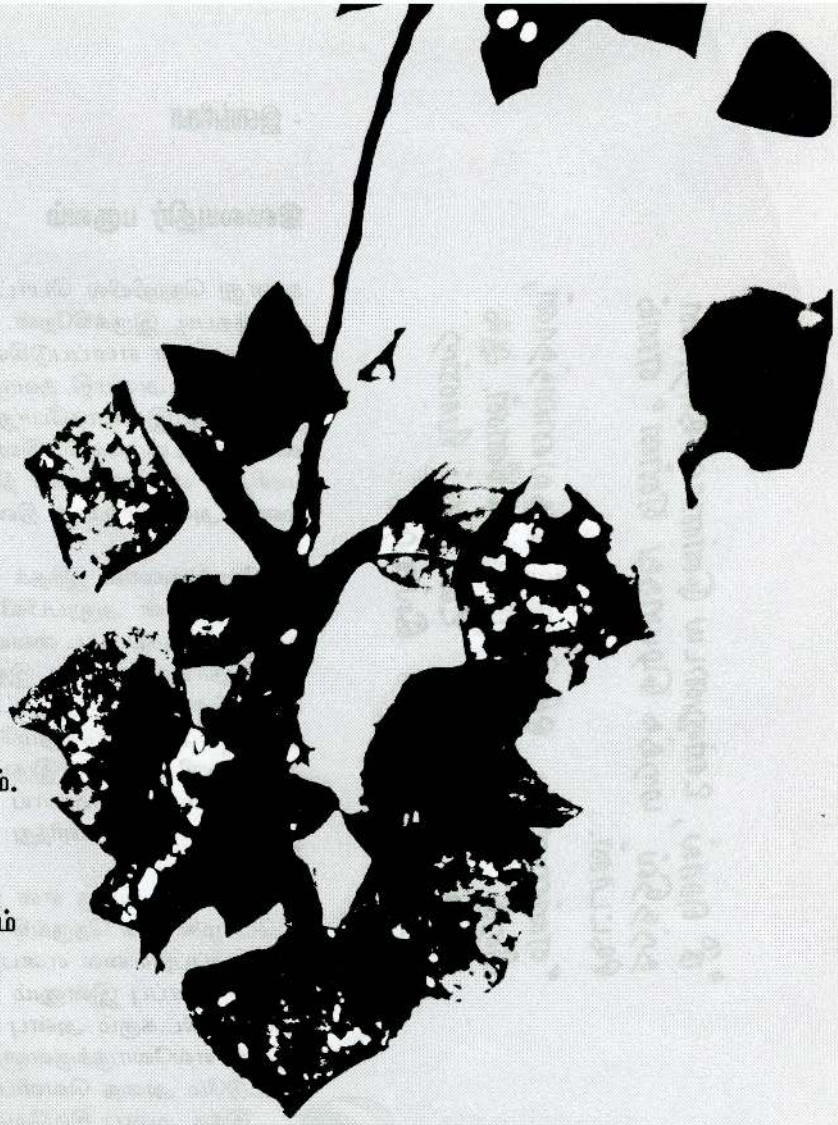
நத்தைக்கூட்டின் சுகம்  
தூக்கணாங்குருவியின் சுதந்திரம்  
கிட்டியதில்லை  
வட்டில் அடையும் காகங்களாய் தகைகிறோம்.

கார்காலம்  
கடுங்கோடை  
வேனிற் காலங்களை நெரிசலில் கடக்கிறோம்  
தீப்பெட்டிக்குள் நிகழ்த்தும் ஜீவிதம்  
புகைவண்டியில் தொங்கிய பயணம்  
யுகங்களை நொடியில் கடக்கும்  
பறப்பு  
பரபரப்பு

ஊசி இலைகளை தடவி வந்த காற்றில்  
வனாந்தரத்தில்  
கற்குகைகளில்  
வாசல் திறந்து  
ஆதிக்குடி அமைத்துக்கொண்ட பெருவாழ்வு  
மாடிக்குடியிருப்பில் திணறுகிறது.

அடுக்குமாடி  
அசுரமாய் வளர்ந்து நிற்கிறது.  
ஆணிவேரில்லாமல்

0



## மீன்குளம்

ஆத்துவாழைக் கூட்டம்  
அலைந்து திரிந்தது முகிலென  
செந்தாமரை மூட்டம்  
மிதந்து முகிழ்ந்தது பிறையென

நீர் துளிர்ந்து காய்த்துச் சொரிந்த  
நெடுங்குளம்  
நிரம்பி வழிந்து தளும்பிய  
நிறைகுடம்

தோணிக்காரன்  
தூண்டில்காரன்  
அத்தாங்கு கொண்டு அள்ளிய நீர்நிலம்

வறண்டு கரும்பாறையாகி  
வதங்கிக் கிடக்கும் இக்குளம்  
தாழ்ப் பறக்கும் கொக்கின் கண்களுக்கு  
தெரிகிறது  
கருவாடாக

0

## இலையுதிர் பருவம்

"நீ மொல், உன்னுடைய முன்னாள் காதலன் தந்தல், மறக்க முடியாதது என்ன" எனக் கேட்டான்.

"என்னுடைய கிரியைக் காதலனைந்தான், பிறகு துணைவனாகவும் ஆக்கினான். ஆக எனக்குப் பெரிதாக உன்னைப் பிரிந்து பெரிய துணைவன் இல்லை."

உனது நெற்றியில் பொட்டிட்ட புகைப்படத்தை அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் பார்த்தபடி இருக்கிறேன். எவ்வாறோ எப்போதோ நிகழ்பவைதானே அதிசயங்கள் எனப்படுகின்றன. அவ்வாறு ஒரு அரிய புகைப்படம் அது. அவ்வளவு அமைதி தவழும் முகம் உனது. சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களில் நம்பிக்கை இல்லாதபோதும் அவற்றிலிருக்கும் aesthetic எப்பவும் என்னைக் கவர்ந்தபடியிருக்கும், இவற்றை உதறித்தள்ளிய மிகச்சிக்கலான நவீன மனிதன் என என்னை நினைத்துக்கொண்டாலும் இவ்வாறான அழகியலில் மனம் அவ்வப்போது திளைத்தும் விடுகின்றது.

சிலவேளைகளில் இந்தக் கொண்டாட்டங்கள் என்பதே நமது நாளாந்த விடயங்களின் அலுப்பிலிருந்து நம்மை மீட்கத்தான் ஆதிகாலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையாக இருந்திருக்கலாம். நாம்தான் பிறகு சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என இறுக்கி, சக மனிதர்களைப் பிரிக்கும் இறுக்கமான விடயங்களாக மாற்றிவிட்டோம் போலும். தன் விருப்பின் நிமித்தம், ஒருவர் தன்னை அழகுபடுத்தும்போது அவருக்கு ஒரு விகசிப்பு வந்துவிடுகின்றது. அந்த ஒளி அருகில் இருப்பவர்களையும் பற்றிக்கொள்ள அஃதொரு இனிதான அனுபவமாய் ஆகிவிடுகின்றது. இப்போது நான் உன் அழகில் இலயித்து மனம் விரிந்து உணர்வுகள் கிளர்ந்து இப்படி எழுதுவதைப்போல.

நீ எவ்வளவு அழகு என இன்னமும் எவரும் உணர்த்தாத அளவிற்கு நீ பேரழகி. மிக நெருங்கி நின்று பார்த்தால் ஓவியங்கள் தம் அழகைக் காண்பிப்பதில்லை என்பதுபோல உன்னை விட்டு விலகி நிற்கும்போதே உனது வனப்பு இன்னும் விளங்குகின்றது. அதைவிட இந்த எழிலுக்குள் புதைந்துகிடக்கும் அன்பு பேரண்டமாய் விரிவதையும் கண்டிருக்கின்றேன். அன்பு எல்லோருக்குள்ளும் நிறைய இருந்தாலும், அரிதாகவே சிலரால் மட்டுமே அதை வெளிப்படுத்த முடிகின்றது. நீ அவ்வாறான ஒருத்தி. இந்த அன்பு சிலவேளைகளில் மூச்சுத்திணற வைத்தாலும், அதன் சுதகதப்பில் நான் இதுவரை நுழைந்துவிடா உலகைக் காண்பதையும் மறைத்துவிடமுடியாது.

கருஞ்சாம்பல் வானத்தைப் பார்த்தபடி உன்னோடு பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இலையுதிர்காலத்திற்குரிய melan—choly உணர்வுகள் உள்ளத்தில் உருகி வழிகின்றன. வழமையாய் வரும் இந்தப் பருவத்திற்குரிய மன அழுத்தமாய் அது இல்லை. சங்ககாலத்தில் காதலன் தன்னருகில் இருக்கின்றான் என உணர்கின்ற மகிழ்ச்சியும் அதேசமயத்தில் அவன் தன்னைவிட்டு இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் பிரிந்துபோய்விடுவானே எனக் கவலையும் இணைந்த, பெண்ணொருத்தி கொள்ளும் உணர்ச்சிக் குவியல்தானோ இது.

மலைகள் நிரம்பிய நகரம். அதே நீர்வீழ்ச்சி. சில வருடங்களின் முன் மனம் சோர இருட்டறையிலிருந்து மீட்டெடுத்து நண்பன் கூட்டிச்சென்ற இடம். ஒரு கணமும் நின்றுவிடாது கொட்டிக் கொண்டிருந்த நீரைப் போலத்தான் என் துயரமும் இனியொருபொழுதும் நிற்காதோ என உளம் வெம்பிய இலையுதிர்காலம் அது. எப்போதும் உணர்ச்சிகள் உருண்டு புரண்டு அடம்பிடித்தாலும், அவற்றை மாற்றி இதமாக்கும் இயற்கை கூட கைவிட்டதொரு பருவம். முகத்தில் தெறித்த சாரல் கூட ஊசிகளைப் போல

உதிர்ந்த உதிர் துணைவன்  
வியூகம்

குத்துவதான பாவனையில் நின்று கொண்டிருக்கின்றேன். நாம் யார்? நாடகம் ஒன்றில் நமக்குத் தரப்பட்ட கதாபாத்திரமொன்றில் நடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்தானா? திரை விலகும்போதும் திரை மூடியபின்னும் ஏதேதோ உணர்ச்சிகள் உருட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நாம் எதை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். புதிய புதிய நாடகங்கள். புதிய புதிய கதாபாத்திரங்கள்.

இப்போது முகத்தில் படும் சாரல் இனிதாகத் தோன்றுகின்றது. ஊசிக் கூர்மை போய், மயிலிறகின் வருடல் போலத்தான் தோன்றுகின்றது. இந்த நீர்வீழ்ச்சி இரவும் பகலுமென ஒரேமாதிரியாகத்தான் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. நான்தான் எனக்கிருக்கும் மனோநிலைக்கு ஏற்ப மாற்றி மாற்றி உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் போலும். இதமோ, வலியோ இல்லாத எந்தவொரு உணர்நிலைக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு எல்லைக்குப் போவதற்குத்தான் இந்தளவு பிரயத்தனப்பட்டிருக்கின்றனோ தெரியாது.

இலைகள் மஞ்சள், செம்மஞ்சள், சிவப்பாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் சில நாட்களில் இலைகள் அனைத்தும் உதிரும். பிறகு பச்சையாக துளிர்க்கும். இதுதான் இயற்கையெனில் இப்படித்தான் இல்லாதவற்றை யோசித்து யோசித்துக் குழம்புவதுதான் என் இயல்பும் போலும், இப்போது நீ இருக்கின்றாய். அணைத்துக்கொள்கின்றேன்!

## இளவேனில் காலம்

இலைதுளிர் காலம். குளிர் இன்னும் முற்றுமுழுதாக இறங்காத மாலைப் பொழுது. மரங்களுக்குள்ளால் நடக்கத் தொடங்குகின்றான் அவன். மரங்கள் பேசுவதை அறிந்தவர்களா நீங்கள். மனிதர்களைப் போலவே மரங்களுக்கும் உணர்வுகள் இருக்கின்றதன என்று சொன்னால் ஒரு மெல்லிய எள்ளல் உங்களுக்குள் சிலவேளை எட்டிப் பார்க்கலாம். ஆனால் மரங்களை நேசிப்பவர்க்கு மரங்களின் மென்னுணர்ச்சிகள் கூடத் தெளிவாய்த் தெரியும். ஒரு மலையேற்றத்துக்குப் பிறகு உச்சியில் நெடியுயர்ந்து நின்ற ஒரு மரத்தை அப்படி இறுக்க அணைத்தபோது, கூடவே வந்த தோழி சொன்னாள், 'என்னை கூட நீ இப்படி மெய்மறந்து ஆரத் தழுவினில்லை'. 'ஒநாய்க் கூட்டத்தினால் வளர்க்கப்பட்ட

எதை உதிர்க்க வேண்டும்,  
எதை தளிர்க்க  
வைக்கவேண்டும் என்பதை  
நாம்தான் தீர்மானிக்கின்றோம்.  
எனவே இன்னொருவரை,  
வேறொன்றை நோக்கி  
நமது வாழ்க்கை  
இப்படியிருப்பதற்குக்  
காரணமெனச் சுட்டுவிரல்  
காட்டி குற்றம் சாட்ட  
முடியாதென்று மரங்களை விட  
எது நமக்கு எது தெளிவாகக்  
கற்றுத் தரப்போகின்றது.  
சிலவேளைகளில் காலம்  
இவற்றை உதிர்ந்து விட்டு  
நகரிக் என்று வேண்டி  
நிற்கும்போது நாம் அவற்றைத்  
தொலைக்காவிட்டால், பிறகு  
நமக்கு முகிழ்தல் கூட  
நிகழாது போய்விடக்கூடும்.  
புதிய விடயங்கள் நம்மை  
அண்மிக்காதும் விலகிச்  
சென்றுவிடக்கூடும்.



ஒரு குழந்தையைப் போல, நானும் கண்களுக்குப் புலப்படாத மரங்களின் மென்கரங்களால் வளர்க்கப்பட்டவன், அதனால்தான் மரங்கள் மீது இந்தத் தீராக் காதல்' என்றான் இவன். மரங்கள் சிரித்து, கோபித்து, சினுங்கி, எள்ளல் செய்து உயிர்த்திருப்பதைப் போல அவை மோகத்தில் ஒளிரும் நாட்களைக் கண்டிருக்கின்றீர்களா? ஏதேனும் ஒரு மரத்தின் கீழ் கதிரையையோ, கயிற்றுக் கட்டிலையோ போட்டு அமர்ந்திருக்கும் போதோ அல்லது சும்மா அதன் அடிப்பாகத்தில் முதுகுசாய்ந்து ஓய்வெடுக்கும் போதோ நீங்கள் அந்த உணர்வை சிலவேளைகளில் அனுபவித்திருக்கக்கூடும். உங்களின் நாளாந்த தொல்லைகளை மறக்கச் செய்து அல்லது உங்களை விரட்டும் கவலைகளைத் துறக்கச் செய்து, அந்த மரம் உங்கள் தலையைத் தடவி விட்டு, இரம்மியமான சூழலைத் தவழவிட்டு உங்களை உறக்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது மரம் காற்றோடு ஆலிங்கனம் அல்லவா செய்து கொண்டிருக்கின்றது. மோகம் இல்லாது ஒரு ஆழ்ந்த தூக்கம் இல்லை என்பதை நீங்கள் உணராதவர்களல்ல! அவன் இப்போது மரங்கள் சூழ்ந்த ஒரு பூங்காவிற்குள் நடந்துபோகத் தொடங்குகின்றான். சிற்றாறு

சலசலவென்று பாய்கின்றது. காகம், ஆமாம் காகமேதான்! வேண்டுமெனில் அமெரிக்கக் காகம் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். இன்னமும் பச்சையம் தளிர்க்காத ஒரு மரத்தின் உச்சியில் இருந்து அது கரைகிறது. எத்தனையோ காலமாய் இந்தக் காகங்களின் குரல்களை மறைவாய்க் கேட்டவனுக்கு, அதை மிக அருகில் கண்டது ஒரு பேரனுபவமாய் விரிகிறது. நின்று நிதானித்து அதைப் பார்க்கிறான். இரசிக்கின்றான். கடந்தும் போகின்றான்.

வசந்தத்தில் பசுமையாய்த் தோகை விரித்து அவனுக்காய்ப் பிரியமாய்க் காத்திருக்கும் சிறுகாடு இப்போது வெறும் மண்ணிறக் கிளைகளோடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. அவற்றினூடு தெளிந்த வானம் விரிகிறது. அதுவும் ஒரு அழகுதான் என மனம் சிலிர்த்து அந்த மரங்களிலொன்றை ஆரத் தழுவுகின்றான்.

சிற்றோடையையில் நடையை நடனம் போல இரசித்து நீந்தும் மண்ணிறமும், இடையிடையில் பச்சையும், கருமையும்

பூசிய கனடிய GOOSEகளை இரசித்தபடி நிற்க காலம் நீரினுள் உறைந்து போகின்றது. திரும்பி நடக்கும் வழியில் இரு பதினமரங்கள் முன்னே செல்லப் பார்க்கின்றான். ஒருவன் சைக்கிளில் ஓடியபடி போக, ஒருத்தி ஸ்கேட்டிங் செய்தபடி போகின்றான். சைக்கிளில் இருப்பவன் அவ்வளவு நிதானமாக skate board சொல்லிக் கொடுக்கின்றான்.

அவள் ஒவ்வொரு மேட்டிலும் நிதானமாக ஏறியும் இறங்கியும் செல்கிறாள். சில இடங்களில் சற்று நிதானம் தவறும் போது ஸ்கேட்டை கைவிட்டு ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக் கொள்கிறாள். சரியாக நீ சொல்லித் தரவில்லையென செல்லமாய்க் கோபித்துக் கொள்கிறாள். அவ்வளவு அழகாய் அவர்களின் ஊடல்களும், பேச்சும் இருக்கின்றதன.

அதுவரை இதை இரசித்துப் பார்த்தபடி பின்னே நடந்துகொண்டிருந்த இவன், அவர்கள் ஓய்வெடுத்த ஒரு பொழுதில் அவர்களைக் கடந்து செல்கின்றான். அந்தப்



பெண் முகத்தை வைத்து அவள் ஒரு இலத்தீன் அமெரிக்கப் பின்புலத்தில் வந்தவள் என்பதை அறிந்து வைத்திருந்தான். சைக்கிளில் இருந்த பதினமனை, கடக்கும்போதே தெளிவாக இவன் பார்க்கின்றான். இவனைப் போன்ற நிறத்தில் ஒருவன். இவனைப் போன்ற நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களின் வேரிலிருந்து வந்தவனாக இந்தப் பதினமன் இருக்கக்கூடும்.

இவனுக்குள் இவனது பதினமன் உள்ளே விரிய, முதற் காதல், முதல் முத்தம் எல்லாம் நினைவுவர, மெல்லிய புன்னகையுடன் கடந்து போக, மனதும் நிறைகிறது.

வீடு திரும்புகையில் காற்றின் வேகம் கூடிவிடுகின்றது. மழை மேகங்கள் சூழ்கின்றன. பனிக்காலத்திலிருந்து இளவேனில் காலத்துக்கு நகரும்போது வருகின்ற இடைமாரும் பருவந்தான் இது. நல்லதொரு காலநிலை வர சட்டென்று பனிக்காலத்துக்குரிய குளிர் நம்மைச் சுருட்டி வீட்டினுள் முடக்கும்.

பின் வளவில் முயல் ஒன்று பனிப்பாளம் கரைய, வெளித்தள்ளி நிற்கின்ற தளிர்ப் புற்களை நன்னி நன்னித் தின்கின்றது. ரொப்பின்கள் அங்குமிங்குமாய் பாடிப் பறக்கின்றன. கறுத்த அணிலொன்று முயல் என்ன செய்கிறதென்று வேடிக்கை பார்த்தபடி பைன் மரத்து கோணை (Pine Cone) உருட்டி விளையாடத் தொடங்குகின்றது.

இப்போது காற்று உக்கிரமாகத் தொடங்கி விட்டது. செர்ரி மரத்தினதும், அப்பிள் மரத்தினதும் முதற்தளிர்கள் வெள்ளையும், பச்சையுமாய் கிளைகளில் ஆடுகின்றன. ஆனால் அவை உதிர்வதில்லை.

மரம் என்பதும் மனந்தானோ?

இதே காற்று உக்கிரமாய் வீசும்போது இலையுதிர்காலத்தில் இலைகள் எல்லாம் உதிர்ந்து போகின்றன. அதே காற்றுத்தான் இப்போது இளவேனில் காலத்திலும் வீசுகின்றது. ஆனால் மரம் தன் தளிர்களை ஒருபோதும் உதிர்விடுவதில்லை. இறுக்கிப் பற்றியே வைத்திருக்கின்றது.

இதைத்தான் மரங்கள் நமக்கு மறைமுகமாகப் போதிக்க விரும்புகின்றனவோ. வெளியிலிருந்து உங்களை அசைக்கும் விடயங்கள் இல்லவே இல்லை. நீங்களாய் விரும்பினால் மட்டும் உங்களுக்குள்ளே இருப்பவை உதிரவும், துளிர்க்கவும் முடியும் எனச் சொல்கின்றனவோ.

எதை உதிர்க்க வேண்டும், எதைத் தளிர்க்க வைக்கவேண்டும் என்பதை நாம்தான் தீர்மானிக்கின்றோம். எனவே இன்னொருவரை, வேறொன்றை நோக்கி நமது வாழ்க்கை இப்படியிருப்பதற்குக் காரணமெனச் சுட்டுவிரல் காட்டி குற்றம் சாட்ட முடியாதென்று மரங்களை விட எது நமக்குத் தெளிவாகக் கற்றுத் தரப்போகின்றது.

சிலவேளைகளில் காலம் இவற்றை உதிர்ந்து விட்டு நகரக் என்று வேண்டி நிற்கும்போது நாம் அவற்றைத் தொலைக்கா விட்டால், பிறகு நமக்கு முகிழ்தல் கூட நிகழாது போய் விடக்கூடும். புதிய விடயங்கள் நம்மை அண்மிக்காதும் விலகிச் சென்று விடக்கூடும்.

எனவே காலங்களுக்கேற்ப மரங்கள் தம்மிலிருப்பதை இழக்கவும், உதிர்க்கவும் செய்யத்தான் வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் மீண்டும் இளவேனிலில் அவற்றுக்கு மலர்தல் என்பதே இல்லை. மனங்களுக்கு உதிர்வுகள் நிச்சயம் வேண்டும். இறுக்கிப் பிடிக்காது இழக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கும். இல்லையெனில் மலர்தல் நிகழல் கடினம் என அவன் நினைத்துக் கொண்டான். அவனுக்குள்ளும் ஒரு மரம் உதிர்க்கவேண்டியதை உதிர்த்து பச்சையத்துடன் தளிர்க்கக் கண்டான். அதை மெல்லிய காற்று மோகத்துடன் தழுவியபோது நீண்டநாள் தொலைத்திருந்த ஆழ்ந்த தூக்கம் தன்னைத் தழுவக்கண்டான்.

ஆகவே மரங்களைப் போல வாழ்க, மலர்க!

## வசந்தம்

1.

அவன் விடிகாலையில் எழும்பவே பிரியப்படாத ஒருவன். வாரவிறுதியாக இருந்தபோதும், வழமைக்கு மாறாக காலை 6 மணிக்கே எழும்பி ஒரு புத்தகத்திற்குள் அமிழத் தொடங்கினான். நள்ளிரவு, பெருமழை பேய்மழையாக அடித்து ஓய்ந்த விடியலில், ஈரம் படாந்த புல்வெளியின் பசுமையை இடைக்கிடை பார்த்தபடி ஊஞ்சலில்

அமர்ந்தவாறு வாசிப்பது கோடை வழங்கும் ஆசீர்வாதம் எனச் சொல்லலாம். அவ்வாறான பொழுதுகளில் எவர் தொலைபேசியில் அழைத்தாலும் அவை அனைத்தும் 'காற்றில் கலந்த அலையோசைகளாக மாறும். ஒரு நல்ல நூல் உங்களை அதனோடு இரண்டறக் கலக்க வைக்க வேண்டும். வாசித்து முடித்தபின் அந்த அனுபவத்தை யாரேனும் பகிரவேண்டும் என்று தவிக்க வைக்கவேண்டும்.

காலைச் சூரியனில் புல்வெளி நீர் ஆவியாகவும், ரொபினும்,காகமும் கரைய, வாசித்து முடித்த நூலும் பரவசத்தைத் தந்துவிட்டால் அந்த நாள் பிறகு என்னவானாலும் சுவலை இருப்பதில்லை அவனுக்கு. ஞாபகங்களை எவ்வாறு ஒருவர் நினைவுகொள்வார். தன்னோடு அப்போது இருந்த மனிதரினூடாகவா, இருந்த நிலப்பரப்பினூடாகவா, இல்லை தனியே தன் இருப்பினூடாக மட்டுமா? தோழியொருத்தியுடன் தனது கடந்தகாலங்களைப் பகிரும்போது அவன் எப்போதும் தன் பழைய காதலிகளினூடாகவே அந்த நினைவுகளை மீளக்கொணர்வான். அது அவளுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்க முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வார் அல்லது தொலைபேசியைத்



துண்டித்துக் கொள்வார். பிறகு அவனை இந்த விடயத்தில் எப்படி முயற்சித்தாலும் திருத்த முடியாது என்பதால், 'இந்தந்தக் காரணங்களினால் உனது காதலிகள் விட்டுப்போயிருப்பார்கள்' எனப் பட்டியலிட்டு அதை நகைச்சுவையாக்கிக் கொள்ளத் தொடங்கினான். ஒருநாள், "உனது காதலிகளுக்கு வெகுமதியான எதை நீ கொடுத்திருக்கின்றாய்" எனக் கேட்டான். "யோசித்துப் பார்த்தால் அப்படியொன்றும் கொடுக்கவில்லை போலத்தான் தோன்றுகிறது" என்றான். "சிலவேளைகளில் அவர்கள் எதிர்பார்த்திருப்பது, வெகுமதியான விடயங்களை விட சாதாரண நேசத்தையாக இருக்கலாம்." "எப்போதும் என்னோடு பேசு, என்னோடு கூடவே இரு என்பதைத் தவிர அவர்கள் எதையும் வேண்டவில்லைதான்." "உன்னால் அதைக் கொடுக்க முடியாததால்தான் அவர்கள் விலகிப் போயிருப்பார்கள்" என்றான். "உண்மை."

2.

"நீ சொல், உன்னுடைய முன்னாள் காதலன் தந்ததில் மறக்கமுடியாதது என்ன" எனக் கேட்டான். "என்னுடைய ஒரேயொரு காதலனைத்தான், பிறகு துணைவனாகவும் ஆக்கினேன். ஆக எனக்கு பெரிதாக உன்னைப் போன்ற பெரிய நினைவுகள் இல்லை." "ஒன்றுமே இல்லையா? எவ்வகையான காதலாக

இருந்தாலும் ஏதோ ஒன்று சொல்லத் தனித்துவமாக இருக்குமே."

"மறக்க முடியாதது என்றால், ஒருநாள் என்னுடைய சிலேரியன் செய்த வயிற்றைப் பார்த்து அழகாயிருக்கிறது எனச் சொல்லி முத்தமிட்டதை."

அவள் இதைச் சொன்னபோது அவ்வளவு மலர்ந்திருந்தாள். அந்த வார்த்தைகள் நிச்சயமாக அவளுக்குப் பெரும் மலைகளை அருகில் இழுத்துக்கொண்டு வந்துதான் இருக்கவேண்டும் என இவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

3.

இவனுக்குள் நினைவுகள் மீளவும் கடந்த காலத்துக்குப் போகத் தொடங்கின. ஒரு காதலியை அவன் சந்தித்தபோது அவன் இரவுத் தூக்கத்தைத் திருத்தமாக்குவதற்காக தூக்கமாத்திரைகளைத் தினம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். காலப்போக்கில் இவன் அவளை தூக்கமாத்திரைகள் இல்லாதே இயல்பாகவே பேசிப்பேசியே தூக்கத்திற்கு அனுப்பச் செய்திருந்தான். எனினும் anxietyயின் பாதிப்போ என்னவோ எப்பவும் அவளின் தோள்களையும் கழுத்தையும் இறுக்கிக்கொண்டிருக்க, வலியில் அடிக்கடி துடித்துக் கொண்டிருப்பான். இயன்றளவு

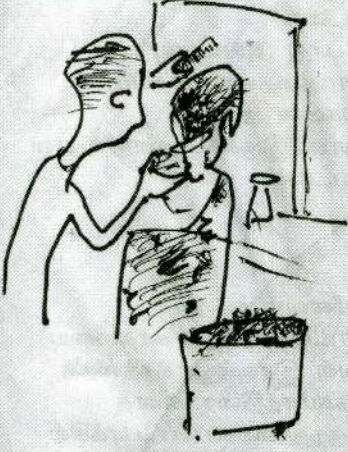


எல்லாச் சிகிச்சைகளையும், முயற்சிகளையும் செய்தபோதும் வருவதும் போவதுமாக அந்த வலி இருந்தது. அவ்வாறான வேதனைமிகும் நாட்களில் அவளின் தோள்களை வருடியபடியோ தன்னோடு இழுத்து அணைத்தபடியோ ஆறுதற் படுத்திக்கொண்டிருப்பான். அப்போது அவளின் விரியும் நன்றியின் விழிகளில் தன் காதலின் பிரபஞ்சம் சுழன்றுகொண்டிருப்பதாய் இவன் நினைப்பதுண்டு. ஞாபகங்கள் எங்கோ அலைக்கழிக்கக் கொண்டிருந்தவனை, "நீ உனது பழைய காதலிகளை மீண்டும் இப்போது சந்தித்தால் என்ன கேட்பாய்?" என்று இவள் இடைமறித்தாள். "ஒருத்தியிடம் உங்கள் கழுத்து நோ இப்போது போய்விட்டதா எனக் கேட்பேன்" என்றான். கழுத்து வலியா? என்ன இது என்று இவள் திரும்பி விழிகளை உயர்த்திக் கேட்கவில்லை. சுருங்கிப்போன வரிகளான வயிற்றை அழகெனச் சொன்னவனால் ஒருபோது நேசிக்கப்பட்டவன் அவள். இப்போது இவன் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பது அவளுக்குத் தெளிவாகவே விளங்கும்!

0

## - ஶயார் கவிதைகள்

ஓவியங்கள் — சிடானியல்



**முடி**

கொடிபோல் வளர்வது  
பெரிதாக எல்லோருக்கும் விருப்பமில்லை போல்!

கறுப்பு என்பதாலா?  
அல்லது  
மயிர் என்பதாலா?

பிறப்புநாள் தொடங்கி  
தலைதான் சுமக்கிறது  
பாரம் கூடினால் வெட்டியும்  
எறிகிறோம்!

முடி  
சொல்வதற்கு இலகு  
அது  
வளர்ந்தால் பெரும் காடும் அதுதான்!

என் முடி  
எனக்குப் பெரிது  
என் வாழ்வின் அந்தரங்கத்தில்  
முதல் ஆள்!

என் கோபம் பொங்கும் நேரமெல்லாம்  
எனக்காகப் பேசும்  
எனக்காக வாதாடும்  
எல்லாம் ஆறினால்  
ஒரு பூனைக்குட்டியாய்  
தலைமேல் சுருளும்!

எதையும் வளர்த்துவிட்டு வெட்டுவது  
பிழைதான்  
எல்லோரும் மயிர் என்பது உயிர் என்றால்  
ஒன்றுமில்லை!

## வெயில் மழை

விடாமல் பெய்த மழைக்கு எதிராக  
எரிந்து கொட்டுகிறது  
வெயில் மழை!

இனி  
அடக்கிப் பார் என்று  
முற்றிய கோபத்தில்!

காற்றுடன் கலப்படம் இல்லாமல் எரித்தாலும்  
ஏதோ பெய்த மழை சொல்லிவிட்டுப் போயிருப்பது  
மட்டும் விளங்குகிறது!

மனிதன்  
எதையும் அளவுக்கதிகமாக விரும்புவதில்லை என்பது  
பெய்த மழைக்கும் தெரிந்தது போல்!

குப்பியோட்டு துகள்களாய்  
வெற்றிலைச்சாறு புள்ளிகளாய்  
பாதங்கள் கொப்பளிப்பு  
வஞ்சம் தீர்க்கும் வெயிலால்!

மரங்கள்  
மழைக்காலத்தில் வளர்த்தெடுத்த உரோமங்கள்  
ஒன்றுமில்லை  
ஒவ்வொன்றாய் இறக்கிவிட்டது!

இறைத்த மழைக்கு  
சவாலாகத்தான் இந்த  
வெயில் மழையோ!

0



0



# கல்லோயா கூத்தப் போத்தல்

- தமிழ்க்கவி -

“ வா வந்து படு” அவன் அவளுடைய தோளைத் தொட்டு  
இழுத்தான். அவள் சிலுப்பி தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

இப்ப இப்பத்தான் ஒரு பயினைஞ்சு நாளைக்கு முன்னம், வீட்ட  
வந்திட்டுப் போனவன். அவர்கள் ஒரு பத்துப்பன்னிரண்டு பேர்.  
அவர்களுக்கான விருந்துணவை அம்மா சமைத்து முடித்திருந்தாள்.  
எல்லாரும் யன்னலுக்கால எட்டி எட்டி பாக்கினம். மலரும்  
எட்டிப்பார்க்கிறாள்.

“என்னத்தையடி பாக்கிறியள்.” அம்மா அதட்டினாலும் அவளும்  
அவர்களை விலக்கிவிட்டு யன்னலுக்கால பாக்கிறாள். அவளுடைய  
முதுகுக்கு நேர நின்றவாறே திருப்பா விளக்கம் சொல்கிறாள்.  
”அதில பச்சை சேட்டுப் போட்டவருக்கு பக்கத்தில் ..ங... அந்த  
சிவப்பு சேட் ..அந்தாள்தான்.” சிவக்கொழுந்து திரும்பிப் பார்க்கிறாள்.

“என்னடி இவனோ? ” அவளுக்குத் திருப்தியில்லை என்பது  
தெளிவாகத் தெரிந்தது. மலர் மறுபடி யன்னலருகில் செல்லவில்லை .  
வந்திருந்தவர்கள் கல்லோயா சாராயப்போத்தல்களும் கிளாககருமாக  
இருந்தனர். அத்தான் ஆணை மார்க் சோடாப் போத்தலை உடைத்து  
சாராயத்தில் கலந்து எல்லோருக்கும் கிளாககளில் நீட்ட, எல்லோரும்  
எடுத்துக் கொண்டார்கள் . அந்தப்பக்கம் பெண்கள் போகவில்லை.  
அந்தப் பின்பக்க ஒத்தாப்பு நேற்று வரையில் கலப்பை, மண்வெட்டி ,

அலவாங்குகள் போடும் இடமாகத்தான்  
இருந்தது. நேற்று மாலைதான் விருந்து  
ஒன்று ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக  
அத்தானும் திருப்பாக்காவும்  
சொன்னதால் இந்த ஒத்தாப்பு சுத்தம்  
செய்யப்பட்டு, சிறு மறைப்பும் கட்டி,  
வாங்குகளையும், கதிரைகளையும்  
போட்டார்கள். இரு புறமும் மண்  
திண்ணைகளும் இருந்தன. வந்தவர்கள்  
அங்குதான் இருந்தார்கள்.

இவர்களெல்லாரும் அத்தானுடைய  
அலுவலக நண்பர்கள்தான். அதில்  
ஒருவர் அத்தானுக்கும் அவர் மனைவி  
திருப்பாக்காவுக்கும் நத்தார் விருந்து  
கொடுத்தவர்கள் . அந்த விருந்துக்கு  
மலரையும் திருப்பாவுக்குத் துணையாகக்  
கூட்டிச் சென்றிருந்தனர். அங்கே  
எடுபிடியாக நின்ற அவர்கள் வீட்டு  
வேலையாளும் வந்திருந்தான் .  
அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க மலருக்கு  
வெறுப்பாக வந்தது. அங்கேயே அவளை



ஒருவன் வந்து, அவளிடம் ஒரு பொதியை நீட்டினான் . அவனது முகம் மட்டுமல்ல உருவம் கூடத் தெரியவில்லை.

“வாங்கு பிள்ளை” அப்பு அதட்ட, மலர் அதை வாங்கிவிட்டாள். அவர்கள் கூச்சலும் கும்மாளமுமாக விடைபெற்றுப் போனார்கள்.

“அதை இஞ்ச தாடி, என்ன கிடக்கெண்டு பாப்பம்” என்றபடி அக்கா அதைப் பறித்தெடுத்தாள். மலர் கண்ணைக் கசக்கினாள் தூக்கம் கண்களை சொருகியது.

அப்பு தனது கல்லோயாப் போத்தலைத் திறந்தார் . இனி அவர்தான் பெரியவர்.

“பிள்ளை பொங்கலுக்கு மற்ற மற்ற நாள் எழுத்து . மாப்பிள்ளை வீட்டோட நிப்பார். அப்பு பிள்ளைக்கு நல்லதுதானே செய்வன்.”

மலருக்கு தூக்கம் கண்ணை முட்டி நின்றது. கந்தப்பு அதைக் கவனிக்காமலே “என்ன பிள்ளை” என்று அதட்ட.

“நா...நித்திரை வருதப்பு. நாளைக்கு பெரிய வயல் வரம்பு வெட்டோணும் நான் படுக்கப்போறன்.”

“சரி பின்னப் போய் படு ”

“ என்னப்பா அவளுக்கு ஒண்டுமா விளங்கேல்ல. நிண்டு மசுறறாள். நாளைக்கு ஏதும் பிரச்சனையாப் போகுது ” சிவக்கொழுந்து கண்டித்தாள்.

அப்பு மீதமிருந்த சாராயத்தையும் வாயில் ஊற்றிக் கொண்டார். மெல்ல சாராயச் செருமல் செருமிக்கொண்டே, “எடி நீ போய் உன்ர அலுவலப் பார் அதெல்லாம் நான் பாக்கிறன்” எண்டார். சிவக்கொழுந்து அப்பவும் திருப்தி இல்லாமல் நசிந்தாள். அவளைத் திரும்பிப் பார்த்த கந்தப்பு, “எடி. எல்லாம் பக்குவமா நான் சொல்லுறன்.. அவளுக்கென்ன தெரியும் குழந்தப்பிள்ளை.. நாங்க சொன்னா ஏற்கப் போறாள் ”

“அத்தான் நானும் சொல்லுறன். என்னப்பா இப்பானே பயின்னாலு வயசு குழந்தைத்தனம் மாறாம...பொறுத்து....”

“போதும் நிப்பாட்டு.. உங்களை கதைக்க விட்டா காணுமே.. எங்களுக்கே புத்தி சொல்ல வெளிக்கிடுறியன்” சிவக்கொழுந்து எதுவும் பேசாமல் அவனுடைய படுக்கையைத் தட்டி விரித்தாள். சாப்பிட்டபின் அவனும் உறங்கிப் போனான்.

மலருக்குத் தனிப்பட்ட ஆசை என்று எதுவும் கிடையாது. ஆனால் கலியாணம் என்ற சொல்லுக்கான, அல்லது செயலுக்கான முழு அர்த்தம் அவளுக்குத் தெரியாது. அதுதான் சிவக்கொழுந்துவின் ஆதங்கம். என்ன இருந்தாலும் அவளும் பெண்தானே. விவாகத்துக்குப் பின் வரும் உடல் மாற்றங்களை அல்லது ஒரு முழு ஆம்பிளையின் உடற்பசியை அவளால் தாங்க முடியுமா என்று எண்ணிப் பார்த்தாள். சொல்லப் போனா மலர் ஒரு பொடுகு. ஆமான உடற் தகுதியும் இல்லை. காடு கரம்பை வழிய அலையிற பிள்ளை. காடு , சேனைப்பிலவு , வயல் என்று அலைவதில் அவள் உட்கூட கறுத்து பொருக்கெழும்பிக் கிடந்தது. “இவளை ஒரு பொம்பிளையெண்டு கேட்டு வாறாங்களே” சிவக்கொழுந்துவால் நம்பவே முடியவில்லை. கந்தப்புவை எதிர்த்துப் பேசவும் அவளால் முடியவில்லை என்றாலும்... “மெய்யேப்பா...என்ன வயசிருக்கும்..பாத்தா வயசாளியாத் தெரியுது.”

உற்று உற்றுப்பார்த்தான். வழக்கைத் தலையன் . பொக்கான் போல கண்கள் அவனுக்கு. அவனுக்கு தன் மனதுக்குள் “பொக்கான் கண்ணன்” என்று பட்டமே வைத்திருந்தான்.

இந்த விருந்து அதற்கு பதிலாக நடப்பதாகத்தான் மலர் நம்பினாள். ஆனால் அது அவளைப் பெண்பார்க்கும் படலம் என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை.

கட்டுக்குள் நின்ற இரண்டு சேவல்கள் அன்று உயிரிழந்திருந்தன. முத்துச்சம்பா அரிசிச் சோறும், கத்தரிக்காய் வெள்ளைக்கறியும், மரவள்ளிக்கிழங்கு வெள்ளைக்கறியும், பருப்பும் சமைத்திருந்தனர். அப்பு மிகவும் சந்தோசமாகவே இருந்தார் எனினும் அத்தானின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சபையில் நுழைந்து எதுவும் பேச முயலவில்லை. குடிப்பதையும் அளவோடு வைத்திருந்தார் அவருக்குத் தனியாக ஒரு கறுத்தப்போத்தல் கல்லோயா சாராயம் பாளைவடியும் யந்திர வடியும் கலந்த சாராயம் அத்தானால் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. வந்திருப்பவர்கள் நாலெழுத்து படித்தவர்கள் . அப்பு விவசாயி, கிராமவாசி. வெறியில் ஏதாவது உளறி விடுவார் என்ற பயம் அத்தானுக்கு. சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. பெண்கள் அடுக்களையிலிருந்து கொண்டு வந்து கொடுக்க அப்புவும் அத்தானுமே பரிமாறினார்கள். அத்தான் கறியை அள்ளி அள்ளி வைப்பதை அம்மா கண்டித்துக் கொண்டிருந்தாள். “சாப்பிடச் சாப்பிட வையுங்க தம்பி... பிறகு கொட்டப்போறாங்கள்.”

ஒரு வழியாக சாப்பிட்டு முடித்ததும் “மலர் வெளியில் வா பிள்ளை” என்று அப்புதான் கூப்பிட்டார் ஆர் வந்தாலும் குமருகள் வெளியில் தலைகாட்ட விடாயினம். இண்டைக்கென்ன. மலர் கதவோரமாக வந்து நின்றாள். வெளியில் இருந்தவர்களின் வெறியேறிய பேச்சுகளும், உளறல்களும் அவளை வெறுப்பேற்றின. என்றாலும் அப்பு கூப்பிட்டதால் அந்த வாசலோரமாக வந்து நின்றாள்.

பின்னால் நின்று ‘குடுங்க குடுங்க’ என யாரோ உரப்ப அவளுக்கு முன்னே அரை இருட்டில்



“ இருவத்தெட்டு வயசாம். அதுக்கு இப்ப என்ன? ”

“ அதுக்கென்னவா ? மலருக்கு பதினாலு வயசுதானேப்பா...இன்னும் ரெண்டு வரியம் போனா..”

“ எடி பொத்தடி வாய..பதினாலு ஒரு வயசே ...ங.. மாகாத்மா காந்தி பதின்முண்டு வயசிலதான் கஸ்தூரிபாய கர்ப்பமாக்கினவர். ராஜாஜியும் அப்பிடித்தான். கலியாணத்துக்கு வயசொரு பிரச்சனையே ? ”

அவன் தன் பத்திரிகை அறிவை வைத்து விவாதித்தான். சிவக்கொழுந்துவுக்கு கோபம் தலைக்கேறியது.

“ஓமப்பா.. முண்டு அண்ணன்மார் இருந்து உங்கட ஒரேயொரு தங்கச்சிய கொண்டே ஒருத்தனுக்கு மூண்டாந் தாரமாத்தானே கட்டி வச்ச நீங்கள்...ங...அந்தாள் இப்ப பொல்லுப் பிடிச்சிட்டுத் திரியுது . அவன் பாவி கடையப்பம் சுட்டு வயுத்தக் கழுவி காலங்கடத்துறாள்.”

கந்தப்பு மேலும் கதைக்காதபடிக்கு கல்லோயாப் போத்தல் அவனைக் கிறங்க வைத்தது. சாக்குக் கட்டிலில் படுத்து உறங்கிப்போனான். சிவக்கொழுந்துவால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. காலையில் லேசாக அருட்டிப் பார்த்தாள்.

“இஞ்சபாரப்பா...உலகத்தில் பொட்டைக் கோழி கூவி விடியிறதில்லை... நான் ஓமெண்டு போட்டன் இனி மாறமாட்டன் கதைய விட்டிட்டு வேலையப்பார்.”

மாடு கட்டிக்கொண்டிருந்த மலரைத் திருப்பா கூப்பிட்டாள்,

“கெதியா வாடி ஆக்கள் வந்திட்டினம் ”

மலர் அரக்கப்பறக்க ஓடிவந்தாள். அவளைக் குளிக்க வைத்து புடவை கட்டி விட்டார்கள் . சடங்குகள் நடந்தன. அவ்வளவுதான். அவள் வழமைபோல குசினிக்குள் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு படுக்கைக்குப் போக ஆயத்தமானாள். அவளை அந்த மண்குடிசையின் கூடத்துக்குள் விட்டு கதவைச் சாத்த முயன்ற போதுதான் அவளுக்கு அது வெறுப்பாக இருந்தது.

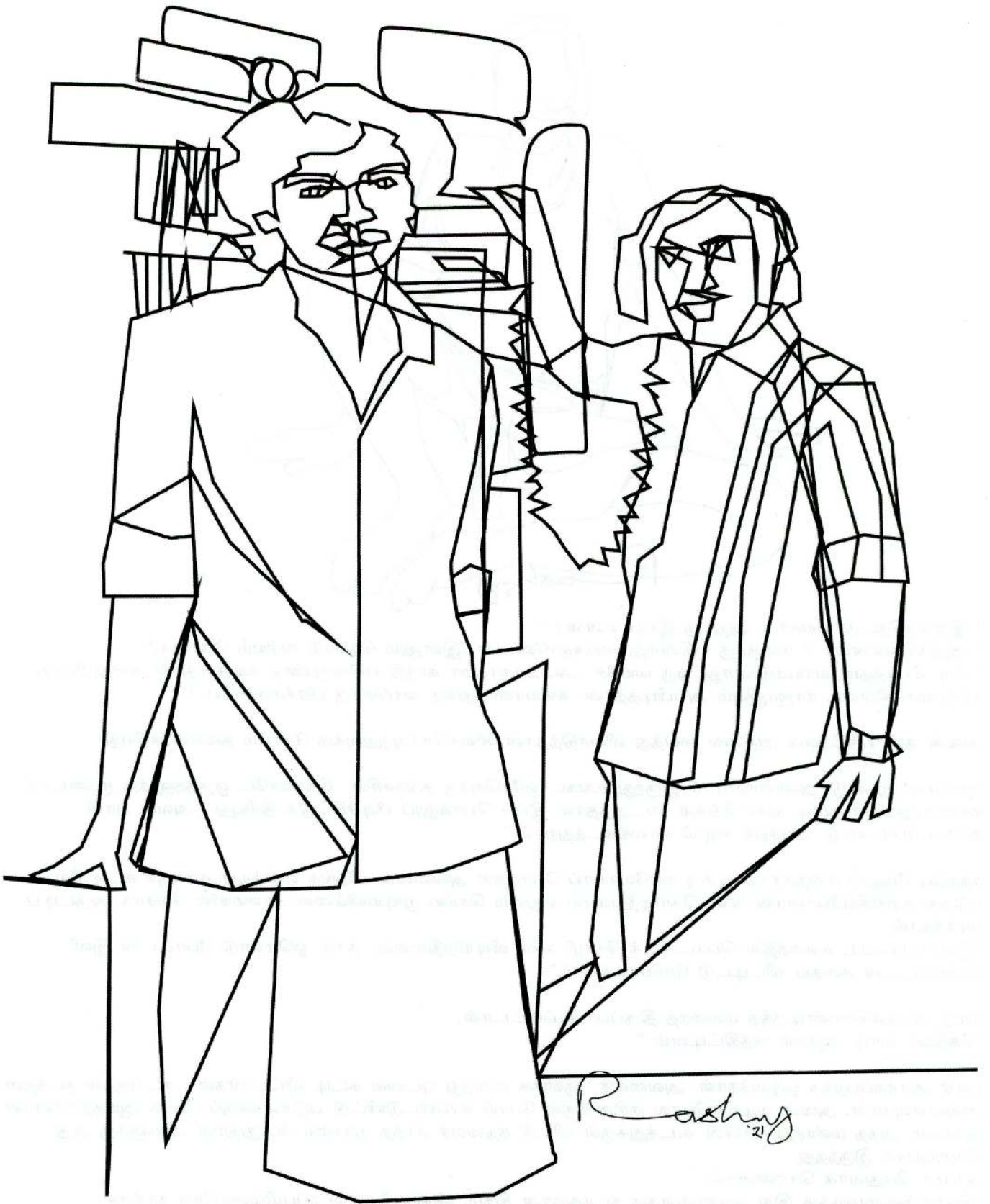
அம்மா மெதுவாக சொன்னாள்.

“பொம்பினையளுக்கு இது ஒருநாளைக்கு நடந்துதான் தீரும். விருப்பமோ விருப்பமில்லையோ நாங்கள் ஏத்துக்கொண்டு வாழத்தான் வேணும். இதில எங்கட விருப்பமெண்டு எதுவும் நடக்காது. குழப்படி பண்ணாம போ”

கதவு சாத்தப்பட்டுவிட்டது.

அவன் அவளை உறுத்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். மீண்டும் , “வா வந்து படு” என்றான்.

உலகத்தின் லட்சக்கணக்கான பெண்களுடன் அவளும் ஒருத்தியாக மனசுக்குள் உள்ள கதவுகளைவெல்லாம் அடைத்துவிட்டு, ஒரு மரக்கட்டைபோல வீழ்ந்து கிடந்தாள். அனுமதிக்கப்பட்ட பாலியல் வல்லுறவுகள் நாள்தோறும் கல்லோயா சாராயப்போத்தலுக்குள் சங்கமமாயிற்று.



# பாட்டு வேண்டுமா?...

- மா வரதராஜன் -

நான் பரீட்சை எழுதி விட்டு வேலை தேடிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. பொலிஸ் வீதி 'சிங்கரில்' வேலை செய்து கொண்டிருந்த கங்கா "வெற்றிவேல் அண்ணனைப் போய் சந்திப்போம்.. வா !" என்று கூட்டிக் கொண்டு போனான். சிங்கரின் எதிர்ப்பக்கத்தில் வெற்றிவேல் அண்ணனின் 'உமா எலக்ட்ரிக்கல்ஸ் அண்ட் எலக்ட்ரோனிக்ஸ் இருந்தது.

வெற்றிவேல் அண்ணன் கடையை சாத்துவதற்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய கடை விளம்பரப் பலகையின் வர்ண மின்குமிழ்கள் அணைக்கப் பட்டு விட்டன. கடையை முற்றாக சாத்துவதற்கு இன்னும் மூன்று பலகைகள் பாக்கியாக இருந்தன.

"உமா யார்?" என்று கங்காவை நான் கேட்டேன் .

"அவருடைய மூத்த மகள். ஒன்றும் தெரியாத ஆள் மாதிரிக் கேக்காதே... கொள்வென்ட்டில் படிக்கிறாள்.. வெற்றிவேல் அண்ணனுக்கு ஆறு பெண் பிள்ளைகள். ஆனால் இன்னும் ஆண்டியாகவில்லை ."

"ஓ.. இப்போ ஞாபகம் வருது... நித்திரைக் கண்ணில் நடப்பது போல் போகிறவள்..." அவித்த இறால் நிறத்தில் இருப்பதால் என் நண்பர்கள் வட்டாரத்தில் அவளுக்கு 'செம்மீன்' என்று பட்டம்.

விரலில் எச்சிலைத் தொட்டுக்கொண்டு மேசையிலிருந்த பணத்தை எண்ணிக் கொண்டிருந்த அவர் கங்காவைக் கண்டதும் மிகவும் உரிமையுடன் "என்னடா கங்கா?" என்று சத்தமாகக் கேட்டார். ஸ்பீக்கர்களுடன் நீண்ட காலமாகப் பழகியதில் அதற்கு ஈடுகொடுத்துப் பேசும் உரத்த தொனி வந்திருக்கலாம். கங்கா பதில் கூறுவதற்குள் "கொஞ்சம் பொறு... காசை எண்ணி வைத்து விட்டுவருகிறேன்" என்றார்.

அந்தி சாய்ந்து இருள் கவ்விய அந்த நேரத்திலும் வெற்றிவேல் அண்ணன் பளிச்சென்று சோர்வில்லாத, புன்னகை முகத்துடன் இருந்தார். அவரைப் பார்த்த கணத்தில் எவருக்கும் இரண்டு பழங்கள் நினைவுக்கு வந்து விடும். ஒன்று, தள தளவென்ற தக்காளிப் பழம். மற்றையது பக்திப் பழம். வேஷ்டி, வெள்ளை நிற அரைக்கை சட்டை. நெற்றியில் மூன்று வரிகளில் திருநீறு. நெற்றிக்கண் போல் ஒரு குங்குமப் பொட்டு. ரசமட்டம் வைத்து உருவான சுவர் போல நெஞ்சிலிருந்து இடுப்பு வரை சீரான உடல்வாகு. அகலமான உடம்புக்கேற்ற உயரம். ஓட்ட வெட்டப்பட்ட தலைமுடி.

நான் கடையை சுற்றிவர நோட்டமிட்டேன். கடையின் இடது பக்கம் கம்பிக் கூடொன்று தடுப்பு போல் அமைக்கப் பட்டு இருந்தது.

உள்ளே சோதனைக் கூடம் போல் தெரிந்த அந்தப் பகுதியில் வரிசையாக ஒலிப்பதிவு உபகரணங்கள் நான்கைந்தும், ஹெட் செட்டுகள் சிலவும் இருந்தன. 'அக்காய்' அம்பளிபயர் செட் ஒன்றும் இருந்தது. கடையின் சுவரில் பலகைகளாலான ராக்கைகள் பொருத்தப் பட்டிருந்தன அவற்றில் வானொலிப் பெட்டிகளும் கறுப்பு — வெள்ளை தொலைக்காட்சி பெட்டிகளும் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன . வீதியைப் பார்த்த படியிருந்த கண்ணாடி அலுமாரியொன்றில் மெக்ஸல், டி . டி கே கெசெட்டுகள் பெட்டி பெட்டியாக இருந்தன .

வெற்றிவேல் அண்ணனின் பின்னால் இருந்த சுவரில் சிவபெருமான், முருகன், சரஸ்வதி ஆகியோரின் படங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன . திடீரெனப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவர்கள் முறையே சிவாஜி கணேசன், சிவகுமார், சாவித்திரி ஆகியோர் போல் தெரியக் கூடும். அந்தப் படங்களுக்குக் கீழே சொருகியிருந்த செவ்வரத்தம் பூக்கள் வாடிப் போயிருந்தன.

அதற்கு சற்று அருகில் வெற்றிவேல் அண்ணன் இளமைப் பருவத்தில் எடுத்துக் கொண்ட மூன்று படங்கள் சட்டகமிடப் பட்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மூன்றிலுமே அவர் காற்சட்டை அணிந்து, எண்ணெய்ப் பளபளப்புடன் தன் உடலை முறுக்கிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஒன்றில் அவர் தன் பஜங்களின் வலிமையையும், இன்னொன்றில் மார்பின் சதைக் குன்றுகளையும் காட்டியபடி, விரிந்த கைகளுடன் வினோதமான பறவை போலவும் இருந்தார். மற்றைய படத்தில் உடலை வில் போல் வளைத்து இடது கைவிரலால் வலது பாதத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தார். 'கடன் கேளாதீர்; அது உறவுக்குப் பகை' என்ற ஒரு அறிவிப்பு படங்களுக்குப் பக்கத்தில் ஓட்டப் பட்டிருந்தது. இந்தப் படங்களைப் பார்க்கும் எவருக்கும் அவரிடம் கடன் வாங்கும் எண்ணம் தோன்றவே தோன்றாது .

எண்ணி முடித்த பணத்தை வெற்றிவேல் அண்ணன் இறப்பர் நாடாவால் சுருட்டிக் கட்டித் தன் கைப்பையினுள் வைத்துக் கொண்டார் .

"இப்போ சொல்லுடா கங்கா ... என்ன விஷயம் ?"

"அண்ணன் , நீங்கள் ஒரு பையன் வேண்டுமென்று கேட்டீர்கள் அல்லவா ?"

'ஆம்' என்று கூறியபடியே என்னை உற்றுப்பார்த்தார். சனிக்கிழமைகளில் பஸாருக்கு வந்து போகும் பிச்சைக்காரர்களைப் போல் கூச்சத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தேன் .

"யார் என்று சொல்லவில்லையே ?"

"என்னுடைய கூட்டாளிதான் ... பேர் வரதன் ... வடக்கு வீதி .."

"அப்பா யார் தம்பி ...?" என்று என்னிடம் வெற்றிவேல் அண்ணன் கேட்டதற்கும் கங்காவே பதில் சொன்னான் .

"சேயன்னா மாவன்னாவின் மகன் ..."

அப்பாவின் பெயரைக் கேட்டதும் அவருடைய முகத்தில் ஆச்சரிய பாவனை வந்து விட்டது.

"இப்போ என்னத்துக்கு அவ்வளவு அவசரமாக வேலை? மேலே படிக்கலாம் அல்லவா ?"

முதன் முதலாக அப்போதுதான் நான் வாய் திறந்தேன்.

" படிப்பேன். அது வரை கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கே இடம் தந்தால் போதும் ..."

" நான் ரெக்கோர்டிஸ்ட் ஒருவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன் உன்னால் செய்ய முடியுமா ?"

" எப்படி என்று சொல்லித் தந்தால் செய்வேன் "

" இங்கே மாஸ்டர் கெசெட்டுகளில் இருக்கும் பாடல்களை வேறு கெசெட்டுகளில் பதிவு செய்து கொடுக்க வேண்டும். பவர் கட் தலையிடிகள் இல்லா விட்டால் ஒரு நாளைக்கு ஆறு கெசெட்டுகள் பதிவு பண்ணலாம் ஆறு கெசெட்டுகளை நீ முடித்தால் முப்பது ரூபாய் தருவேன். அன்றன்றே பணத்தை நீ வாங்கிக் கொள்ளலாம்.."

நான் மறு பேச்சின்றி ஒத்துக் கொண்டேன்.

வெற்றிவேல் அண்ணன் எழுந்து வந்து ஒவ்வொரு ஒலிப்பதிவுக் கருவியாக தொட்டுக் காட்டி, அவற்றின் சிறப்புகள் பற்றி விபரிக்கத் தொடங்கினார். இந்தக் கருவிகள் எல்லாம் ஜப்பானில் தனக்கென்றே கண்டு பிடித்து, உருவாக்கி, அனுப்பப்பட்டவை என என்னை

நம்ப வைக்க முயற்சித்தார் என்றும் சொல்லலாம். அவற்றை ஒன் செய்யும் போதும் ஓஃப் செய்யும் போதும் தலை மேல் இரு கைகளையும் கூப்பி "அப்பனே, முருகா!" என்று அவர் சொல்லத் தவறவில்லை.

"நாளைக்கே வந்து விட்டுமா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டேன் அங்கிருந்த நாட்காட்டியை அண்ணாந்து பார்த்த வெற்றிவேல் அண்ணன் "

நாளைக்கு வியாழக்கிழமை.... கள்ள வியாழன் கழுத்தறுக்கும். அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை... கடையடைக்கும் நாள்.... ஒரேயடியாக சனிக்கிழமை வா!... ஆனால் பத்து மணிக்குப் பிறகு வரப் பார் ... அதுக்கு முன் ராகு காலம்.... சரியா..?" "சரி" என்று கூறி விட்டு கங்காவோடு வெளியேறினேன். சனிக்கிழமை வரை என்

மனதைத் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தது ஒரு விஷயம்தான். 'ரெக்கோர்டரை ஓஃப், ஒன் செய்யும் போது நானும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு 'அப்பனே , முருகா என்று சொல்ல வேண்டி வருமா?' வெற்றிவேல் அண்ணன் சொன்ன படி சனிக்கிழமை ராகு காலம் முடிந்ததும் 'உமா எலக்ட்ரிக் கல்ஸிற்குள் நுழைந்து இணைந்து கொண்டேன்.

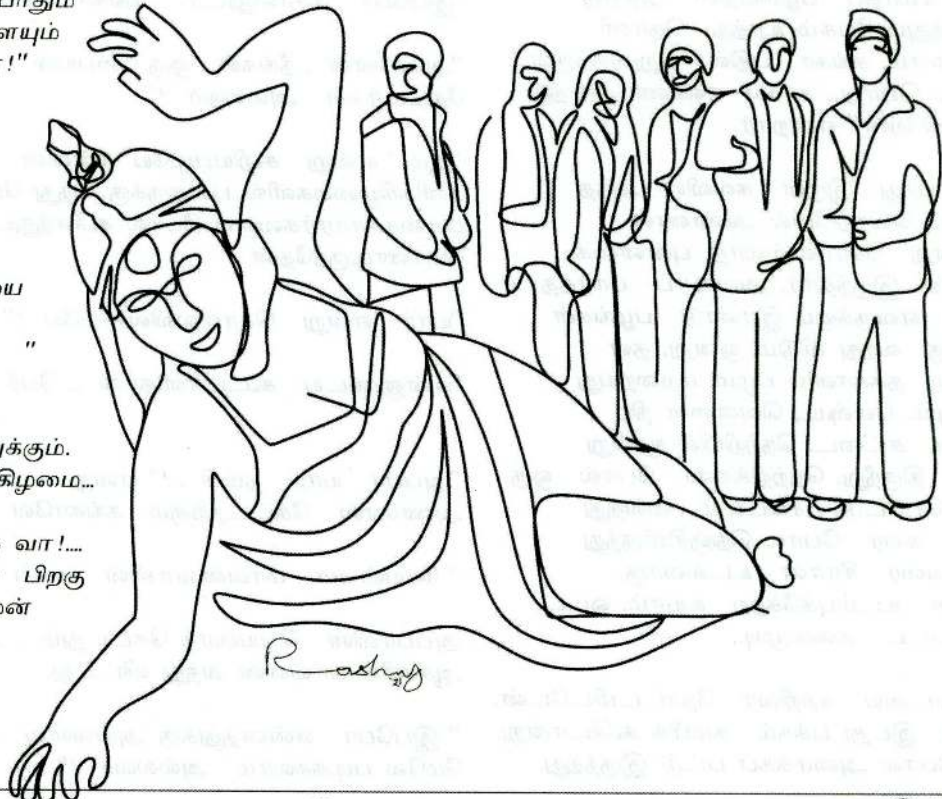
காக்கித் துணியால் கெட்டியாக அட்டை போடப் பட்ட பருமனான ஒரு கொப்பியை வெற்றிவேல் அண்ணன் நீட்டினார். அவர் அதைத் தந்த தோரணைக்கு மதிப்பளிக்கும் விதத்தில் நானும் பதிலுக்கு அதனைப் பயபக்தியுடன் வாங்கி விரித்தேன். விறைப்பையும், வழவழப்பை இழந்த தாள்களையும் கொண்ட கொப்பி அது. சற்று வேகமாக மின்விசிறி சுற்றினால் காற்றில் அதன் தாள்கள் பறந்து விடக்கூடிய நிலை.

"வரதா! நம்மிடம் உள்ள பாட்டு விபரங்கள் எல்லாம் இலக்கமிடப் பட்டு இந்தக் கொப்பியில் இருக்கின்றன. பாட்டுப் பதிவு செய்ய வருபவர்கள் இதிலிருந்து தெரிவார்கள். அதை ஒரு மணித்தியால கெசெட்டிலோ அல்லது ஒன்றரை மணித்தியாலக் கெசெட்டிலோ ஒலிப் பதிவு செய்து கொடுப்பதுதான் நம்முடைய வேலை . சிலர்தங்களிடமிருக்கும் கெசெட்டுகளை தூக்கிக் கொண்டு வந்து அவற்றில் இருப்பதை அழித்து விட்டு புதிதாகப் பதிவு செய்து தரும்படி கேட்பார்கள் . இயலுமான வரை அதைத் தவிர்த்து விடுவது நல்லது . ஏற்கனவே பாவித்த கெசெட்டுகள் நம்முடைய ரெக்கோர்டரின் ஹெட் டை சில வேளைகளில் நாசமாக்கிவிடும் ."

"சரி" என்றேன் .

"இன்றைக்கு முதலில் ஒலிப்பதிவு செய்ய வேண்டிய லிஸ்ட் இது" என்று வெற்றிவேல் அண்ணன் தாளொன்றை நீட்டினார். படித்துப் பார்த்தேன்.

பட்டியலில் இருந்த எல்லாமே எம்.ஜி .ஆர். படப் பாடல்கள். தொழிலாளி, படகோட்டி, வேட்டைக்காரன், ஆயிரத்தில் ஒருவன்,



எங்க வீட்டுப் பிள்ளை, பணம் படைத்தவன், நாடோடி, காவல்காரன், விவசாயி, ரகசியப் பொலிஸ் II5, நம்நாடு, எங்கள் தங்கம், என் அண்ணன், தேடி வந்த மாப்பிள்ளை, மாட்டுக்காரவேலன்....

" இந்த ஓர்டர் தந்தவனுக்கு எம்.ஜி.ஆர். என்றால் அப்படியொரு பைத்தியம் ... ஆனால் அவனுக்கு நாம் ஒலிப்பதிவு செய்யும் போது மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அவன் தந்த வரிசைப் படி இல்லாமல் முன் பின்னாக பாட்டுகள் மாறிப் போனால் அவ்வளவுதான். கெசெட்டை அடுத்த நாள் கொண்டு வந்து நம் முகத்தில் எறிந்து விடுவான். நாள் சொன்னது என்ன... செய்தது என்ன? கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு ஒரு தொழிலுக்கு எவ்வளவு முக்கியம் தெரியுமா என்று கத்த ஆரம்பித்து விடுவான். திரும்பவும் நாம் முதலிலிருந்து கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாடுடன் ரெக்கோர்டிங் செய்ய வேண்டியிருக்கும் "

அந்த மகா ரசிகள் வெள்ளைக் குல்லாவும், கறுப்பு கண்ணாடியும் மாட்டிக்கொண்டு, எடுத்ததெற்கெல்லாம் வலது கையை மேலே உயர்த்துபவராகவும் இருப்பாரா என வெற்றிவேல் அண்ணனைக் கேட்க நினைத்தேன். ஆனால் கேட்கவில்லை. 'படகோட்டிய' பிறகுதான் எம்.ஜி.ஆர் 'வேட்டைக்காரனாக' வேண்டும்' என்ற அந்த மகா ரசிகனின் ஆசையை நிறைவேற்றியே தீர்வது என் இலட்சியங்களில் ஒன்றாகி விட்டது.

ரெக்கோர்டர்களின் ஸ்விட்ச்களை அமுக்கியதும் அவை ஒளிர்ந்தன. "கொடுத்ததெல்லாம் கொடுத்தான்' பாடலை மாஸ்டர் கெசெட்டில் கண்டு பிடித்து ரெக்கோர்டரின் உள்ளே நுழைத்தேன். அதனுடன் இணைக்கப் பட்டிருந்த இன்னொரு ப்ளேயரில் புதிய கெசெட் ஒன்றை இடுவதற்கு முன் பொலித்தீன் கவரைக் கிழித்து, உள்ளேயிருந்த கெசெட்டை வெளியே எடுத்து, அதன் 'A' பக்கத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டேன். அதை உள்ளே வைத்து ப்ளேயரின் சிறுகதவு போன்ற பாகத்தை சுட்டுவிரலால் அழுத்தி மறுபடியும் மூடினேன். ஹெட் செட்டை மாட்டிக் கொண்டேன். சத்தத்தின் அளவு, அதிர்வு எல்லாவற்றையும் சரி பார்த்துக் கொண்டு pause பொத்தானை தளர்த்தினேன். 'கொடுத்ததெல்லாம் கொடுத்தான்' பாடல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

அந்தப் பாடலை இயற்றியது தொடக்கம், இசையமைத்து, பாடி, திரையில் வாயசைத்ததும் நானே என்பது போன்ற ஒரு பரவசத்தையும், பெருமிதத்தையும் அப்போது வெற்றிவேல் அண்ணனின் முகத்தில் கண்டேன். அந்தப் பாடல் ஒலிப் பதிவாகிக் கொண்டிருக்கும் அவகாசத்துக்குள் அடுத்த பாடலை மாஸ்டர் கெசெட்டில் கண்டு பிடித்து எடுத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் நடுவே கிட்டத் தட்ட ஒரு பந்தய ஓட்டக்காரன் போல் ஆகி விட்டேன். அடுத்த பாடல் 'உன்னையறிந்தால் நீ உன்னையறிந்தால் உலகத்தில் போராடலாம் ...'

எம்.ஜி.ஆர். படப் பாடல்கள் எல்லாம் அநேகமாகத் தன்னிடம் இருப்பதாகவும் அவற்றுக்குத்தான் இந்தப் பகுதியில் ஏகப்பட்ட மவுசு என்றும் வெற்றிவேல் அண்ணன் அடிக்கடி சொல்வார். அது உண்மைதான். வயலுக்குப் போய் அறுவடையை முடித்து விட்டு வரும் கூலியாட்கள் வீடுகளுக்குப் போக முன்பு நேரே இங்குதான் வருவார்கள். ஏற்கனவே ஒலிப்பதிவு செய்யப் பட்ட 'எம்.ஜி.ஆர். படப் பாடல்கள்' தயார் நிலையில் எங்கள் கடையில் எப்போதும் இருக்கும். வாங்கிப் போவார்கள். அவர்கள் மட்டுமல்ல கடல் தொழிலாளிகள், பலாரிலுள்ள கடைச் சிப்பந்திகள், சந்தை வியாபாரிகள் எல்லோருக்கும் எம்.ஜி.ஆர். மேல் இருந்த பிரேமைக்கு அளவில்லை.

அதற்கு அடுத்த படியாக டி.எம்.எஸ்., சீர்காழி கோவிந்தராஜன், பெங்களுர் ரமணியம்மாள், நாகூர் ஈ.எம்.ஹனிபா, காயல் ஷேக் முகம்மது ஆகியோரும் இனமா பேதமின்றி கைகொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வெற்றிவேல் அண்ணன் தன் பொக்கிஷம் போல் போற்றிப் பாதுகாத்த இன்னொரு ஒலிப்பதிவு நாடாவும் அங்கேயிருந்தது. அதற்கு 'நூறு

மசாலா' என்று பெயர். எங்கள் பகுதியில் இருக்கும் பக்கீர்கள் றபான் என்ற தோல் வாத்தியத்தை அடித்த படி பாடிக் கொண்டிருக்கும் நீண்ட ஒலிப்பதிவு அது. விளிம்பில் சில்லுகள் கோர்க்கப் பட்டிருக்கும் றபான் ஒலியெழுகையில் நூறு பட்சிகள் ஒரேயடியாக மரக்கிளைகளை விட்டு சடசடவென்ற சத்தத்துடன் பறப்பது போலிருக்கும். அதை இசைக்கும் பக்கீர்கள் என்ற பாவாக்கள் நீண்ட தலைமுடியுடனும், பல்வேறு வர்ணங்களிலான குண்டுமணி மாலைகளுடனும் நீள் ஜிப்பாக்களுடனும் குழுக்களாக எங்கள் கடைத் தெரு வீதிகளில் வருவதுண்டு. கிராமங்களில் இரவு நேரத்தில் அவர்கள் ஒரு குழுவாக அமர்ந்து, சில கதைப் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். அப்படிப் பாடும் கதைப் பாடல்களில் ஒன்றுதான் இந்த 'நூறு மசாலா'க்கதை. பாசமலரில் சிவாஜி 'தன் தங்கை என்ற கண்மணியை' ஜெமினிகனேசனிடம் ஒப்படைத்ததைப் போல 'நூறுமசாலா' ஒலிநாடாவை வெற்றிவேல் அண்ணன் என்னிடம் ஒப்படைத்தார். .

'நூறு மசாலா' ஒலிப்பதிவு நடக்கும் போது எனக்குக் கிட்டும் ஒரே ஆறுதல் திரைப்படப் பாடல்களைப் போல் ஒவ்வொன்றாகத் தடவித் தடிவி தேடத் தேவையில்லை. 'நூறு மசாலா' ஒலிக்கத் தொடங்கி விட்டால் அது முடிவற்ற நீண்ட நெடுஞ்சாலைப் பயணம். தோசையைப் புரட்டிப் போடுவது போல முக்கால் மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவை கெசெட்டுகளை மாற்றி விட்டுக் கொண்டிருந்தால் போதுமானது. அன்னையா தினம், மகளிர் தினம், தந்தையர் தினம் போல் அன்றைய நாள் 'நூறு மசாலா' தினமாகிவிடும்.

'நூறு மசாலா' அதிர ஆரம்பித்த கொஞ்ச நேரத்துக்குள் வெற்றிவேல் அண்ணன் என்னிடம் கடையைப் பார்க்கும் படி சொல்லி விட்டு கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு சந்தைக்கு சென்று விடுவார். அல்லது செல்லப்பிராணியை இடுக்கிக் கொண்டு செல்வது



போல தன் பிரியத்துக்குரிய நெஸ்டோ மோல்ட் டப்பாவுடன் 'சிட்டி க்ரீம் கஃபே' யை நோக்கிப் போய் விடுவார் 'நூறு மசாலா' முடிவதற்குள் வருவதும் வராததும் அன்றைய அவருடைய மனநிலையைப் பொறுத்தது.

நாளடைவில் வெற்றிவேல் அண்ணன் 'டேய் வரதா ...!' என்று என்னை அழைக்கும் அளவுக்கு நெருக்கமாகி விட்டார். அவரை எனக்கும் பிடித்திருந்தது. நாளாந்தம் கடை மூடும் போது அவர் தரும் மூன்று பத்து ரூபா நோட்டுகள் அப்போது எனக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகளுக்கு நிகர்.

'மயக்கம் என்ன, இந்த மௌனம்' என்ற பாட்டை ஒருநாள் ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டிருந்தேன். இந்தப் பாட்டு ஒலிக்கும் போதெல்லாம் வெற்றிவேல் அண்ணன் தவறாமல் சொல்லுவார். 'டேய் வரதா, இந்தப் பாட்டை நல்லா கவனிச்சுப் பார் ... என்ன சோக்கான ரெக்கோர்டிங் தெரியுமா ...அத்தனை பொக்ஸும் சும்மா அதிரும் ...' என்றார். அவர் சொன்ன தகவலை ஊர்ஜிதம் செய்ய அவரில்லாத ஒருநாள் ஒவ்வொரு பொக்ஸிலும் காதை வைத்துக் கேட்டேன். பக்கத்துக் கடை லோண்ட்ரி சீனி கறைபடிந்த பற்களைக்காட்டி சிரித்தபடி "என்ன தம்பி... உள்ளுக்குள் வாணிஸ்ரீயைத் தேடுகிறீர்களா?" எனக் கேட்டான்.

"இல்லை.. வாணிஸ்ரீயின் கொண்டையைத் தேடுகிறேன்" என்று கடுப்புடன் அவனுக்குப் பதில் சொன்னேன்.

ஒரு நாள் 'நினைத்தேன் வந்தாய்' பாடலை ஒலிப்பதிவு செய்து

கொண்டிருக்கும் போது வெற்றிவேல் அண்ணன் உரத்த சத்தத்தில் என்னை அழைப்பது முதுகுப்புறமாகக் கேட்டது. ஹெட் செட்டைக் கழற்றிய படி அவர் பக்கமாகத் திரும்பினேன்.

"உன்னைத் தேடி ஒரு பிள்ளை வந்திருக்கிறாள்" என்றார். அங்கே அனு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ஓத்துழைக்காத குரலுடனும், வலிந்த புன்னகையுடனும் "ஓ.. அனு! என்ன இந்தப் பக்கம்?" எனக் கேட்டேன்.

"ஏன் வரக் கூடாதா?"

"கெம்பஸ் லீவு போல..."

"ம்ம்ம்..."

"இங்கே வேலை செய்வதாகக் கேள்விப் பட்டேன்"

"ம்ம்... இரண்டு மாதங்களாகின்றன..."

"மேலே படிக்கிற எண்ணம் இல்லையா?"

நான் பதில் சொல்ல வாயெடுப்பதற்குள் 'நினைத்தேன் வந்தாய்' பாடல் முடிந்து விட்டது (நான் எங்கே நினைத்தேன், அவளாக அல்லவா இங்கே வந்து நிற்கிறாள்.) நான் pause பொத்தானை அழுத்தி கெசட் ப்ளேயர் இயங்குவதை நிறுத்தி விட்டு அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். வெற்றிவேல் அண்ணன் முன்னால் அவள் பேசுவதற்குத் தயங்குவது போலிருந்தது. வெற்றிவேல் அண்ணன் ஒரு நாகரிகமான மனிதர் என்றால் 'நெஸ்டோமோல்ட்' டப்பாவைத் தூக்கிக் கொண்டு அப்போது கிளம்பியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த அற்புதம் நிகழ மறுத்து விட்டது. பத்திரிகை படிப்பது போல் அவரிடமிருந்து ஒரு பாவனை வேறு.

"எப்படி கெம்பஸ் லை ஓப் எல்லாம்?" என்று கேட்டேன்.

அவள் முகம் பிரகாசத்துடன் ஒளிர்ந்தது போலிருந்தது. "சேர்ந்த புதிதில் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தது. இப்போது பழகிப் போய் விட்டது.." என்றான்.

"நீங்களும் என்டர் பண்ணினால் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும்"

நான் தலையை ஆட்டிப் புன்னகைத்தேன்.

"நான் புறப்பட்டோமா?"

"ம் ... வந்ததற்கு நன்றி" எனக் கூறினேன். அவள் புறப்பட்டுச் சென்றாள். என் கண்பார்வையிலிருந்து மறைவதற்குள் ஒரு தடவையாவது திரும்பிப் பார்த்து விட்டுச் செல்வாள் என்ற ஆசையுடன் அவள் சென்று கொண்டிருக்கும் திசையைப் பார்த்த படி நின்றேன். அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. சந்தியிலிருந்து சிவப்புநிறத் தபால் பெட்டியைக் கடந்ததும், ஒரேயடியாக மறைந்து போனாள். அவள் தன் ஆடைகள் மீது தெளித்துக் கொண்டு வந்திருந்த 'காட்டுரோஜா' பேர்ஃப்யூம் வாசனை மாத்திரம் மிச்சமாக சிறிது நேரம் என் கம்பிக் கூண்டருகே நிலைத்திருந்தது. இந்தக் கூண்டுதான் இப்போதைக்கு நிஜம். ஆனால் நான் விலங்கா, பறவையா என்பதுதான் தெரியவில்லை.

தன் மண்டை வெடிக்கும் முன்னர் வெற்றிவேல் அண்ணன் "வரதா, யாரடா அந்தப் பிள்ளை?" என்று என்னிடம் கேட்டு விட்டார்.

"என் சீனியர்... இப்போது கெம்பஸில் இருக்கிறாள்..."

"ஓ... கெட்டிக்காரி போல..."

நான் தலையை ஆட்டினேன். நான் முட்டாள் என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார். அவர் பேச்சை திசை மாற்றுவதற்காகவாவது டி.எம்.சௌந்தரராஜனின் பழைய பாட்டொன்றை இப்போது போட வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன். அவருக்குப் பிடித்த 'கத்தியைத் தீட்டாதே, உன் புத்தியைத் தீட்டு' பாடலைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து ஒலிக்க விட்டேன். சரியான நேரத்தில் கொடுக்கப் பட்ட மாத்திரை போல் அது வேலை செய்தது.

"என்ன அருமையான பாட்டு... எவ்வளவு ஆழமான கருத்து.. கண்ணதாசனா எழுதியது?" என்று அவர் கேட்டார் .

"அவராகத்தான் இருக்கும் அண்ணன்" என்றேன்.

"அவன் கவிஞன்" என்று கூறி விட்டு பத்திரிகையின் அடுத்த பக்கத்துக்கு அவர் போய் விட்டார்.

என்னுடைய கடைப்பக்கம் தயவு செய்து வந்து தொழிலைக் கெடுத்து விடாதீர்கள்

என்று எவ்வளவோ விநயமாகக் கேட்டும் கூட ஒரு நாள் என் நண்பர்கள் வந்து விட்டார்கள். வெண்கலப் பாத்திரக் கடைக்குள் யானைகள் புகுந்ததற்கு நிகரான திகிலூடன் நான் இருந்தேன் . வெற்றிவேல் அண்ணன் சற்று முன்புதான் சந்தைக்குப் போயிருந்தார். எப்போதும் திரும்பி வந்துவிடலாம்.

அப்போது நான் பதிவு செய்து கொண்டிருந்த பாடல் கோயில் மணி ஓசை தன்னைக் கேட்டதாரோ! பாட்டின் நடுவே 'பரஞ்சோதி.. பரஞ்சோதி ' என்று வந்த போது மலரவனும் அதனுடன் சேர்ந்து கிளிக் குரலில் "பரஞ்சோதி... பரஞ்சோதி..." என்று சொல்லிக் காட்டினான் . எல்லோரும் பெரிய சத்தத்துடன் சிரித்தார்கள். எனக்கு சிரிப்பு வரவில்லை . வியர்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வெற்றிவேல் அண்ணன் வருவதற்குள் இவர்கள் எல்லோரும் போய் விட வேண்டும் என்று மனதுக்குள் மாதாவின முன்னால் மெழுகுவாத்தி ஏற்றி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மலரவன் என் பக்கமாக வந்து 'ஏய் கருவாட்டுக் கூடை .. முன்னாடி போ.. என்று வருமே, அது என்ன பாட்டுடா?" என்று கேட்டான். பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சொன்னேன்—

"என் கண்மணி காதலி ..."

"ஆ... அதுதான்... அந்தப் பாட்டைக் கொஞ்சம் போட மாட்டாயா?"

"இப்போ போட முடியாது... ரெக்கோர்டிங் போய்க் கொண்டிருக்கிறது..."

"ஓ ... பெரிய ரெக்கோர்டிங்... உங்களுடைய கம்பிக் கூண்டுக்குள் நின்று பாலசுப்ரமணியமும் ஜானகியும் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் குழப்பக் கூடாது. கோபித்து கொண்டு போய் விடுவார்கள்..." என்றான் நக்கலாக மலரவன்.

"வரதா... உமா இங்கே வருவதில்லையா " என்று கேட்டான்.

அப்பாவித் தனத்துடன் "உமாவா, யார் அது?" என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

"கடை போர்டிலேயே சிவப்பு எழுத்தில் பேர் இருக்கிறது. இரவிலும் நன்றாகத் தெரியட்டுமே என்று வெற்றிவேலரே லைட் வேறு போட்டு வைத்திருக்கிறார்.. நீயோ ஒன்றும் தெரியாத பாப்பா மாதிரி யார் அது என்று கேட்கிறாய்... வேறு யார்? நம்முடைய செம்மீந்தான்!"

அடிமடியில் கைவைப்பது போல் அந்தாளின் கையில் நின்று கொண்டே அவருடைய மகள் பற்றி விசாரிக்கிறார்களே இந்தப் படுபாவிகள் ' என்று ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது..

நான் பதில் எதுவும் பேசாமல் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் வெற்றிவேல் அண்ணனின் கட்டுமஸ்தான தோற்றங்களைக் கொண்ட புகைப்படங்களை மலரவனுக்குச் சுட்டிக்காட்டினேன் ..

"நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்! அடித்துத் துவைத்து விடுவார். உங்களைப் போன்றவர்களுக்காகத்தான் இந்தப் படங்களை இங்கே மாட்டி வைத்திருக்கிறார் ..."

அந்தப் படங்களையே பார்த்த படி நின்ற மலரவன் "உங்களுடைய முதலாளி பயில்வான்தான் . ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் ஸ்டூடியோக்காரன் எப்படி சிரிப்பை அடக்காமல் இந்தப் படத்தையெல்லாம் எடுத்திருப்பான் " என்று கட்டாயம் வெற்றிவேலரிடம் கேள்" என்றான் .

தூரத்தில் வெற்றிவேல் அண்ணன் வருவது தெரிந்ததும் மெதுவாக எல்லோரும் நழுவத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் மலரவன் மாத்திரம் திரும்பவும் வந்து, வெற்றிவேல் அண்ணனுக்கும் கேட்கும் விதத்தில் என்னிடம் "நான் கேட்ட அந்த ஸ்டூடியோக்காரன் விஷயத்தைக் கொஞ்சம் விசாரித்துச் சொல்லு, சரியா ?" என்று கண்ணடித்து விட்டுப் போனான். நான் அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்து சமாளித்தேன்.

மலரவன் சென்ற பின் வெற்றிவேல் அண்ணன் வெகு அக்கறையுடன் "என்னடா, வரதா! அவன் ஏதோ ஸ்டூடியோக்காரன் விஷயம் என்றான்?" என்றார்.

"ஸ்டூடியோக்காரன் ஒருவன் வேலைக்கு ஆள் தேடுகிறானாம். தனக்கு அது கிடைக்குமா என்று விசாரித்துப் பார்க்கச் சொன்னான் " என்று ஒரு முழுப் பொய்யை சொன்னேன்.

"இவனையா? இவனை சேர்த்துக் கொண்டால் ஸ்டூடியோ உருப்பட்ட மாதிரிதான் ... அவனின் மஞ்சள் பெல்பொட்டமும் , கன்னக்கிருதாவும், ஹிப்பித் தலையும் ... இவனுக்கெல்லாம் வீட்டில ஒழுங்கா சாப்பாடு கொடுக்கிறார்களாடா..." என்று வெற்றிவேல் அண்ணன் சலித்துக் கொண்டார்.

புதிதாக வரும் பாடல்கள் பற்றி வெற்றிவேல் அண்ணனுக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. புதுப் பாடல்களுக்கான ஓர்டர் கொடுக்கும் வேலையை அவர் என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். 'கண்ட கண்ட பாட்டெல்லாம் தேவையில்லை . நன்றாகப் போகும் என்று தோன்றினால் மட்டும் ஓர்டர் செய் ' என்று மாத்திரம் எனக்கு அறிவுறுத்தியிருந்தார் . எது நன்றாகப் போகும் என்பதெல்லாம் முன் கணிப்பிட முடியாத ஒரு சங்கதி என்று எனக்குத் தெரியும் . சில பாடல்கள் ஒரு மூர்க்கமான கடலலை போல் கரையையும் தாண்டி ஊருக்குள்ளும் பரவி விடும் . நான் ஓர்டர் கொடுத்த பாடல்களுக்கான மாஸ்டர் கெசெட்டுகள் தபால் பொதி மூலம் மூன்று நாட்களில் வந்து சேர்ந்து விடும் . . அந்தப் பொதிக்குள் பல்லாயிரம் வரிக் காதல் கடிதங்கள் இருப்பது போல் தோன்றும் . கெசெட் ப்ளேயரினுள் செலுத்தி ஒவ்வொரு பாடலாகக் கேட்டு முடிக்கும் வரையில் நான் இன்னொரு உலகவாசி ஆகிவிடுவேன்.

வெற்றிவேல் அண்ணனுக்குப் பாடல்கள் தொழில்; கூரை. ஆனால் எனக்கோ அது உலகம் . என் வானத்தின் கீழான காற்று வெளி எங்கும் எவ்வளவோ பாடல்கள். பாடல்களில் நான் பல்லாயிரம்யிரம் பூக்களின் நறுமணங்களை முகர்ந்திருக்கிறேன். பூரண நிலவின் ஒளி பட்டுத் தெறிக்கும் நீரலைகள் கொண்ட ஓர் ஏரியில் இசையின் துடுப்புகளுடன் மிதக்கும் படகொன்று என்னிடம் இருந்தது . பாடல்களால் நான் உருகி மெழுகின் துளிகளாகச் சொட்டியிருக்கிறேன். என் பாறையில் பாடல்களால் துளிர்ந்த புற்கள் உண்டு.. காரிருள் சாலையில் அவை என் ஒளிரும் வண்டுகளாக ரீங்காரமிட்டு வழி காட்டியிருக்கின்றன. ஆழ்கிணறாகி என் குரலை அவை எதிரொலித்திருக்கின்றன . மனம் சோர்ந்து மயங்கிச் சாய்ந்த போதெல்லாம் பூவாளி நீர்த் துளிகளாக முகத்தில் வந்து விழுந்திருக்கின்றன .

அந்த மாயாலோகத்துக்கு இன்னொருவரும் அப்போது வந்து சேர்ந்திருந்தார். ஓட்ட வெட்டப் பட்ட தலைமுடியுடன், சோளங் கொட்டை பற்களைக் காட்டிய படி 'சிரிப்பதா, வேண்டாமா' என்ற முகபாவனையுடன் கெசெட் கவர்களில் இருந்த அந்த மனிதரைக் காட்டி "அண்ணன், இந்தாளின் பாட்டுகள் வித்தியாசமாக இருக்கின்றன" என்றேன் ..

"டேய், இத்தாளைப் பார்த்தால் மியூசிக் டைரெக்டர் போலவேயில்லையே... அசல் நாட்டுப் புறத்தான் மாதிரி இருக்கிறார்.." என்று சிரித்தார்.

"நாட்டுப் புறத்தில் பாட்டு இல்லையா அண்ணன் ? அவருடைய பாட்டுகளைக் கேட்டுப் பாருங்கள் ..." என்று கூறி அந்த மனிதர் இசையமைத்த பாடல்கள் பலவற்றை அவருக்குப் போட்டுக் காட்டினேன். 'செந்தூரப்பூவே ..', 'மாதா உன் கோயிலில் ..', 'ஹவுகள் தொடர்கதை ..', 'நினைவோ ஒரு பறவை ..', 'கண்டேன் எங்கும் பூமகள்', 'ஒரு வானவில் போலே ..', 'வசந்தகாலக் கோலங்கள் ', 'செந்தாமழம் பூவில் ..', 'ஏதோ நினைவுகள் ..', 'நானே நானா ..', 'அழகிய கண்ணை ', 'மயிலே... மயிலே..', 'ஆகாய கங்கை ..', 'எங்கெங்கோ செல்லும் என் எண்ணங்கள் ' ' என்னுள்ளில் எங்கோ ..', 'என் இனிய பொன் நிலாவே..', 'என் வானிலே ..', 'காற்றில் எந்தன் கீதம் ...."



வெற்றிவேல் அண்ணன் காதுகளைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் உட்புறமாக தாளிட்டு வைத்திருக்கிறார் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. புடவைக்கடைச் சிப்பந்தி விரித்துப் போட்டுக்கொண்டே இருக்கும் ஒவ்வொரு சேலையையும் உதட்டுக் கோணலுடன் நிராகரிக்கும் பெண்களின் மனோநிலையை அங்கு கண்டேன்.

"சரி கேசவா, ஏன் அந்தாள் டொங்கு டொங்கு என்று பறை மேளத்தைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். போதாக்குறைக்கு ஒரு குழல். அதை பீப்பீ என்று பாட்டுக்கு நடுவில் ஊதா விட்டால் அந்தாளின் மண்டை வெடித்து விடுமா " என்று வெற்றிவேல் அண்ணன் நக்கலாகக் கேட்டார் . இன்னொருநாள் 'அண்ணே அண்ணே சிப்பாய் அண்ணே ' என்ற அடித்தொண்டைக் குரலில் ஒலித்த பாடலைக் கேட்டதும் தலையில் அடித்துக் கொண்டார் . வேறொரு நாள் 'தாம் த தீம் த தோம் ' என்று கோரஸ் தொடங்கி 'சச்சுங்க... சச்சுங்க ...' என்று குரல்கள் ஒலித்த போது பொறுமையின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி விட்டார்.

"இதுவெல்லாம் நல்லாவாடா இருக்கு கேசவா ?" என்று வெற்றிவேல் அண்ணன் என்னை உலுக்கி எடுத்தார்.

நான் புன்னகை செய்து சமாளித்தேன். "வித்தியாசமாக இளையராஜா செய்து பார்க்கிறார் அது நல்லதுதானே " என்றேன்.

வெற்றிவேல் அண்ணன் சமாதானமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை .

"அந்த நாள் பாட்டுகள் எப்படி இருக்கும் தெரியுமா ? பாசமலர், பாவமன்னிப்பு .... " என்று வெற்றிவேல் அண்ணன் தொடங்கியதை "பார்த்தால் பசிதீரும் , பாக்கியலக்ஷ்மி , பாதகாணிக்கை " என நான் கிண்டல் தொனியில் முடித்து வைத்தேன் .

"ஆங் ... அது பாட்டு ... இதெல்லாம் என்ன ? இளையராசாவாம் " என்று சலித்துக் கொண்டார் .

அதற்குப் பின்னர் இளையராஜா குறித்து இருவரும் பேசிக் கொண்டதில்லை .

அந்த நாட்களில் 'ஒரே ஜீவன் ஒன்றே நெஞ்சம் வாராய் கண்ணா ' என்றொரு பாடல் வெளியாகி என்னைப் படாத பாடு படுத்தி விட்டது . அந்தப் பாட்டு இடம் பெற்ற 'நீயா' படத்தில் பாம்பு ஒன்று பெண்ணுருவில் வந்து படத்தின் ஆண் பாத்திரங்களைப் படாத பாடு படுத்துகிறது . அது அல்லது அவள் பாடும் பாடல்தான் இந்த 'ஒரே ஜீவன் ' . புதிதாக முளைத்த நாகதம்பிரான் கோயிலுக்கு பாற்குடங்களுடன் படையெடுத்ததைப் போல எங்களுர்சனங்கள் இந்தப் படத்தையும் கும்பல் கும்பலாக தியேட்டருக்குப் போய்ப் பார்த்தார்கள் . இதன் எதிரொலி என்

ரெக்கோர்டிங் நிலையத்தில் மறுநாளே தெரிந்தது. காட்டுப் பெட்டிக்குள் பாம்பு வைத்து ஆட்டிக் காட்டும் குறவன் போல வெற்றிவேல் அண்ணன் மாறிவிட்டார். 'ஒரே ஜீவன்' பாடல் கேட்டு வருபவர்களின் ஓர்டர்களை எல்லாம் பூரிப்புடன் ஏற்றுக் கொண்டார் .

'ஒரு மணித்தியாலக் கெசெட்டை நிரப்ப இன்னும் 13 பாடல்களுக்குக் கிட்டே தேவைப் படுமே' என்று நான் கேட்ட போது அவற்றையும் பாம்புப் பாடலாக தேர்வு செய்தால் நன்றாக இருக்குமே என வெற்றிவேல் அண்ணன் ஒரு 'புதுமையான யோசனையை சொன்னார் . நான் கடுமையாக முயற்சி செய்து , என் நினைவுத்திறனை உச்சமாகப் பயன்படுத்தி ரூபகப் படுத்தி 'கணவனே கண் கண்ட தெய்வத்தில் தொடங்கி வெள்ளிக்கிழமை விரதம் வரை 'பாம்புப் பாடல்கள் ' பலவற்றைக் கண்டு பிடித்தேன் . இதன் விளைவு 'ஹெட் போனைக் கழற்றிய பிறகும் காதினுள் 'ஓ ...ஓ ..ஓ ..' என்ற ஒரே ஜீவன் பாடலின் ஹம்மிங்கும் மகுடி ஓசையும் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன . அந்த நாட்களில் வந்த கனவுகளில் எல்லாம் பாம்புகள் கோஷ்டி சேர்ந்து என்னைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தன .

P .B . ஸ்ரீனிவாஸின் பாடல்களில் பித்துப் பிடித்த ஒரு மனிதரையும் அந்த நாட்களில் நான் அங்கே சந்தித்தேன் . ஐம்பது வயதைத் தாண்டிய அவர் தரும் பட்டியலில் ஸ்ரீனிவாஸ் தவிர யாருக்கும் இடமில்லை அந்தப் பாடல்களை ஒலிப்பதிவு செய்யும் போது ஸ்டூலை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு என் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து விடுவார் . மதுவின் லேசான நெடி அவரிடமிருந்து வீசிக் கொண்டிருக்கும் . நெஞ்சம் அலை மோதுதே ..கண்ணும் குளமாகவே ..ராதை கண்ணனைப் பிரிந்தே போகிறாள் ...' பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் போது பித்துப் பிடித்தவர் போல் தலையை அசைத்த படியே இருப்பார் . கைகள் தன் பாட்டில் உயர்ந்து தாழும். அவருடைய கண்களில் நீர் தளும்பிக் கொண்டிருக்கும். அவர் தேர்ந்து தந்த எந்தப் பாடல்களிலும் ஸ்ரீநிவாஸ் உற்சாகத்துடன், மகிழ்ச்சி பொங்கப் பாடியது கிடையாது. துயரம், சோர்வு , விரக்தி , ஏமாற்றம்தான் அந்த மென்மையான குரல் வழியே பரவிக் கொண்டிருந்தன. அவர் கெசெட்டை வாங்கிக் கொண்டு சென்றதும் வெற்றிவேல் அண்ணன் என்னிடம் சிரித்தவாறு சொன்னதுண்டு . "இவன் தலைவிதி இது. இன்று வரை கல்யாணம் முடிக்கவில்லை. இவனுடைய ராதை பிரிந்து போய், கல்யாணமாகி பேரப் பிள்ளையும் கண்டு விட்டாள்... இவர் தண்ணி போட்டுக் கொண்டு கண்கள் குளமாகித் திரிகிறார் ..."

எனக்கு ஏனோ சிரிக்கத் தோன்றவில்லை. அவரவர் துயரத்தை அவரவர் சுமந்து கடக்க எவ்வளவோ மார்க்கங்கள் உண்டு.

0

அடைவுகாலத்தின் பாடல் - 53

- றஷ்மி -

அலைபுரண்டு திரும்பிய மணலில்  
காரீயமும் மண்ணிறமுமாய் ஈரம் இருக்கும்  
ஒற்றைக் கொலுசு அணிந்த உன்  
பாதங்களை ஒட்டி அகலாது கூடவரும்  
தடங்கள் நீர் சுரந்து கலையும்  
பிறகும் கடல் உன்னைக் காணக் கரையேறும்

நாம் அங்கு இருக்க விரும்பினோம்

வானம் பூத்திருந்த இரவில்  
விடிந்துவிடலாகது என்று பிரார்த்தித்தோம்  
கிழக்கு அடிவானில் நான்கு உடுக்கள் சேர்ந்து  
ஒளிரும் தென் சிலுவையைக் காட்டினாய்  
மேற்கில் அவை மறையும்வரை பார்த்திருந்தோம்  
பிரகாசமிக்க இரண்டு வெள்ளிகள் நாமென  
எண்ணிக்கொண்டோம்

அலையும் மணலும் ஈரக் கரையும்  
கிழக்கும் மேற்கும் வானின் பூக்களின் கோர்வையும்  
சிறுகரடி பெருங்கரடி சிம்மம் தென்சிலுவை

வெறும் தோன்றலும் மயக்கமும்...



foto: Abthul Hameed



அப்பால் ஓரம்து தாவிரி தெருவோர் புகைபெட்டக் கலைநனி அட்பாறை மரபட்டம் அக்கொடு நறை பிற்பட்டி பாகக் கொண்டிள் தனது பாட சாலைக் காலத்திலிருந்து பொழுதுபோக்காக இருந்த புகைபெட்டக் கலை பட தந் ஆண்டுக்காக தனது அன்றாட வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகவே மாறிவிட்டது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தியாவில் காரணாகி, ராஜஸ்தான், உடாக்க மற்றும் ஆபிரிக்கத்தின் பல பாகங்கள், வட்டம் என்று உட்கில் பல பிராந்தியங்களிலும் தனது கமர்போடு அகலானது திரித்திருக்கிறார் - இன்னும் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

தேசிய மற்றும் சர்வதேச ரீதியாக பல விருதுகளைப் பெற்றுக்கொண்ட இவர், 2020க்காக சிறந்த 'தெருவோரப் புகைப்பட' நிறுவனம் பரிசில் தங்கப் பதக்கத்தினை பெற்றார்.

புகைபெட்டம் சமூகத்தில் விவாத விமர்சனத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

சமூகம் சார் விட்டபட்ட புகைப்படங்கள் சமூகத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பது என்று நம்பிக்கை எங்கீதார்.

நிறுத்தப்பட்ட இடத்திலிருந்து

# தொடர்வோம்

உங்களுக்கு கைகொடுக்க  
சென்ட்ரல் பினான்ஸ் லீசிங் தயார்.



▶ முதல் வருடத்தில் காப்புறுதியுடன் அதிகூடிய லீசிங் தொகை



முலம் லீசிங் தவணைக் கட்டணம் செலுத்தும் வசதி

நிபந்தனைகளுக்கு உட்படும்



Central Finance Company PLC  
No : 263 Batticaloa Road, Kalmunai  
Tel : 067 2226132 - 6133  
Mob : 0759333370  
WWW.centralfinance.lk

மேலதிக விபரங்கள் தெரிந்துகொள்ள  
0112 038 038 நம்பருக்கு  
Missed Call கொடுங்கள் (24 மணிநேரமும்)

## Central Finance Company PLC

No.263 Batticaloa Road, Kalmunai

Tel: 067 2226132 - 6133 / Mob: 0759333370

www.centralfinance.lk